STEPHEN KING

rüyalar ve karabasanlar II

İNKILÂP

rüyalar ve karabasanlar II

Pek çok korku romanı yazarı, romanlarda ruh halinin önemli bir faktör olduğunu vurguluyor. Stephen King ise onlara katılmıyor ve düşüncesini şu sözlerle açıklıyor: "Ben hikâyenin fevkaladeliğine inanırım. Konu, ruh hali, hatta karakterler ve dil ikinci planda kalır."
King'in deyimiyle "inanç, mutluluk ve iyimserlikle" yazılan bu öyküler onun haklılığını kanıtlıyor. Konu, ruh hali, karakterler ve dil değişken ama hikâye olağanüstü.

Bu kısa öyküler koleksiyonunda Stephen King yazarlık becerisini yine gözler önüne seriyor. Öykülerde hayaletler, hatta öldürmek için yanıp tutuşan takırdayan dişler bile var. Anlayacağınız Stephen King hayranları yine çok keyif alacak.

Rüyalar ve Karabasanlar II, orijinali yirmi beş bağımsız öyküden oluşan ve ilk sekiz öyküsü *Rüyalar ve Karabasanlar* adıyla yayınevimizden çıkan kitabın devamı niteliğindedir.

STEPHEN
KING

RÜYALAR VE KARABASANLAR II

Rüyalar ve Karabasanlar II / *Nightmares & Dreamscapes*

© *1993,* Stephen King

Akcalı Ajans Telif Hakları aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:

© *2009,* İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Sayfa tasarım İsmet Sayar
Kapak tasarım Okan Koç
Yayıma hazırlayan Solina Silahlı

ISBN: 978-975-10-2902-7

10 11 12 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel:(0212) 496 11 11 (Pbx)
Fax:(0212) 496 11 12
posta@inkilap.com

www.inkilap.com

STEPHEN KING

rüyalar ve karabasanlar II

İngilizceden çeviren:
Dost Körpe

İNKILÂP

Stephen King

1947'de Portland, Maine'de doğdu. İlk profesyonel kısa öykü satışını *The Glass Floor* adlı öyküsüyle 1967'de yaptı ve ilk romanı *Carrie* (Göz) 1974'te yayımlandı. Dünya çapında yankı uyandıran ve milyonlarca satan altmıştan fazla romanın pek çoğu sinemaya uyarlandı. Gerilim ve korku türünün tartışmasız en büyük ustalarından kabul edilen yazar, eşi Tabitha King'le Maine, Bangor'da yaşıyor.

Dost Körpe

1972 İstanbul doğumlu. Nişantaşı Anadolu Lisesi, Boğaziçi Üniversitesi İş İdaresi ve İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümlerinde okudu. 1991 Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Kitabı Ödülü'nü kazandı. Stüdyo İmge Minor Yayınları'nın editörlüğünü yaptı. *Zaman Sona Ermeli* (öykü), *Günah Yiyen* (öykü) ve *Kıyı* (şiir) adlı kitaplarının yanı sıra, müzik kitapları ve çok sayıda çeviri kitabı bulunmaktadır.

Thomas Williams'ın anısına 1926–1991:
Şair, romancı ve Amerikan tarih yazarı

İÇİNDEKİLER

Bütün Kargaşanın Sonu 9

İnsan Alışıyor 35

Takırdayan Dişler 53

Lastik Pabuçlar 89

Muhteşem Bir Müzik Grupları var, Bilirsiniz 117

Evde Doğum 163

Yağmur Mevsimi 193

Pardon Doğru Numara 217

BÜTÜN KARGAŞANIN SONU

SANA dünyanın sonundan, insanoğlunun dejenerasyonundan ve Mesih'in ölümünden bahsetmek istiyorum... binlerce sayfayı, bir kitap rafı dolusu cildi hak eden epik bir öykü bu ama sen (sonradan bunu okuyacak halde olursan tabii) kısaltılmış versiyonla idare etmek zorunda kalacaksın. Doğrudan enjeksiyonda etki çok çabuk oluyor. Sanırım kan grubuma bağlı olarak kırk beş dakikayla iki saat arası zamanım var. Kan grubum galiba A, yani biraz daha zamanım olacak ama tam hatırlamıyorum. 0 grubuysa karşına bir sürü boş sayfa çıkabilir farazi dostum.

Her halükârda en kötü ihtimali göz önüne alarak elimi çabuk tutsam iyi olacak galiba.

Bir elektrikli daktilo kullanıyorum... Bobby'nin bilgisayarı daha hızlı ama aletin devreleri sorun çıkarıyor, bilgi supresörüyle bile. Bu işi halletmek için tek bir fırsatım var; yazdığım her şeyin oHm azalması ya da supresörün kaldıramayacağı kadar yüksek bir akım yüzünden veri cennetine gitmesi riskini göze alamam.

Adım Howard Fornoy. Serbest yazardım. Kardeşim Robert Fornoy, Mesih'ti. Onu dört saat önce kendi buluşunu enjekte ederek öldürdüm. Buluşuna Yatıştırıcı adını vermişti. Çok Büyük Bir Hata dese daha doğru olurdu ya ama olan oldu ve iş işten geçti artık, İrlandalıların yüzyıllardır dediği gibi... ki bu ne pis insanlar olduklarının *kanıtıdır*.

Lanet olsun, böyle konudan saparsam olmaz.

Bobby ölünce üstünü bir yorganla örttüm ve kulübenin salonundaki tek pencerenin başında üç saat kadar oturup ormana baktım. Eskiden Kuzey Conway'deki yüksek yoğunluklu sodyum yaylarının turuncu parıltılarını görebilirdiniz ama artık yoklar. Artık yalnızca bir çocuğun kestiği siyah krep kâğıdı üçgenlerini andıran White Dağlarıyla anlamsız yıldızlar var.

Radyoyu açtım, dört kanalı geçtim, deli bir adam buldum ve kapadım. Orada oturup bu öyküyü nasıl anlatacağımı düşündüm. Zihnim kilometreler boyu uzanan o karanlık çam ormanına, bütün o hiçliğe kayıp duruyordu. Sonunda kendime enjekte etmem gerektiğini fark ettim. Kahretsin. Bitiş zamanı belli olmadan *asla* çalışamam zaten.

Şimdi kesinlikle zaman belli.

Ebeveynimizin ellerine geçenden, yani zeki çocuklardan başka bir şey beklemek için sebepleri yoktu. Babam otuz yaşındayken Hofstra'da profesör olmuş bir tarih bölümü mezunuydu. On yıl sonraysa Washington, D.C.'deki Ulusal Arşiv'in altı başkan yardımcısından biriydi ve tepeye çıkmak için sırada bekliyordu. Gayet iyi bir adamdı... Chuck Berry'nin bütün albümlerine sahipti ve kendisi de çok iyi blues gitar çalardı. Babam gündüzleri dosyalarla ilgilenir, geceleriyse rock yapardı.

Annem Drew'den ikincilikle mezun olmuştu. Şeref listesine girdiği için verdikleri anahtarı bazen güzel fötr şapkasına takardı. D.C.'de başarılı bir muhasebeci olmuş, babamla tanışmış, onunla evlenmiş ve bendenize hamile kalınca saçını kısacık kestirmişti. 1980'de doğdum. '84'te annem babamın bazı iş arkadaşlarının vergileriyle ilgileniyordu... buna "küçük hobim" derdi. 1987'de Bobby doğduğunda annem bir düzine kadar nüfuzlu adamın vergi beyanlarını, yatırım portföylerini ve emlâk planlamalarını hallediyordu. O adamların isimlerini verebilirim ama kimin umurunda ki? Artık ya ölmüş ya da kafayı yemişlerdir.

Annem "küçük hobisi" sayesinde babamdan daha çok kazanıyordu herhalde ama bu hiç sorun olmadı... kendilerinden ve birbirlerinden memnundular. Sık sık tartıştıklarını görsem de

kavga ettiklerini hiç görmedim. Büyürken annemle oyun arkadaşlarımın anneleri arasında gördüğüm tek fark şuydu ki, onların anneleri televizyonda pembe diziler varken kitap okur ya da ütü yapar ya da dikiş diker ya da telefonda konuşur, benimkiyse televizyonda pembe diziler varken bir cep hesap makinesi kullanır ve büyük yeşil kâğıtlara sayılar yazardı.

Cüzdanlarında Mensa Gold Kartları bulunan o çifti hayal kırıklığına uğratmadım. Devlet okulu kariyerim boyunca A ve B alıp durdum (bildiğim kadarıyla beni ya da kardeşimi özel bir okula gönderme fikri hiç konuşulmadı bile). Ayrıca erken yaşta hiç zorlanmadan gayet güzel yazabiliyordum. İlk öykümü bir dergiye yirmi yaşındayken sattım... Amerikan Ordusu'nun devrim sırasında Valley Forge'da geçirdiği kışla ilgiliydi. Bir havayolu dergisine dört yüz elli dolara sattım. Babam, ki kendisini çok severdim, o çeki benden satın almak istedi. Bana kendi çekini verip havaalanı dergisinin çekini çerçeveleterek masasının tepesine astı. Ona romantik bir dahi diyebilirsiniz. *Blues çalan* romantik bir dahi diyebilirsiniz. İnanın bana, bir çocuk olarak durumum fena sayılmazdı. Gerçi o da annem de geçen senenin sonlarında sayıklayarak ve altlarına işeyerek öldüler tabii, tıpkı bu büyük yuvarlak gezegenimizdeki neredeyse herkes gibi ama ikisini de hep sevdim.

Beklemek için her türlü sebebe sahip oldukları türden bir çocuktum... parlak zekâlı iyi bir çocuktum, bir sevgi ve güven ortamında yetenekleri erken gelişen kabiliyetli bir çocuktum, annesiyle babasını sevip sayan sadık bir çocuktum.

Bobby ise farklıydı. *Kimse,* bizimkiler gibi Mensa tipi insanlar bile *asla* Bobby gibi bir çocuk beklemezler. *Asla.*

Lazımlık kullanmayı Bob'dan iki sene önce bıraktım ve onu geçtiğim tek alan bu oldu. Ama onu hiç kıskanmadım; oldukça iyi bir Amerikan Lejyon Ligi atıcısının Nolan Ryan'ı ya da Roger Clemens'i kıskanması gibi bir şey olurdu bu. Kıskançlığa yol açan karşılaştırmalar bir noktadan sonra kesiliyor. Tecrübeyle sabittir: Belirli bir noktadan sonra yalnızca geride durup ellerinizi gözlerinize siper ediyorsunuz, kamaşmasınlar diye.

Bobby iki yaşında okumaya, üç yaşındaysa kısa denemeler yazmaya başladı ("Köpeğimiz", "Annemle Boston'a Yolculuk"). Altı yaşındaki bir çocuğun dağınık, çabalayan, canlı üslubuyla yazması başlı başına şaşırtıcıydı ama dahası vardı: Hâlâ gelişmekte olan hareket kontrolü, değerlendirmede bir faktör olmayacak şekilde kopyalansa, son derece naif de olsa parlak bir beşinci sınıf öğrencisinin yazısını okuduğunuzu sanırdınız. Basit cümlelerden birleşik cümlelere ve karmaşık cümlelere baş döndürücü bir hızla geçti; yan tümceleri, alt tümceleri ve değiştirici tümceleri tekinsiz bir seziyle kavrıyordu. Bazen grameri bozuk oluyor ve niteleyicileri yanlış yerde kullanıyordu ama beş yaşına geldiğinde bu hatalarından neredeyse tamamen kurtulmuştu ki çoğu yazar ömür boyu kurtulamaz.

Başı ağrımaya başladı. Ebeveynimin fiziksel bir sorunu –beyin tümörü gibi– olduğundan korkarak onu götürdükleri doktor dikkatle muayene etti, daha da dikkatle dinledi ve sonra ebeveynime Bobby'nin stresten başka sorununun bulunmadığını söyledi: Düşündüğü kadar hızlı yazamadığı için canı epey sıkkındı.

"Çocuğunuz zihinsel bir böbrek taşı düşürmeye çalışıyor," dedi doktor. "Baş ağrıları için bir şeyler yazabilirim ama bence asıl ihtiyacı olan ilaç bir daktilo." Böylece annemle babam ona bir IBM verdiler. Bir sene sonra da Noel armağanı olarak WordStar'lı bir Commodore 64 verdiklerinde baş ağrıları kesildi. Başka meselelere geçmeden önce sadece şunu eklemek istiyorum ki Bobby o bilgisayarı ağacın altına Noel babanın bıraktığına inanmayı üç sene kadar sürdürdü. Şimdi düşünüyorum da, Bobby'yi o alanda da geçmişim: Noel babanın var olmadığını ondan erken öğrendim.

O ilk yıllar hakkında anlatabileceğim o kadar çok şey var ki ve sanırım birazını anlatmam gerekecek ama çabuk olmalı ve kısa kesmeliyim. Bitiş zamanı. Ah, bitiş zamanı. Bir keresinde "*Rüzgâr Gibi Geçti*'nin Esas Versiyonu" diye çok komik bir eser okumuştum ve şunun gibi bir şeydi:

"'Savaş mı?' diye güldü Scarlett. 'Oh, işe bak!'

"Boooom! Ashley savaşa gitti! Atlanta yandı! Rhett girip çıktı!

" 'İşe bak,' dedi Scarlett ağlayarak, 'bunu yarın düşünürüm, çünkü yarın yeni bir gündür.'"

Bunu okuyunca katıla katıla gülmüştüm; şimdi benzer bir durumla karşı karşıyayken çok da komik gelmiyor. Ama deneyeyim:

"Var olan testlerle ölçülemeyen bir IQ'ya sahip bir çocuk mu?" diye gülümsedi India Fornoy sadık kocası Richard'a. "İşe bak! Aklını geliştirebileceği bir ortam yaratırız; aptal denemeyecek ağabeyi de faydalanır. Onları normal, safkan Amerikalı çocuklar gibi yetiştiririz ki öyleler zaten!"

Boom! Fornoy çocukları büyüdüler! Howard, Virginia Üniversitesi'ne gitti, onur derecesiyle mezun oldu ve serbest yazarlık kariyerine başladı! Gayet konforlu yaşadı! Bir sürü kadınla çıktı ve çoğuyla yattı! Hem cinsel, hem de farmakolojik sosyal hastalıklardan uzak durmayı başardı! Bir Mitsubishi stereo müzik sistemi satın aldı! Haftada en az bir kere eve mektup yazdı! Yayınlattığı iki roman gayet iyi sattı! "İşe bak," dedi Howard, "bu tam bana göre bir hayat!"

Sahiden de öyleydi, en azından Bobby'nin (tam bir çılgın bilim adamı gibi) birinde bir balarısı, diğerindeyse bir eşekarısı kovanı bulunan iki cam kutuyla, bir Mumford Phys Ed tişörtünü ters giymiş halde, insanoğlunun bilincini yok etmenin eşiğindeyken suların yükseldiği andaki bir midye gibi mutlu bir şekilde ansızın çıkageldiği güne dek.

Sanırım kardeşim Bobby gibi adamlar yalnızca iki üç nesilde bir çıkar... Leonardo da Vinci, Newton, Einstein, belki Edison gibi adamlar. Hepsinin bir ortak noktası var gibidir: Uzun süre amaçsızca sallanarak kuzeyi arayan ve sonra ona korkutucu bir güçle odaklanan dev pusulalar gibidirler. Öyle insanlar bu olmadan önce tuhaf tuhaf işler yapmaya meyillidirler ve Bobby istisna değildi.

O sekiz, bense on beşimdeyken, bana gelip bir uçak icat ettiğini söyledi. O sıralar artık Bobby'yi "Atıyorsun," deyip tekmeleyerek odamdan kovmayacak kadar iyi tanıyordum. Garaja gidince onun kırmızı American Flyer marka oyuncak arabasının

üstünde tuhaf bir kontrplak zımbırtının durduğunu gördüm. Biraz savaş uçağına benziyordu ama kanatları geriye değil öne eğimliydi. Ortasına salıncaklı atının eyerini cıvatalarla tutturmuştu. Yan tarafında bir levye vardı. Motoru yoktu. Planör olduğunu söyledi. Kendisini D.C.'nin Grant Parkı'ndaki en sarp yamaç olan Carrigan Tepesi'nden aşağı itmemi istiyordu... Ortada yaşlılar için yapılmış beton bir yol vardı. Bobby oranın pisti olacağını söyledi.

"Bobby," dedim, "bu oyuncağın kanatlarını ters takmışsın."

"Hayır," dedi. "Asıl böyle olmaları gerek. *Vahşi Krallık* programında şahinlerle ilgili bir şey gördüm. Avlarının üstüne süzülüyorlar ve sonra yükselirken kanatlarını ters çeviriyorlar. Çifte eklemliler, anlıyor musun? Böylece daha kolay havalanıyorlar."

"Peki niye Hava Kuvvetleri uçakları böyle yapmıyor?" diye sordum, hem Amerikan hem de Rus hava kuvvetlerinin böyle uçaklar tasarladıklarından neyse ki habersiz bir halde.

Bobby omuz silkmekle yetindi. Bilmiyordu ve umurunda değildi.

Carrigan Tepesi'ne gittik ve salıncaklı atın eyerine tırmanıp levyeyi kavradı. "Beni *güçlü* it," dedi. Gözlerinde çok iyi tanıdığım o çılgın parıltı dans ediyordu... Tanrım, beşikteyken de bazen gözleri öyle parlardı. Ama yemin ederim ki o aletin işe yarayacağını bilsem Bobby'yi o beton yoldan aşağı o kadar güçlü itmezdim.

Ama *bilmiyordum* ve epey güçlü ittim. Tepeden aşağı hızla inerken, at arabasından yeni inmiş ve kasabaya birkaç soğuk bira içmeye giden bir kovboy gibi sevinç çığlıkları atıyordu. Yaşlı bir bayan sıçrayarak ondan kurtulmak zorunda kaldı ve Bobby az daha bir yürüme arabasına yaslanmış bir moruğa çarpıyordu. Yolun yarısında levyeyi çekince kıymıklı kontrplak uçağının oyuncak arabadan ayrılmasını faltaşı gibi açık gözlerle, korku ve hayretle seyrettim. Uçak başta oyuncak arabanın birkaç santim üstünde asılı kaldı sadece ve bir an gerisingeri düşecek gibi oldu. Sonra sert bir rüzgâr esince Bobby'nin uçağı görünmez bir

kabloya bağlıymışçasına yükseliverdi. Oyuncak American Flyer arabası beton yoldan çıkıp çalıların arasına daldı. Bobby birden havada üç metre yukarıdaydı, sonra altı, sonra on beş. Giderek yükselen bir uçağın üstünde neşeyle haykırarak Grant Parkı'nın üstünden süzüldü.

Peşinden koşarak inmesi için haykırırken, o salak salıncaklı at eyerinden düşerek bir ağaca veya parktaki bir sürü heykelden birine saplanıp kaldığı görüntüleri kafamdan iğrenç bir netlikle geçiyordu. Cidden, kardeşimin cenazesini hayal etmekle kaldım; orada *bulundum*.

"*BOBBY!*" diye haykırdım. "*İN AŞAĞI!*"

"*HEYOOOOOO!*" diye bağırarak karşılık verdi Bobby, hafif duyulan ama bariz bir şekilde haz dolu bir sesle. Şaşıran satranç oyuncuları, frizbi atanlar, kitap okuyanlar, sevgililer ve koşucular işlerini güçlerini bırakıp seyrettiler.

"*BOBBY O KAHROLASI ŞEYİN EMNİYET KEMERİ YOK!*" diye haykırdım. Hatırlayabildiğim kadarıyla emniyet kemeri terimini hayatımda ilk kez kullanıyordum.

"*Beniiii merak etmeee seeeen...*" Avaz avaz bağırıyordu ama onu zar zor duyabildiğimi fark edince afalladım. Carrigan Tepesi'nden çığlık çığlığa koşarak indim. Ne diyordum hiç hatırlamıyorum ama ertesi gün sesim kısıldı. Tepenin dibindeki Eleanor Roosevelt heykelinin yanında duran, şık üç parçalı birtakım elbise giymiş bir delikanlının yanından geçtiğimi *hatırlıyorum*. Bana bakıp teklifsizce "Baksana ahbap, *acayip* bir asit tribi yaşıyorum," dedi.

O tuhaf, eciş bücüş gölgenin parkın yeşil zemininde süzüldüğünü, park banklarının, çöp kutularının ve seyreden insanların yukarı dönük yüzlerinin üstünden geçerken yükselip dalgalandığını hatırlıyorum. Onu takip ettiğimi hatırlıyorum. Anneme Bobby'nin aslında uçmaması gereken uçağının ani bir rüzgâr girdabı yüzünden ters dönüvermesiyle birlikte Bobby'nin parçalarının D Sokağı'nın her tarafına saçıldığını ve böylece kısa ama parlak kariyerinin son bulduğunu söylediğimde yüzünün allak bullak olduğunu ve ağlamaya başladığını hatırlıyorum.

Gerçekten öyle olsa sonuçta herkes için daha iyi olabilirdi ama öyle olmadı.

Olan şuydu ki, Bobby düşmemek için o kahrolası uçağının kuyruğuna fütursuzca tutunarak Carrigan Tepesi'ne geri döndü ve onu Grant Park'ın ortasındaki küçük havuza doğru indirdi. Havuzun bir buçuk metre üstünde süzüldü, sonra bir metre yirmi santim... sonra lastik pabuçları su yüzeyine değerek geride ikiz beyaz izler bırakmaya başladı; neşeyle gülerken, normalde kibirli olan (tombul) ördekler önünden korkuyla vaklayarak kaçıştılar. Havuzun karşı kıyısına indi, iki park bankının tam ortasından geçerken uçağının kanatları koptu. Eyerden fırlayınca kafasını çarptı ve avaz avaz ağlamaya başladı.

Bobby ile hayat böyle bir şeydi işte.

Her şey o kadar göz alıcı değildi... aslında *hiçbir şey* değildi bence... en azından Yatıştırıcı'ya dek. Ama size bu öyküyü anlattım çünkü bence en azından bu seferlik en uç vaka standardın en iyi örneği: Bobby ile hayat insanın kafasını sürekli yoran bir şeydi. Dokuz yaşındayken Georgia Üniversitesi'nde kuantum fiziği ve ileri cebir derslerine giriyordu. Bir gün sesiyle sokağımızdaki –ve civardaki dört bloktaki– bütün radyo ve TV kanalı yayınlarını kesti; tavan arasında bulduğu eski bir taşınır TV'yi geniş bant yayın yapan bir radyo istasyonuna dönüştürdü. Bunun için eski bir siyah beyaz Zenith, üç buçuk metrelik hi–fi kablo ve evimizin çatısının tepesine dikilmiş bir ceket askılığı yetmişti! Georgetown'daki dört blok yaklaşık iki saat boyunca WBOB'yi alabildi sadece... ki bu kardeşimin kanalıydı ve kendisi bazı kısa öykülerimi okudu, salakça fıkralar anlattı ve babamızın Pazar sabahları kilisede o kadar yellenmesinin sebebinin kuru fasulyedeki yüksek kükürt miktarı olduğunu açıkladı. "Ama genellikle çok sessiz yapıyor," dedi Bobby yaklaşık üç bin kişilik dinleyici kitlesine, "asıl gürültülü olanlarıysa bazen ilahi vaktine kadar tutuyor."

Bütün bunlardan hiç hoşnut kalmayan babam sonunda FFC'ye (Federal İletişim Komisyonu) yetmiş beş dolar ceza ödemek zorunda kalınca bunu Bobby'nin ertesi seneki harçlığından kesti.

Bobby ile hayat, ah evet... baksanıza, ağlıyorum. Bu samimi bir his mi acaba, yoksa başlangıç mı? Birincisi sanırım; onu ne kadar sevdiğimi Tanrı bilir ama ne olur ne olmaz diyerek elimi biraz çabuk tutsam iyi olacak galiba.

Bobby pratikte liseden on yaşında mezun olduysa da bırakın yüksek lisansı, üniversite diploması bile almadı. Kafasındaki o büyük, güçlü pusula dönüp duruyor, işaret edeceği kuzeyi arıyordu.

Bir fizik dönemi oldu, daha kısa bir dönemde de kimyaya kafayı taktı... ama sonuçta Bobby matematikle uğraşmayacak kadar sabırsız olduğundan bu iki sahada da devam etmedi. Becerebiliyordu ama ondan –ve genelde bütün o sözde pozitif bilimlerden– sıkılıyordu.

On beşinde ilgi alanı arkeolojiydi... North Conway'deki yazlığımızın civarındaki White Dağı'nın eteklerinde gezindi ve ok uçlarından, çakmaktaşlarından, hatta New Hampshire'ın orta bölgelerindeki mezolitik mağaralarda çoktan sönmüş kamp ateşlerinin kömürlerinden faydalanarak oralarda yaşamış Kızılderililerin tarihçesini çıkardı.

Ama bu da geçince tarih ve antropoloji okumaya başladı. Bobby on altı yaşına gelip de bir New Englandlı antropologlar grubuna katılarak Güney Amerika'ya keşif gezisine gitmeyi talep edince babamla annem gönülsüzce izin verdiler.

Beş ay sonra döndüğünde hayatında ilk defa bronzlaşmıştı; ayrıca iki buçuk santim uzamış, yedi kilo vermiş ve epey durgunlaşmıştı. Hâlâ neşeliydi, daha doğrusu neşelenebiliyordu ama kimi zaman bulaşıcı olan, kimi zamansa can sıkan, ancak hiç eksik olmayan çocuksu coşkusundan eser kalmamıştı. Büyümüştü. İlk defa o zaman haberlerden bahsettiğini hatırlıyorum... yani ne kadar kötü olduklarından. Yıl 2003'tü, FKÖ'nün Cihadın Oğulları (bu isim bana nedense iğrenç bir şekilde batı Pennsylvania'da bir yerlerdeki bir Katolik kamu hizmeti grubunu çağrıştırır) adlı bir uzantısının Londra'da bir su bombası patlatarak suyun yüzde altmışını kirletip, geri kalanını da çocuk sahibi olmak (veya elli yaşından sonrasını görmek) isteyen insanlar için son derece

sağlıksız kıldığı seneydi. Cedeño hükümetinin "küçük bir" Kızıl Çinliler grubunu (casus uydularımıza göre on beş bin civarındaydılar) kabul etmesi üzerine Filipinlere ambargo uygulamaya çalıştığımız ve ancak (a) Çinlilerin geri çekilmezsek ateş açma konusunda ciddi olduklarını ve (b) Amerikan halkının Filipin Adaları yüzünden kitlesel intihara kalkışmak istemediğini anladığımızda geri adım attığımız seneydi. Ayrıca bir başka kaçıklar grubunun –Arnavutlardı sanırım– Berlin'in havasına spreyle AIDS virüsü saçmaya çalıştıkları seneydi.

Böylė şeyler herkesin içini karartırdı ama Bobby'ninkini *epey* karartıyordu.

"İnsanlar niye bu kadar kötü?" diye sordu bana günün birinde. New Hampshire'daki yazlıktaydık, Ağustos sonuydu ve eşyalarımızın çoğu kutulara ve bavullara konmuştu bile. Kabinin her gidişimizden önceki gibi hüzünlü, terk edilmiş bir havası vardı. Ben New York'a geri dönecektim, Bobby ise başka yer yokmuş gibi Waco, Texas'a gidecekti... o yazı sosyoloji ve coğrafya metinleri okuyarak geçirmişti –bu çılgınca salataya ne buyrulur?– ve orada birkaç deney yapmak istediğini söylüyordu. Bundan önemsiz bir şey gibi üstünkörü bahsetse de birlikte geçirdiğimiz birkaç hafta içinde annemin onu tuhaf, düşünceli bir edayla süzdüğünü fark etmiştim. Babamla ben farkında olmasak da, annem Bobby'nin pusulasının iğnesinin nihayet dönmeyi kesip işaret etmeye başladığını biliyordu sanırım.

"Niye mi bu kadar kötü?" diye sordum. "Buna cevap vermem mi gerekiyor?"

"*Birileri* cevap verse iyi olacak," dedi. "Hem de gidişata bakılırsa bir an önce."

"Gidişat her zamanki gibi," dedim, "ve bence insanların kötülük yapmalarının sebebi kötü olarak yaratılmaları. Suçlu arıyorsan Tanrı'yı suçla."

"Saçma. Buna inanmıyorum. Çifte–X–kromozomu meselesinin bile saçma olduğu ortaya çıktı. Ayrıca sakın bana ekonomik baskılardan, zenginlerle yoksullar arasındaki çatışmadan filan bahsetmeye kalkma çünkü bu da her şeyi açıklamıyor."

"Günahkâr doğmak," dedim. "Bence yeterli bir açıklama... kulağa hoş geliyor."

"Şey," dedi Bobby, "belki de *cidden* günahkâr doğuluyordur. Ama etken nedir ağabey? Kendine bunu sordun mu hiç?"

"Etken mi? Ne etkeni? Ne dediğini anlamıyorum."

"Bence su," dedi Bobby kederle.

"*Nasıl?*"

"Su. Sudaki bir şey."

Bana baktı.

"Veya suda *olmayan* bir şey."

Bobby ertesi gün Waco'ya gitti. Onu daireme üstünde o ters giyilmiş Mumford tişörtüyle ve iki tane cam kutu taşıyarak gelene kadar bir daha görmedim. Aradan üç yıl geçmişti.

"Naber Howie?" dedi içeri girip sanki aradan üç gün geçmişçesine fütursuzca sırtıma vurarak.

"Bobby!" diye bağırarak ona sımsıkı sarıldım. Göğsüme sivri kenarlar battı ve öfkeli bir arı kovanı uğultusu işittim.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Bobby, "ama yavaş ol biraz. Yerlileri rahatsız ediyorsun."

Hemen geri çekildim. Bobby taşıdığı büyük kâğıt poşedi yere bırakıp omuz çantasını indirdi. Sonra çantadan cam kutuları dikkatle çıkardı. Birinde bir balarası, diğerindeyse bir eşekarısı kovanı vardı. Balarıları sakinleşip işlerine güçlerine geri dönmeye başlamışlardı bile ama eşekarılarının bu olanlardan epey rahatsızlık duydukları belliydi.

"Tamam Bobby," dedim. Ona bakıp sırıttım. Sırıtmayı kesemiyor gibiydim. "Bu sefer ne işler çeviriyorsun?"

Çantayı açıp içinden berrak bir sıvıyla yarısına kadar dolu bir mayonez kavanozu çıkardı.

"Bunu görüyor musun?" dedi.

"Hı hı. Suya ya da ev yapımı viskiye benziyor."

"Aslında inanır mısın bilmem ama ikisi de. Waco'nun altmış kilometre doğusundaki küçük bir kasaba olan La Plata'daki bir artezyen kuyusundan alındı ve beş galondan bu kadar konsantre sıvı elde ettim. Orada durmadan çalışan küçük bir damıtma

tesisi kurdum Howie ama hükümetin beni bu yüzden hapse atacağını sanmam." İyice sırıtmaya başlamıştı. "Sonuçta bildiğin su ama insanlığın gördüğü en tuhaf su."

"Ne dediğini hiç anlamıyorum."

"Anlamadığını biliyorum. Ama anlayacaksın. Bak ne diyeceğim Howie."

"Ne diyeceksin?"

"Salak insanlık altı ay daha dişini sıkabilirse bahse girerim sonsuza kadar var olacak."

Mayonez kavanozunu kaldırınca Bobby'nin büyümüş bir gözünün onun içinden bana son derece ciddi baktığını gördüm. "Çözüm bu," dedi. "*Homo sapiens*in başına bela olan en kötü hastalığın şifası."

"Kanserin mi?"

"Hayır," dedi Bobby. "Savaşın. Bar kavgalarının. Arabadan ateş etmelerin. Bütün kargaşanın. Banyon nerede Howie? Dişlerimi fırçalamam lazım."

Geri döndüğünde Mumford tişörtünü düz giymekle kalmayıp saçını taramıştı... tarama yönteminin değişmediğini gördüm. Bobby başını musluğun altında bir süre tuttuktan sonra saçlarını parmaklarıyla geriye atardı.

İki cam kutuya bakıp balarılarıyla eşekarılarının normale döndüklerini söyledi. "Gerçi eşekarısı kovanlarına hiçbir zaman 'normal' denemez Howie. Eşekarıları tıpkı balarılarıyla karıncalar gibi sosyal böceklerdir ama genelde akıl sağlığı yerinde olan balarılarıyla arada sırada şizofren olan karıncaların tersine eşekarıları kesinlikle zırdelidir." Gülümsedi. "Tıpkı sevgili *Homo sap*lar gibi." Balarası kovanının bulunduğu kutunun kapağını kaldırdı.

"Bak ne diyeceğim Howie," dedim. Gülümsüyordum ama fazla gülümsediğimi hissediyordum. "Şu kapağı yerine koy da bana daha ayrıntılı *anlat*, ne dersin? Gösteriyi sonraya sakla. Yani ev sahibim kuzu gibidir ama kapıcı kadın Odie Perode puro içen ve benden on beş kilo ağır, azman bir lezbiyen. O..."

"Bunu seveceksin," dedi Bobby ağzımı açmamışım gibi... On Parmakla Saç Tarama Yöntemi kadar tanıdık bulduğum bir

alışkanlığıydı bu. Asla kaba değildi ama genellikle çok dalgın olurdu. Onu engelleyebilir miydim peki? Lanet olsun, hayır. Geri dönmesi hoştu. Yani sanırım o zaman bile bir şeylerin çok ters gideceğini biliyordum ama Bobby'nin yanında beş dakikadan fazla kaldım mı beni hipnotize ediyordu. O, futbol topunu tutarak bana bu sefer *kesin olacağına* söz veren Lucy idi, bense topa vurmak için sahada koşan Charlie Brown. "Gerçi daha önce görmüşsündür... arada sırada dergilerde resimleri çıkıyor ve TV'de doğa belgesellerinde gösteriyorlar. Çok özel bir şey değil ama öyle *görünüyor* çünkü insanların balarılarıyla ilgili tamamen mantıksız önyargıları var."

İşin tuhafı haklıydı... *gerçekten* önceden görmüştüm.

Elini kovanla camın arasına soktu. Daha on beş dakika geçmeden eli sarılı siyahlı, canlı bir eldivenle kaplandı. Aklıma hemen bir anı geldi: yatmadan yarım saat kadar önce (Bobby'nin doğmasına yıllar vardı kesinlikle) üstümde eşofmanlarımla ve Paddington ayımı tutarak TV'nin karşısında oturup bir arıcının balarılarının yüzünü tamamen kaplamasına izin verişini dehşet, tiksinti ve hayretle seyredişim. Arılar başta cellat maskesini andıran bir şey oluşturmuştu, sonra da adam eliyle onları iterek bir tür canlı sakal haline getirmişti.

Bobby birden yüzünü ekşittikten sonra gülümsedi.

"Bir tanesi soktu," dedi. "Yolculuk yüzünden hâlâ biraz canları sıkkın. Yerli bir sigortacı kadınla La Plata'dan Waco'ya gittim –külüstür bir Piper Cub'ı var– ve oradan New Orleans'a uçtum, sanırım Göt Havayolları diye küçük bir şirketin uçağıyla. Kırk kişiyle filan konuştum ama arıları delirten LaGarbage da bindiğim taksiydi kesinlikle. İkinci Cadde, Bergenstrasse'nin Almanların teslim oluşundan hemen sonraki halinden bile daha delik deşik."

"Baksana Bobs, bence elini oradan çıkarsan cidden iyi olacak," dedim. Arılardan bazılarının uçup kutudan çıkmasını bekliyordum sürekli... onları elimde rulo yapılmış bir dergiyle saatlerce kovaladığımı, eski bir hapishane filmindeki kaçaklarmış gibi teker teker öldürdüğümü hayal edebiliyordum. Ama hiçbiri kaçmamıştı... en azından henüz.

"Sakin ol Howie. Bir balarasının bir çiçeği soktuğunu gördün mü hiç? Veya duydun mu?"

"Çiçek gibi görünmüyorsun pek."

Güldü. "Ne yani, *arılar* çiçek nasıl görünür bilirler mi sanıyorsun? Ha ha! İlgisi yok dostum! Nasıl sen ve ben bir bulutun sesi nedir bilmezsek, arılar da bir çiçek nasıl görünür bilmezler. Tatlı olduğumu biliyorlar çünkü terimde sükroz dioksin var... başka otuz yedi dioksinle birlikte, ki bunlar yalnızca bildiklerimiz."

Düşünceli bir edayla duraksadı.

"Gerçi bu gece kendimi biraz, şey, *şekerlendirdiğimi* itiraf etmeliyim. Uçakta bir kutu dolusu çikolata kaplı kiraz yedim..."

"Ah Bobby, Tanrım!"

"...Ayrıca buraya gelirken takside de birkaç MallowCremes."

Diğer elini uzatıp arıları özenle kovmaya başladı. Sonuncusundan kurtulurken bir kere daha yüzünü ekşittiğini gördüm ve sonra cam kutunun kapağını kapatarak içimi epey rahatlattı. Ellerinde kırmızı birer şişlik gördüm: Biri sol avucunda, diğeriyse sağ elinin üstünde, el falcılarının Şans Bileziği dedikleri yerdeydi. Bobby arılar tarafından sokulmuştu ama bana ne göstermek istediğini anlamıştım: Elinde en az dört yüz arı gezinmişti. Yalnızca iki tanesi sokmuştu.

Kot pantolonunun ön cebinden bir cımbız çıkarıp masama gitti. O günlerde kullandığım Wang Micro'nun yanındaki müsvedde yığınını kenara itti ve masa lambamı kâğıtların önceden durduğu yere çevirdi... kiraz kerestesinin üstüne ince ve parlak bir ışık düşürecek şekilde ayarladı.

Arada "İyi şeyler yazıyor musun Bow-Wow?" diye sorunca ensemdeki tüylerin dikildiğini hissettim. Bana en son ne zaman Bow-Wow demişti? Dört yaşındayken mi? Altı? Lanet olsun, bilmiyorum dostum. Sol eliyle cımbızı özenle kullanıyordu. Burun kılına benzeyen bir şeyi çıkarıp kül tablama koyduğunu gördüm.

"Bu taklit sanat eserini *Vanity Fair*'e verirsin herhalde," dedim. "Bobby, bu sefer ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Diğerini de sen alır mısın?" dedi, sağ eliyle cımbızı bana uzatırken özür dilercesine gülümseyerek. "Madem bu kadar zekiyim iki elimi de eşit kullanabilmem gerekir diye düşünüyorum hep ama sol elimin IQ'su hâlâ altı civarında."

Bobby hiç değişmemişti.

Yanına oturup cımbızı aldım ve arı iğnesini Bobby'nin Felaket Bileziği denmesi gereken yerinin yakınındaki kırmızı şişlikten çıkardım ve bu arada bana balarılarıyla eşekarıları arasındaki farktan, La Plata suyuyla New York suyu arasındaki farktan ve kendisine biraz yardım edersem, lanet olsun, suyunun da sayesinde her şeyin yoluna gireceğinden bahsetti.

Ah, kahretsin, son derece zeki olan kardeşimin gülerek tuttuğu futbol topuna son bir kez koştum.

"Balarıları gerekmedikçe sokmaz, çünkü sokunca ölürler," dedi sakince. "Hani North Conway'deyken birbirimizi günahkâr doğduğumuz için öldürdüğümüzü söylemiştin ya, hatırlıyor musun?"

"Evet. Kımıldama."

"Eğer öyle bir şey *cidden* varsa, bizi aynı anda hem öz oğlunu çarmıha gerdirecek kadar seven, hem de salak kaltağın teki çürük bir elmayı ısırdı diye hepimizi cehenneme gönderiveren bir Tanrı varsa, lanet şuydu: Bizi balarılarına değil de eşekarılarına benzetti. *Kahretsin,* ne yapıyorsun Howie?"

"Kımıldamazsan çıkaracağım," dedim. "Bir sürü el kol hareketi yapmak istiyorsan bekleyeyim."

"Tamam," dedi ve bir süre daha az kımıldadı, ben iğneyi çıkarırken. "Balarıları dünyanın kamikaze pilotlarıdır Bow–Wow. Şu cam kutuya bakarsan, beni sokan ikisinin dipte cansız yattıklarını görürsün. Onların iğneleri olta iğneleri gibi kancalıdır. Kolayca saplanırlar. Çekince de iç organları dışarı çıkar."

"İğrenç," dedim, ikinci iğneyi kültablasına atarak. Kancaları göremiyordum ama mikroskobum yoktu.

"Ama onları seçici kılıyor," dedi.

"Buna eminim."

"Eşekarılarınınsa iğneleri pürüzsüzdür. İstedikleri kadar so-

kabilirler. Üç ya da dört kereden sonra zehirleri biter ama canları isterse delik açmayı sürdürebilirler... ki genellikle ister. Özellikle duvar eşekarıları. Şu getirdiklerim. Onları sakinleştirmek gerekir. Noxon diye bir şey kullandım. Yan etkileri berbat olsa gerek çünkü uyandıklarında iyice sinirleniyorlar."

Bana ciddiyetle bakınca gözlerinin altındaki koyu kahverengi bitkinlik torbalarını gördüm ve kardeşimi ilk kez bu kadar yorgun gördüğümü fark ettim.

"İşte insanların kavga etmeyi sürdürmelerinin sebebi *budur* Bow–Wow. Durmadan kavga ederler. İğnelerimiz pürüzsüz. Şimdi şunu seyret."

Kalktı, çantasına gitti, içini karıştırdı ve bir göz damlası çıkardı. Mayonez kavanozunu açtı, göz damlasının pipetini sokup damıtılmış Texas suyundan bir damlacık çekti.

Göz damlasını içinde eşekarısı kovanı bulunan cam kutunun üstüne götürünce, bu kutunun tepesinin farklı olduğunu fark ettim... minik bir plastik sürgüsü vardı. Bana durumu açıklamasına gerek yoktu: Söz konusu balarılarıyken kapağı tamamen kaldırmaya razıydı. Ama eşekarılarıyla şansını zorlamak istemiyordu.

Siyah yumruyu sıktı. Kovanın üstüne düşen iki damla suyun oluşturduğu koyu leke neredeyse anında gözden kayboldu. "Üç dakika kadar bekle," dedi.

"Ne..."

"Soru yok," dedi. "Göreceksin. Üç dakika."

Bu arada resim sahtekârlığı üstüne yazdığım yazımı okudu... oysa şimdiden yirmi sayfa yazmıştım.

"Tamam," dedi sayfaları bırakarak. "Gayet güzel olmuş dostum. Gerçi Jay Gould'un özel treninin oturma vagonunu sahte Manetlerle donatmasını biraz okumalısın... tam bir rezalettir." Konuşurken içinde eşekarısı kovanı bulunan cam kutunun kapağını açıyordu.

"Tanrım, şakayı kes Bobby!" diye bağırdım.

"Hâlâ eskisi gibi pısırıksın," diyerek gülen Bobby donuk gri ve bovling topu büyüklüğünde olan kovanı kutudan çıkardı. Ellerinde tuttu. Dışarı uçan arılar kollarına, yanaklarına, alnına

kondular. Bir tanesi bana uçup ön koluma kondu. Vurunca ölüp halıya düştü. Korkmuştum... yani cidden korkmuştum. Vücuduma adrenalin yayılmıştı ve gözlerimin yuvalarından fırlamaya çalıştıklarını hissedebiliyordum.

"Öldürme onları," dedi Bobby. "Bebek öldürmek gibi bir şey çünkü sana zarar veremezler. *Mesele* bu işte." Kovanı sanki büyük bir beyzbol topuymuş gibi bir elinden diğerine attı. Havaya atıp tuttu. Eşekarılarının dairemin salonuna devriye gezen savaş uçakları gibi yayılmalarını dehşetle seyrettim.

Bobby kovanı özenle kutuya geri koydu ve kanepeme oturdu. Yan tarafına pat pat vurunca neredeyse hipnotize olmuş bir halde yanına gittim. Arılar her yerdeydiler: halıda, tavanda, perdelerde. Büyük ekran TV'min ekranında yarım düzine kadarı gezinmekteydi.

Tam oturacakken Bobby kanepe örtüsünün kıçımı koymayı hedeflediğim kısmındaki birkaç arıyı eliyle süpürdü. *Hepsi* de rahatça uçup yürüyor, hızlı hareket ediyorlardı. Uyuşturulmuş bir halleri hiç yoktu. Bobby konuşurken arılar kâğıt yuvalarına geri döndüler, üstünde gezindiler ve sonunda tepesindeki delikten girip gözden kayboldular.

"Waco'yla ilgilenen ilk kişi ben değildim," dedi. "Birliğin en şiddet düşkünü eyaletinde şiddet oranının en düşük olduğu tuhaf, küçük bölgenin en büyük kasabası o kadar. Texaslılar birbirlerini vurmaya *bayılırlar* Howie... yani eyalet hobisi gibi bir şeydir bu. Erkek popülasyonunun yarısı silahlı gezer. Fort Worth'ta Cumartesi geceleri barlar kil ördekler yerine sarhoşları vurduğun atış poligonlarına benzer. NRA (Ulusal Tüfek Birliği). kartı sahiplerinin sayısı Metodistlerin sayısından çoktur. Gerçi Texas insanların birbirini vurduğu, birbirini usturayla doğradığı ya da fazla ağlayan çocuklarını fırına soktuğu tek yer değil ama oralılar ateşli silahlara kesinlikle düşkünler."

"Waco hariç," dedim.

"Ah, oralılar da seviyor," dedi. "Birbirlerine çok daha az ateş ediyorlar o kadar."

Tanrım. Şimdi saatin kaç olduğunu gördüm. On beş daki-

kadır yazdığımı sanmıştım ama bir saati geçmiş. Bazen kendimi kaptırınca böyle olur ama bu ayrıntılara fazla takılmamalıyım. Kendimi her zamanki kadar iyi hissediyorum... boğazımda çeperler ölüyormuş gibi gelmiyor, kendimi ifade etmekte zorlanmıyorum ve yazdıklarıma göz atınca normal yazı hataları ve üst üste basılmış harfler görüyorum o kadar. Ama kendimi kandıramam. Elimi çabuk tutmalıyım. Scarlett'in dediği gibi, "İşe bak," falan filan.

Waco'da şiddetin olmayışı daha önce de dikkat çekmiş ve çoğunlukla sosyologlar tarafından araştırılmıştı. Bobby'nin söylediğine göre bir bilgisayara Waco ve benzeri bölgelerle ilgili yeterince istatistiki veri –nüfus yoğunluğu, yaş ortalaması, gelir düzeyi ortalaması, eğitim seviyesi ortalaması gibi düzinelerce faktör– yükleyince ortaya epey anormal bir tablo çıkıyordu. Bilimsel makaleler genellikle komik değildir ancak Bobby bu konuda elliden fazla yazı okumuştu ve bunların çoğunda belki de "sudaki bir şeyin" etki ettiği esprisi yapılıyordu.

"Belki de artık espriyi ciddiye almanın vaktinin geldiğine karar verdim," dedi Bobby. "Sonuçta bir sürü yerin suyunda diş çürümesini engelleyen bir şey var. Florür deniyor."

Üç araştırma asistanıyla birlikte Waco'ya gitmişti: İki sosyoloji masteri öğrencisiyle ve tatile çıktığından maceraya hazır olan bir coğrafya profesörüyle. Bobby ile sosyologlar altı ay içinde kardeşimin dünyanın tek sakinlikölçeri olarak tanımladığı bir bilgisayar programı yaratmışlardı. Çantasında biraz buruşmuş bir bilgisayar çıktısı vardı. Bana verdi. Kırk tane eşmerkezli halkaya bakıyordum. Waco merkeze doğru sekizinci, dokuzuncu ve onuncudaydı.

"Şimdi şuna bak," diyerek çıktının üstünü şeffaf bir sayfayla örttü. Bunda da halkalar vardı ama hepsinde birer sayı yazılıydı. Kırkıncı halka: 471. Otuz dokuzuncu: 420. Otuzuncu: 418. Böyle devam ediyordu. Birkaç yerde numaralar alçalmak yerine yükselse de sayıları çok azdı (farklar da).

"Nedir bunlar?"

"Her numara o çemberdeki şiddet suçu oranını gösteriyor," dedi Bobby. "Cinayet, tecavüz, saldırı ve darp, hatta vandallık

vakaları. Bilgisayar nüfus yoğunluğunu göz önüne alan bir formül kullanarak bir rakam belirliyor." 204 yazılı yirmi yedinci çembere parmağıyla pat pat vurdu. "Örneğin bu bölgenin nüfusu dokuz yüzden az. Bu sayı üç dört eş tacizini, iki bar vakasını, bir hayvana eziyet vakasını –hatırladığım kadarıyla bunak bir çiftçi bir domuza kızınca ona kaya tuzu enjekte etmiş– ve bir de kasıtsız cinayet vakasını temsil ediyor."

İç çemberlerdeki sayıların iyice küçüldüğünü fark ettim: 85, 81, 70, 63, 40, 21, 5. Bobby'nin sakinlikölçer haritasının merkezinde La Plata kasabası vardı. Oraya miskin, küçücük bir kasaba demek hiç abartı olmaz herhalde.

La Plata'ya verilmiş sayı sıfırdı.

"İşte Bow–Wow," dedi Bobby, öne eğilip uzun ellerini kaygıyla ovuşturarak, "Cennet Bahçesi adayım burası. Buranın on beş bin kişilik nüfusunun yüzde yirmi dördü halk arasında İndiolar olarak tanınan melezler. Bir mokasen fabrikası, birkaç ufak motel, birkaç tarla var. İş sahaları bu kadar. Eğlence içinse dört barı, George Jones'un tarzına benzeyen herhangi bir tür müziği dinleyebileceğin iki dans salonu, iki tane arabalı açık hava sineması ve bir bovling salonu bulunuyor." Duraksayıp ekledi: "Bir de içki fabrikası var. Tennessee'den başka bir yerde o kadar güzel viski üretildiğini bilmiyordum."

Kısacası (ki artık uzatmak için çok geç) La Plata yerel gazetenin Polis Kayıtları bölümünde her gün okuyabildiğiniz türden sıradan şiddet vakaları için bereketli bir yer olmalıydı. Olmalıydı ama değildi. Kardeşimin gelişinden önceki beş yıl içinde sadece bir cinayet ve iki saldırı vakası yaşanmış, tecavüz ya da rapor edilmiş çocuk tacizi vakaları olmamıştı. Dört silahlı soygun yapılmış ama dördünün de dışarıdan gelenler tarafından işlendiği anlaşılmıştı... tıpkı o cinayet ve saldırılardan biri gibi. Kasaba şerifi, Rodney Dangerfield'ı oldukça iyi taklit eden şişman, yaşlı bir Cumhuriyetçiydi. Aslında bazen bütün günü kasabanın kahvehanesinde kravatının düğümünü çekiştirip insanlara karısını almaları için yalvarmakla geçirdiği oluyordu. Kardeşim bu şakayı hiç beğenmediğini söyledi; o zavallı adamın Alzheimer'ın ilk belirtilerini sergilediğine emindi. Şerifin tek yardımcısı yeğe-

niydi. Bobby yeğenin eskiden oynayan *Hee–Haw* programındaki Küçük Samples'a çok benzediğini söyledi.

"O ikisini La Plata'ya coğrafyası hariç her açıdan benzeyen bir Pennsylvania kasabasına koysan," dedi Bobby, "on beş sene önce kıçlarına tekmeyi yemişlerdi. Ama La Plata'da ölene kadar çalışacaklar... ki ölümleri uykudayken olacak muhtemelen."

"Ne yaptınız peki?" diye soruyorum. "Nasıl çalıştınız?"

"Şey, istatistiki verilerimizi topladıktan sonra bir hafta kadar öylece oturup birbirimize baktık," dedi Bobby. "Yani, *bir şeyler* keşfetmeyi bekliyorduk ama bu kadarını değil. Waco bile insanı La Plata'ya hazırlamıyor." Bobby huzursuzca kıpırdanıp parmaklarını kütürdetti.

"Tanrım, bunu yapmandan nefret ediyorum," dedim.

Gülümsedi. "Kusura bakma Bow Wow. Her neyse, coğrafya testlerine, sonra da suyun mikroskobik analizine başladık. Pek bir şey bulmayı beklemiyordum; bölgedeki herkesin birer kuyusu var, bunların çoğu derin ve boraks filan içmediklerine emin olmak için sularını düzenli olarak test ettiriyorlar. Bariz bir şey olsa çoktan ortaya çıkardı. Bu yüzden submikroskopiye geçtik ve işte o zaman cidden tuhaf bulgular edinmeye başladık."

"Nasıl tuhaf bulgular?"

"Atom zincirlerinde kırıklar, subdinamik elektriksel dalgalanmalar ve bilinmeyen bir tür protein. Su aslında H2O değildir bilirsin... herhangi bir bölgenin akiferindeki sülfidler, demirler filan eklenir. La Plata'nın suyunaysa... emekli bir profesörün ünvanı gibi upuzun bir isim vermek gerekiyordu." Gözleri ışıldadı. "Ama en ilginci o proteindi Bow–Wow. Bildiğimiz kadarıyla başka tek bir yerde bulunuyor: insan beyninde."

Hay aksi.

Şimdi başladı, tam yutkunurken: Boğazım kurudu. Henüz çok değilse de kalkıp bir bardak buzlu su almama yetecek kadar. Belki kırk dakika kadar zamanım kaldı. Oysa Tanrım, anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki! Buldukları kovanlardaki sokmayan arıları, Bobby ile asistanlarından birinin tanık oldukları bir trafik kazasında tamponların ezilmesine karşın ikisi de erkek,

sarhoş ve yirmi dört yaşında (yani sosyolojik açıdan azgın boğa gibi) olan sürücülerin çıkıp el sıkışmalarını, birbirlerine sigorta bilgilerini kuzu kuzu vermelerini ve sonra da tekrar içmek üzere en yakındaki bara gitmelerini anlatmak istiyorum.

Bobby saatlerce konuştu... benim o kadar vaktim yok. Ama meselenin özü basitti: Mayonez kavanozundaki maddeydi.

"Şimdi La Plata'da kendi damıtma tesisimiz var," dedi. "Bu maddeyi üretiyoruz Howie, pasifistlerin ev yapımı içkisini. Texas'ın o bölgesindeki akifer derinde ama şaşılacak kadar büyük; Moho'nun üstündeki geçirgen tortu tabakasına Victoria Gölü inanılmaz bir şekilde yerleştirilmiş sanki. Suyun kendisi oldukça etkili ama eşekarılarına fışkırttığım maddeyi daha da etkili kılmayı başardık. Büyük çelik tankların içinde yirmi iki bin litre kadar depoladık. Sene sonunda elli üç bin litre olacak. Gelecek Haziran'da yüz on üç bin dört yüz litre olacak. Ama yetmez. Daha fazlasına daha çabuk ihtiyacımız var... sonra da onları nakletmemiz gerekiyor."

"Nereye nakledeceksiniz?" diye sordum ona.

"Önce Borneo'ya," dedi.

Ya kafayı yediğimi ya da yanlış duyduğumu sandım. Gerçekten.

"Bak Bow-Wow... pardon, Howie." Yine çantasını karıştırıyordu. Havadan çekilmiş birkaç fotoğraf çıkarıp bana verdi. "Görüyor musun?" dedi ben onlara bakarken. "Ne kadar kusursuz görüyor musun? Sanki radyolarımızda gündelik iş dünyası haberleri verilirken birden Tanrı araya girip 'Şimdi özel bir haberimiz var! Bu son şansınız götler! Şimdi *Days of Our Lives*'a geri dönüyorsunuz,' deyiverdi."

"Ne diyorsun anlamıyorum," dedim. "Neye baktığımı da hiç bilmiyorum." Bal gibi biliyordum; ortasında bir dağ, eteklerindeyse bir sürü çamurlu küçük köy bulunan bir adaydı; Borneo değil, batısındaki Gulandio diye bir adaydı. Bulutlar yüzünden dağı görmek güçtü. Neyi *aradığımı* bilmiyorum demek istemiştim.

"Dağın ismi adanınkiyle aynı," dedi. "Gulandio. Yerel dilde *lütuf* ya da *kader* ya da *yazgı* filan gibi bir anlamı var. Ama

Duke Rogers'ın dediğine göre aslında dünyanın en büyük saatli bombası... ve gelecek yılın Ekim'inde patlayacak. Muhtemelen daha da önce."

İşin çılgınca tarafı şu: Bu öykü ancak şimdi yaptığım gibi çabucak anlatmaya çalışınca çılgınca geliyor. Bobby şunları yapmak için altı yüz ila bir buçuk milyon dolar toplamak konusunda yardımımı istedi: Önce "yüksek test" adını verdiği şeyden yüz seksen dokuz bin ila iki yüz altmış dört bin altı yüz litre sentezlemek; ikincisi bütün bu suyu havaalanı bulunan Borneo'ya uçakla götürmek (Gulandio'ya ancak planörler inebiliyordu); üçüncüsü ismi Kader, Yazgı ya da Lütuf olan adaya gemiyle nakletmek; dördüncüsü 1804'ten beri uykuda olan (1938'de biraz duman salmıştı o kadar) volkana kamyonla çıkarmak ve ardından volkanın tüp şeklindeki çamurlu kalderasına atmak. Duke Rogers dediği jeoloji profesörü John Paul Rogers'tı. Gulandio'dan sadece lav fışkırmayacağını öne sürüyordu; on dokuzuncu yüzyıldaki Krakatoa gibi patlayacağını ve Londra'yı zehirleyen bombanın bunun yanında çocuk oyuncağı gibi kalacağını söylüyordu.

Bobby'nin dediğine göre Krakatoa patlamasının kalıntıları bütün dünyayı sarmıştı; bunun gözlemlenen sonuçları Sagan Grubu'nun nükleer kış teorisinin önemli bir bölümünü teşkil etmişti. Sonrasında üç ay boyunca, Van Allen Kuşağı'nın altmış beş kilometre aşağısındaki jet akımı ile Van Allen akımlarında dönen küller yüzünden yarım dünya ötedeki günbatımları ve gündoğumları tuhaf renklere bürünmüştü. İklimde beş yıllık değişiklikler olmuş ve eskiden sadece doğu Afrika'yla Mikronezya'da yetişen nipa palmiyeleri birden Güney ve Kuzey Amerika'da belirmişti.

"Kuzey Amerika'daki nipaların hepsi 1900'den önce öldü," dedi Bobby, "ama ekvatorun altındakiler yaşıyor. Tohumlarını oraya Krakatoa attı Howie... ben de aynı şekilde La Plata suyunu bütün dünyaya saçmak istiyorum. İnsanların La Plata suyunun yağmuruyla ıslanmalarını istiyorum... ki Gulandio patladıktan sonra epey yağış olacak. Barajlarına düşecek La Plata suyunu içmelerini istiyorum, saçlarını ve kontak lenslerini onunla yıka-

malarını, onunla duş almalarını istiyorum. Orospuların onunla temizlenmelerini istiyorum."

"Bobby, sen delisin," dedim, öyle olmadığını bilerek.

Bana çarpık, bezgin bir şekilde sırıttı. "Deli değilim," dedi. "Delilik neymiş görmek ister misin? *CNN*'i aç Bow... Howie. Deliliği renkli göreceksin."

Ama Bobby'nin neyden bahsettiğini bilmek için CNN'i (bir arkadaşımın tabiriyle Felaketin Laternacısı'nı) açmama gerek yoktu. Hintlilerle Pakistanlılar kapışmak üzereydi. Çinlilerle Afganlar da. Afrika'nın yarısı açlık çekiyordu, diğer yarısıysa AIDSliydi. Son beş sene içinde, Meksika'nın Komünistleşmesinden beri bütün Texas–Meksika sınırında çatışmalar yaşanmıştı ve insanlar Kaliforniya'daki Tijuana geçiş noktasına duvarı yüzünden Küçük Berlin adını vermişlerdi. Savaş çığlıkları iyice yükselmişti. Geçen senenin son gününde Nükleer Sorumluluk Derneği bilim adamları siyah saatlerini gece yarısına on beş saniye kalaya ayarlamışlardı.

"Bobby, diyelim ki dediğin mümkün ve her şey yolunda gitti," dedim. "Olacak şey değil ya, diyelim ki oldu. Uzun vadeli etkileri konusunda hiçbir fikrin yok ki."

Bir şeyler diyecek olunca elimi salladım.

"Bildiğini söylemeye kalkma çünkü bilmiyorsun! Tamam, sakinlikölçerini kullanıp sebebi saptayacak kadar vaktin oldu. Ama thalidomide nedir haberin var mı? O minik, hoş, sivilce önleyici uyku hapının otuzlu yaşlardaki insanlarda kansere ve kalp krizlerine yol açtığını biliyor musun? 1997'deki AIDS aşını hatırlıyor musun?"

"Howie?"

"*O aşı* cidden hastalığı durdurdu, yalnız bütün denekler tedavi edilemez sara hastalarına dönüşüp on sekiz ayda öldüler."

"Howie?"

"Ayrıca..."

"Howie?"

Durup ona baktım.

"Dünya," dedi Bobby ve sustu. Boğazı titreşiyordu. Ağla-

mamaya çalıştığını gördüm. "Dünyanın kahramanlığa ihtiyacı var dostum. Uzun vadeli etkileri ne olur bilmiyorum, araştıracak zamanım da yok, çünkü bu gidişle uzun vade diye bir şey olmayacak. Belki bütün kargaşanın çözümünü bulabiliriz. Belki de..."

Omuz silkti, gülümsemeye çalıştı ve bana bakan parlak gözlerinden iki gözyaşı yavaşça süzüldü.

"Belki de ölümcül kansere yakalanmış bir hastaya eroin vermek gibi bir şey olur. Her halükârda şimdi olanları durduracak. Dünyanın acısını dindirecek." Ellerini öne uzatınca yukarı çevrili avuçlarındaki arı sokması izlerini gördüm. "Bana yardım et Bow-Wow. Lütfen yardım et."

Böylece ona yardım ettim.

Ve elimize yüzümüze bulaştırdık. Hatta epey elimize yüzümüze bulaştırdık denebilir sanırım. Gerçeği ister misin? Umurumda değil. Bütün bitkileri öldürdük ama en azından serayı kurtardık. İleride burada yeniden bir şeyler yetişecektir. Umarım.

Bunu okuyor musun?

Hareketlerim yavaşlamaya başladı. Yıllardır ilk kez ne yaptığımı düşünmek zorunda kalıyorum. Yazmanın motor hareketleri. Başta daha çabuk olmalıydım.

Boşver. Artık bir şeyleri değiştirmek için çok geç.

Planı uyguladık tabii: Suyu damıttık, uçağa yüklettik, Gulandio'ya götürdük, volkanın yamacında ilkel bir kaldırma sistemi kurduk –yarısı motorlu vinç, yarısı dişli raylı demiryoluydu– ve volkanın kalderasının çamurlu, puslu derinliklerine bin iki yüzden fazla on dokuzar litrelik La Plata suyunu –beyne zararlı versiyonunu– döktük. Bütün bunları sadece sekiz ayda yaptık. Altı yüz bin ya da bir buçuk milyon dolara mal olmadı; dört milyondan fazlaya mal oldu ama yine de Amerika'nın o seneki savunma giderlerinin yüzde birinin on altıda birinden azdı. Nasıl çuvalladığımızı bilmek ister misin? Düzgün düşinebilsem söylerdim ama kafam dağılıyor o yüzden boşver. Zor oldu. Açıkçası başarabileceğimizi sanmeyordum, başarana kadar. Ama

başardık ve her nasılsa dünya dağılmadı ve o volkan –adı her nidiyse şimdi tam hatırlayamıyorum ve yazıda aramaya zamen yok– tam mavi

Dur

Tamam. Biraz daha iyiyim. Digitalin. Bobby'de vardı. Kalbim küt küt atıyor ama tekrar düşünebiliyorum.

Volkan –Lütuf Dağı adını vermiştik– tam Dook Rogers'ın tahmin ettiği zamanda mavileşti. Patladı ve bir süreliğine herkesin dikkati göğe çevrildi. Ve lay lay lom dedi Strapless!

Seks ve çekler ve özel ifektler gibi çabucak oldu ve herkes sağlığına kavuştu. Yani

dur

Tanrım n'olur bunu bitirmeme izin ver.

Yani herkes oturdu. Herkes biraz duvum değerlendirmesi yapmaya başladı. Dunya tıpkı şu Bobby'nin gösterdiği kovandaki fazla sokmayan eşekarıları gibi oldu. Pastırma yazı gibi bi üç yil geçti. Millet bir araya geliyordu hani şu eski Youngbloods şarkısındaki gibi, hani diyor ya hadi millet herkes toplansın diye, bütün hipilerin istediği gibi oldu, biliğsin, okşayaşlar ve sevği ve

ne ol

Büyük patlama. Kalbim kulaklarımdan çıkacak sanki. Ama var gücümle odaklanırsam, *odaklanışım...*

Pastırma yazı gibiydi, demek istediğim, üç yıl süren bir Pastırma yazı gibiydi. Bobby araşturmasına devam etti. La Plata. Sosyolojit arka plan filan. Kasaba şerifini hatırlıyor musun? Rodney Youngblood'ı iyi taklüt eden şu şişman, yaşlı Cumhuriyetçi'yi? Hani Bobby onda Rodney's Hastalığının ilk belirtileri var demişti?

odaklansana göt

Sadece o değilmiş; meğer Texas'ın o bölgesinde epey yaygınmış. Bütün Takdisler Hastalığı yoni. Bobby ile ben üç yil oraya gittik. Yeni bir program yarattık. Yeni çömber grafekleri. Olanları görünce buraya gildim. Bobby ile astanları kaldı onlar. Biri kendini vuğdu dedi Bobby buraya gelince.

Dur bir tane daha ala

Tamam. Bu son. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zor nifes alıyorum. Yeni grafik, *son* grafik sakinlikölçer grafeğinin üstüne konunca insanı cidden ürkütüyordu. Sakinlikölçer grafiği merkezdeki La Plata'ya yaklaştıkça şeddet oranının azaldığını gösteriyordu; Alzheimer grafiğiyse erken bunama oranının La Plata'ya yaklaştıkça *arttığını* gösteriyordu. Oralılar çok genç yuşta çok salaklaşıyorlardı.

Benle Bobo sonraki üç yıl olabildiğince tedbirli davrandık, sadece Parrier suyu içtik ve yagmurda büyük uzun yağmurluklar giydik. Sonuçta savaş olmadı ve hirkes selaklaşmaya başlayınca buraya geri döndüm çünkü kardeşim adını hatırlayamıyorum

Bobby

Bobby bu gece geldiğinde ağlıyodu ve didim ki seni seviyom Bobby didi ki ezginüm Bowwow ezginüm benim yüzümden bötün dünye aptallorla ve geri zikalılarla doldu ve didim ki uptallarla zekalılar olsun daha eyidir ve agladi ve agledim Bobby seni seviyom ve didi ki bana özel sedan enjekte edecen mi ve didim ki avet ve dedi ki sen de alocak mısın ve didim ki avet ve aldım galba ama hatirlayamiyom sozcukler göreyom ama bilmiyom anlamları ne.

Bir Bobbym var üsmi kerdeş ve sonra ben igne yaptım ve bahsi gerörüm ddi Bobby bi milyon yil sassizlik yani alveda alveda hep kardeş, bitiriyorm alveda bobby seni seviyorum sanin suçun diildi seni seviyorum

senbağışlıyorum

seviyorum sani

günah işledim (dünye için),

BOWWOW FORNOY

İNSAN ALIŞIYOR

YAĞMASINA daha dört hafta olan karı bekleyen paçavra çalılarıyla sarı çubukların arasından artık görünen ince toprak tabakası New England güzünün habercisi. Kanallar yapraklar yüzünden tıkanmış, gökyüzü sürekli gri ve mısır sapları ayakta fantastik bir şekilde ölmenin yolunu bulmuş askerler misali sıra sıra dizili duruyorlar. Artık yumuşak toprağa doğru sarkan balkabakları alacakaranlıkta kulübelerin dibinde toplanmış, yaşlı kadınların nefesi gibi kokuyorlar. Yılın bu vakti ne soğuk ne sıcak; asla hareketsiz durmayan, kuşların zaviyeli nişan şeklinde güneye uçtukları beyaz göğün altında uzanan çıplak tarlalarda esen solgun hava var o kadar. Rüzgâr arka yolların yumuşak tümseklerinden havalandırdığı tozları dans eden dervişlere benzetiyor, tükenmiş tarlaları saçı ayıran tarak misali ayırıyor ve arka bahçelerdeki hurda arabaların içine etrafı koklayarak giriyor.

3 No.lu Kasaba Yolu'ndaki Newall evi Castle Rock'ın Dönemeç denen kısmına bakıyor. Bu evle ilgili iyi bir hisse kapılmak güç. Boyanmamış oluşu ölümcül görünüşünü ancak kısmen açıklayabiliyor. Ön bahçesindeki kurumuş tümsekleri yakında kırağı daha da tuhaf şekillere büründürecek. Tepenin dibindeki Brownie's dükkanından incecik dumanlar yükseliyor. Dönemeç bir zamanlar Castle Rock'ın epey önemli bir parçasıy-

dı ancak Kore Savaşı zamanından beri öyle değil. Yol üstünde, Brownie's'in karşısındaki eski bando platformunda iki küçük çocuk kırmızı bir itfaiye arabasını birbirlerine itiyorlar. Yüzleri yorgun ve yıpranmış, sanki yaşlı adamların yüzleri. Kamyonu birbirlerine iterken elleriyle sanki havayı kesiyor, sadece hiç durmadan akan burunlarını silmek için arada sırada duraksıyorlar.

Dükkânda, kırmızı suratlı şişko Harley McKissick işleri idare ederken yaşlı John Clutterbuck'la Lenny Partridge sobanın yanın-da ayaklarını yukarı dayamış oturuyorlar. Paul Corliss tezgâha yaslanıyor. Dükkânda kadim bir koku var... salam, sinek kâğıdı, kahve ve tütün kokusu; ter ve koyu kahverengi Coca–Cola kokusu; biber ve karanfil ve O'Dell Saç Toniği kokusu, ki meni gibi görünüyor ve saçları heykellere dönüştürüyor. 1986'daki, kuru fasulye ikram edilen bir akşam yemeğinin reklamını yapan sinek lekeli bir poster hâlâ pencerede, 1984 Castle County Panayırı'nda konser veren "Country" Ken Corriveau'nun reklam posterinin yanında duruyor. Bu ikinci poster neredeyse on yazın ışığına ve sıcağına maruz kaldı ve artık Ken Corriveau (Country müzik işini bırakalı en az beş yıl oldu ve şimdi Chamberlain'de Ford satıyor) hem solgun hem de kavruk görünüyor. Dükkânın arka tarafında 1933'te New York'tan gelmiş devasa bir camlı dondurucu duruyor ve kahve çekirdeklerinin muğlak ama yoğun kokusu her tarafa sinmiş.

İhtiyarlar çocukları seyrediyor ve alçak sesle çene çalıyorlar. Torunu Andy bu güzü ölümüne içmekle geçirmekte olan John Clutterbuck, kasabadaki doldurulmuş araziden bahsediyor. Doldurulan arazinin yazları leş gibi koktuğunu söylüyor. Buna itiraz eden yok –çünkü doğru– ama konunun pek ilgi çektiği de yok çünkü mevsim yaz *değil* güz ve yanan dev gaz sobası uyuşuk bir ışık yayıyor. Tezgâhın arkasındaki Winston termometresi 27.7 dereceyi gösteriyor. Clutterbuck'ın 1963'te geçirdiği trafik kazasında başını çarpmasından beri sol kaşının üstünde derin bir oyuk var. Küçük çocuklar bazen oraya dokunmak için izin istiyorlar. Yaşlı Clut kafasındaki oyuğun orta boy bir su bardağı

kadar su taşıyabileceğine inanmayan yazlıkçılardan epey para kazandı.

"Paulson," diyor Harley McKissick usulca.

Lenny Partridge'in hurda arabasının arkasına eski bir Chevrolet park etti. Yan tarafına bir karton tabela kalın boya bantlarıyla yapıştırılmış. GARY PAULSON CHAIR'İN HASIR KAPLI ANTİKALARI ALINIR & SATILIR diyor tabela ve yazının altında aranacak telefon numarası var. Büyük bir omuz çantası taşıyan soluk yeşil pantolonlu yaşlı bir adam olan Gary Paulson arabasından ağır ağır çıkıyor. Tırtıklı bir bastonu ardından sürüklüyor, bastonu yere tam istediği şekilde yaslayana kadar kapıya sımsıkı tutunuyor. Bastonun siyah ucuna bir çocuk bisikletinin beyaz plastik tutacağı kondom misali geçirilmiş. Paulson arabasından Brownie's'in kapısına doğru dikkatle yola çıkarken baston cansız tozlarda küçük yuvarlak izler bırakıyor.

Platformdaki çocuklar başlarını kaldırıp ona bakıyor, sonra gözlerini onun (görünüşe göre korkuyla) baktığı yere, yukarıdaki tepede duran büyük, yamuk, çatırdayan Newall evine çeviriyorlar. Sonra itfaiye arabalarıyla ilgilenmeye geri dönüyorlar.

Joe Newall 1904'te Castle Rock'ta emlak yatırımına başlamış ve 1929'a kadar sürdürmüştü ancak servetini civardaki fabrika kasabası Gates Falls'tan kazanmıştı. Sinirli, heyecanlı bir surata ve sarı korneali gözlere sahip cılız bir adamdı. Dönemeç'te geniş bir açık araziyi The First National Bank of Oxford bankasından satın almıştı; o zamanlar orası ortak çalışıp para basan küçük bir kereste fabrikasıyla mobilya fabrikasına sahip zengin bir köydü. Banka araziyi İlçe Şerifi Nickerson Campbell'ın nezaretinde Phil Budreau'dan satın alarak el koymuştu. Komşuları tarafından sevilse de biraz salak bulunan Phil Budreau, Kittery'ye kaçmış ve sonraki yaklaşık on iki seneyi araba ve motosiklet tamirciliğiyle geçirmişti. Sonra Almanlarla savaşmak için Fransa'ya gitmiş, bir keşif uçuşu sırasında uçaktan düşmüş (en azından öyle deniyordu) ve ölmüştü.

O yılların çoğunluğunda Budreau'nun arazisi sessiz ve ekil-

memiş halde durmuş, bu arada Joe Newall, Gates Falls'ta kiracı olarak yaşayıp zengin olmaya uğraşmıştı. Ta 1902'de sudan ucuza aldığı kapanmak üzere olan bir fabrikayı çekip çevirmesinden çok, çalışanları işten atma konusundaki tutumuyla meşhurdu. İşçiler ona Tekmeci Joe diyorlardı çünkü bir vardiyayı bile kaçırsanız kapı dışarı ediliyordunuz ve bahanelerinize aldıran, hatta kulak veren olmuyordu.

1914'te Carl Stowe'un yeğeni Core Leonard'la evlendi. Bu evlilik çok cazipti –en azından Joe Newall için–, çünkü Carl'ın yaşayan tek akrabası olan Cora, Carl'ın ölümünden sonra epey paraya konacaktı mutlaka (Joe zamanında tilki gibi kurnaz olarak görülen ama yaşlandıkça epey yumuşayan Carl'la arasını bozmazsa, ki böyle bir şeye hiç niyeti yoktu). Bölgede sudan ucuza alınıp ardından çekip çevrilebilecek başka fabrikalar da vardı... ama biraz sermaye lazımdı. Joe kısa zamanda arzusuna kavuştu; karısının zengin amcası düğünden bir sene kadar sonra vefat etti.

Yani bu evlilik gerçekten cazipti... ah evet, kesinlikle. Ancak Cora için aynı şey söylenemezdi. Tahıl çuvalı gibi bir kadındı, kalçaları inanılmaz genişti, kıçı inanılmaz büyüktü ama göğsü neredeyse bir oğlanınki kadar düzdü ve incecik, absürd boynunun tepesindeki koca kafası tuhaf, soluk bir ayçiçeği gibi sallanırdı. Yanakları hamur gibi sarkıktı, dudakları ciğer şeritlerini andırırdı; yüzü bir kış gecesi dolunayı misali suskundu. Şubat ayında bile giysilerinin koltuk altlarında kocaman koyu lekeler olurdu ve etrafa hep ter kokusu yayardı.

Joe 1915'te Budreau arazisinde karısına bir ev yaptırmaya başladı ve bir yıl kadar sonra ev tamamlanmış gibiydi. Beyaza boyanmıştı ve çeşitli tuhaf açılara sahip on iki odası vardı. Joe Newall'ın Castle Rock'ta sevilmemesinin sebebi kısmen parasını kasabanın dışında kazanması, kısmense selefi Budreau'nun çok iyi bir insan oluşuydu (gerçi salak olduğunu birbirlerine anımsatıp duruyorlardı hep, sanki salaklıkla iyi kalplilik birlikte görülürmüş ve bunu unutmak ölüm anlamına gelirmiş gibi) ama en çok da kahrolası evini kasabalı olmayan işçilere yaptırmasıy-

dı. Çatı oluklarıyla yağmur borularının takılmasından kısa süre önce, vasistaslı ön kapıya açık sarı tebeşirle müstehcen bir resim çizilip kargacık burgacık harflerle tek heceli bir Anglo–Sakson kelimesi yazıldı.

1920'de Joe Newall artık zengindi. Gates Falls'taki üç fabrikası bir dünya savaşının kazançları ve yeni yükselmiş (ya da yükselmekte olan) orta tabakanın siparişleri sayesinde harıl harıl çalışmaktaydı. Evine yeni bir kanat yaptırmaya başladı. Köylülerin çoğu bunu gereksiz gördüler –sonuçta o tepedeki evde sadece iki kişi kalıyordu– ve hemen hepsi zaten son derece çirkin buldukları bir evi daha da çirkinleştirdiği konusunda hemfikir oldular. Bu yeni kanat ana binanın bir kat üstündeydi ve o zamanlar üstünde tek tük çamlar bulunan yamaçtan aşağı bakıyordu.

Ev halkının yakında üç kişi olacağı haberi Gates Falls'tan geldi, ki kaynağı muhtemelen o zamanlar Dr. Robertson'ın hemşiresi olan Doris Gingercroft'tu. Yani görünüşe bakılırsa o yeni kanat bir tür kutlamaydı. Cora Leonard Newall altı senelik mutlu evliliğinden ve Dönemeç'te dört sene yaşadıktan ve bu süre içinde ancak kapısının önünden geçerken ya da arada sırada binaların arkasındaki tarlada çiçek toplarken –çiğdemler, yaban gülleri, beyaz havuç çiçekleri, orkideler, fırça çiçekleri– uzaktan görüldükten sonra, onca zamandan sonra canlanmıştı.

Brownie's'den asla alışveriş yapmazdı. Cora alışverişini her Perşembe ikindisinde Gates Center'daki Kitty Korner Dükkânı'ndan yapardı.

1921 Ocağı'nda Cora kolsuz ve söylenene göre bir göz çukurundan minicik ve kusursuz parmaklar çıkan bir canavar doğurdu. Bebek istemsiz kasılmaların o kırmızı ve anlamsız suratını ışığa çıkarmasından sonra altı saatten az bir zaman içinde öldü. Joe Newall on yedi ay sonra, 1922 ilkbaharının sonunda (Batı Maine'de ilkbahar başı yoktur, sadece ilkbahar sonu ve ondan önceki kış vardır) kanada ufak bir kule ekledi. Kasaba dışında yatırım yapmayı sürdürüyor ve Bill "Brownie" McKissick'in dükkânına adım atmıyordu. Dönemeç Metodist Kilisesi'nin eşiğinden de hiç geçmiyordu. Karısının rahminden çıkan sakat

bebek memleketine değil, Gates'teki Newall arazisine gömüldü. Minik mezar taşında şu yazılıydı:

SARAH TAMSON TABITHA FRANCINE NEWALL
14 OCAK 1921
TANRI AŞKINA KIMILDAMADAN YATSIN.

Dükkânda Joe Newall'la Joe'nun karısından ve Joe'nun evinden bahsedilirken, Brownie'nin henüz tıraş olacak kadar büyümemiş (yine de yaşlılığı içinde gömülüydü, kış uykusundaydı, bekliyordu, belki de rüya görüyordu) ancak her söylendiğinde dışarıdaki, yol kenarındaki tezgâha sebzeler dizecek ve patates çuvallarını sürükleyecek kadar büyümüş olan oğlu Harley durup dinliyordu. Genellikle evden bahsediyorlardı; hassasiyetlere hakaret olan çirkin bir manzara olarak görülüyordu. "Ama insan alışıyor," diyordu Clayton Clutterbuck (John'ın babası) bazen. Buna karşılık veren çıkmıyordu hiç. Tamamen anlamsız bir laftı... ama kesinlikle doğruydu da. Brownie'nin bahçesinde durup da belki dut mevsiminde en iyi dut kutusunu seçmeye çalışıyorsanız, eninde sonunda gözleriniz tepedeki eve çevrilirdi, tıpkı bir Mart tipisinden önce bir fırıldağın kuzeydoğuya dönmesi gibi. Eninde sonunda bakmak zorunda kalırdınız ve çoğu insan için sonunda değil de eninde oluyordu bu. Çünkü Clayt Clutterbuck'ın dediği gibi insan zamanla Newall evine alışıyordu.

1924'te Cora kuleyle yeni kanadın arasındaki merdivenden düşüp boynunu ve belini kırdı. O sırada çırılçıplak olduğu dedikodusu bütün kasabaya yayıldı (muhtemelen Kadın Derneği'nin düzenlediği bir yiyecek satış gününde satış yerinden başlayarak). Kısa ömürlü ucube kızının yanına gömüldü.

Joe Newall –ki artık çoğu kişi biraz Yahudi kanı taşıdığına emindi– harıl harıl para kazanmaya devam etti. Tepeye iki kulübe ve bir ahır yaptırdı, ki bunların hepsi de yeni kanada ana bina aracılığıyla bağlıydı. Ahır 1927'de tamamlandı ve ne işe yarayacağı neredeyse anında anlaşıldı... görünüşe göre Joe çiftçi bir centilmen olmaya karar vermişti. Mechanic Falls'taki bir

adamdan on altı inek satın aldı. Aynı adamdan bir tane de gıcır gıcır süt sağma makinesi aldı. O makineyi getiren kamyonun içine, sürücüsü tepeye çıkmadan önce Brownie's'e uğrayıp bir şişe soğuk bira içerken bakanlar metal bir ahtapota benzettiler.

Joe ineklerle süt sağma makinesini getirttikten sonra yatırımıyla ilgilenecek Motton'lı bir geri zekâlıyı işe aldı. O güya tuttuğunu koparan sert fabrika sahibinin böyle bir halt yemesi herkesi şaşkına çevirdi tabii –akla gelen tek mantıklı açıklama Newall'ın kafayı yemeye başlamasıydı– ama bunu yaptı ve bütün inekler öldü tabii.

İlçe sağlık memuru ineklere bakmaya gitti ve Joe ona bir veterinerin (adam *Gates Falls*'luymuş dedi insanlar sonradan, kaşlarını epey kaldırarak) imzasını taşıyan ve ineklerin sığır menenjiti yüzünden öldüklerini açıklayan bir belge gösterdi.

"Talihsizlik işte," dedi Joe.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"İstediğini düşün," dedi Joe. "Sorun değil."

"Şu salağı sustursana," dedi ilçe sağlık memuru. Araba yolunda Newall'ın posta kutusuna yaslanmış uluyan geri zekâlıya bakıyordu. Geri zekâlının tombul, kirli yanaklarından yaşlar süzülmekteydi. Arada sırada geri çekilip kendine şiddetli bir tokat atıyordu, sanki bütün bunların suçlusu olduğunu bilirmiş gibi.

"O da sorun değil."

"Burada her şey sorun gibi görünüyor bana," dedi ilçe sağlık memuru, "hele on altı tane inek leşinin sırt üstü yatıp da ayaklarını çit direkleri gibi havaya dikmeleri kesinlikle sorun. Buradan görebiliyorum onları."

"Güzel," dedi Joe Newall, "çünkü daha fazla yaklaşamayacaksın."

İlçe sağlık memuru Gates Falls'lu veterinerin belgesini yere atıp çizmelerinden biriyle ezdi. Joe Newall'a bakarken suratı öyle kızarmıştı ki, burnunun kenarlarındaki şişmiş mor damarlar iyice belli oluyordu. "O inekleri görmek istiyorum. Gerekirse bir tanesini sürükleye sürükleye götürürüm."

"Hayır."

"Sen dünyanın sahibi değilsin Newall... mahkeme emri getireceğim."

"Bir dene bakalım."

Sağlık memuru gitti. Joe onu seyretti. Aşağıdaki, araba yolunun sonundaki, Sears & Roebuck posta siparişi kataloğundan seçilme gübre lekeli bir iş tulumu giymiş olan geri zekâlı, Newall'ın posta kutusuna yaslanmış ulumayı sürdürüyordu. O sıcak Ağustos gününün tamamını orada geçirerek basık mongol suratını sarı göğe çevirip avaz avaz uludu. "Ay ışığındaki bir dana gibi böğürdü," diye tasvir etti genç Gary Paulson.

İlçe sağlık memuru Sirois Hill'li Clem Upshaw'du. Biraz sakinleşince işin peşini bırakabilirdi ama bulunduğu mevkiye gelmesine yardım etmiş (ve bol miktarda beleş bira vermiş) olan Brownie McKissick bunu yapmamasını söyledi. Harley McKissick'in babası normalde maşa kullanmazdı –buna gerek duymazdı da– ama özel mülkiyet konusunda Joe Newall'a bir ders vermek istemişti. Joe'nun özel mülkiyetin muhteşem bir şey olduğunu, evet, *Amerika'nın özüne* ait bir şey olduğunu ama yine de onun kasabayla bağlantısının bulunduğunu ve Castle Rock'lıların hâlâ toplumun önde geldiğine ve kafalarına estikçe evlerini biraz daha büyüten insanların bile istisna olmadığına inandıklarını anlamasını istiyordu. Bu yüzden Clem Upshaw o zamanlar ilçe merkezi olan Lackery'ye girip mahkeme emrini çıkarttı.

O bu işi hallederken büyük bir kamyonet uluyan moronun yanından geçip ahıra girdi. Clem Upshaw elinde mahkeme emriyle döndüğünde geride sadece kendisine saman tozu kaplı donuk ve dalgın kara gözlerle bakan tek bir inek kalmıştı. Clem en azından bu ineğin sığır menenjitinden öldüğüne karar verip gitti. O gidince taşıma kamyoneti son inek için geri döndü.

1928'de Joe yeni bir kanat yaptırmaya başladı. İşte o zaman Brownie's'de toplanan adamlar onun delirdiğine karar verdiler. Zekiydi ama deliydi. Benny Ellis, Joe'nun kızının bir gözünü oyup mutfak masasının üstündeki "fabıldehit" dediği bir sıvıyla dolu bir kavanozun içine, bebek doğduğunda diğer göz

oyuğundan çıkan parmaklarla birlikte koyduğunu öne sürüyordu. Benny ucuz korku öykülerine, kapaklarında dev karıncalar tarafından kaçırılan çıplak bayanlar gibi kâbus sahnelerinin yer aldığı dergilere bayılırdı ve Joe Newall'ın kavanozuyla ilgili söylediklerinin ilhamını okuduğu şeylerden aldığı belliydi. Sonuçta kısa sürede bütün Castle Rock'lılar –sadece Dönemeçliler değil– onun söylediklerinin her kelimesinin doğru olduğunu iddia etmeye başladılar. Bazıları Joe'nun o kavanozda daha da korkunç şeyler bulundurduğunu iddia ettiler.

İkinci kanat 1929 Ağustosu'nda tamamlandı ve iki gece sonra göz niyetine büyük sodyum halkalara sahip, hızlı giden bir külüstür otomobil çığlık çığlığa ve sarsılarak Joe Newall'ın araba yoluna daldı ve iri bir kokarcanın pis kokulu, sinekli leşi yeni kanada fırlatıldı. Hayvan pencerelerden birinin tepesine çarpınca kanı camlarda neredeyse bir Çin ideogramını andıran yelpaze biçiminde bir şekil oluşturdu.

O senenin Eylülünde Newall'ın Gates Falls'taki, en büyük fabrikasının taraklama bölümünde çıkan bir yangın elli bin dolarlık zarara yol açtı. Ekim'de borsa çöktü. Kasım'da Joe Newall en yeni kanadın bitmemiş odalarından birindeki –muhtemelen yatak odası olarak tasarlanmıştı– bir kirişten kendini astı. Taze ahşaptaki özsu kokusu hâlâ yoğundu. Artık veremli bir cocker spaniel'in kusmuğu kadar bile değer taşımayan bazı Wall Street hisse senetlerini Joe ile ortaklaşa almış olan (en azından öyle söyleniyordu), Gates Mills'in müdür yardımcısı Cleveland Torbutt tarafından bulundu. Cesedi aşağı indiren kişi sorgu yargıcı oldu, ki Clem Upshaw'un kardeşiydi.

Joe, Kasım'ın son gününde karısıyla çocuklarının yanına gömüldü. Soğuk, aydınlık bir gündü ve cenaze törenine Castle Rock'tan katılan tek kişi Hay & Peabody'nin atlı cenaze arabasını süren Alvin Coy'du. Alvin törene katılanlardan birinin rakun kürkünden bir manto giyip çan şeklinde siyah bir şapka takmış olan güzel vücutlu genç bir kadın olduğunu söyledi. Alvin, Brownie's'de oturup doğrudan fıçıdan aldığı bir salatalık turşusunu yerken arkadaşlarına acı acı gülümseyip o kadının ne kadar

seksi olduğunu anlattı. Kadının, ailenin Cora Leonard Newall'ın tarafıyla ilgisi yoktu ve dua boyunca gözlerini kapatmamıştı.

Gary Paulson dükkâna zarif bir ağırkanlılıkla giriyor, kapıyı ardından özenle kapatıyor.

"İyi günler," diyor Harley McKissick nötr bir edayla.

"Duyduğuma göre dün gece Çiftçi Birliği'nde bir hindi kazanmışsın," diyor Yaşlı Clut piposunu yakmaya hazırlanırken.

"Hı hı," diyor Gary. Seksen dört yaşında ve diğerleri gibi Dönemecin şimdikinden çok daha canlı olduğu zamanları anımsayabiliyor. İki savaşta iki oğlunu kaybetti –Vietnam rezaletinden önceki iki savaşta– ve buna katlanmak güçtü. İyi bir çocuk olan üçüncü oğlu 1973'te Presque Adası'nda bir odun hamuru kamyonunun çarpması sonucu can verdi. Nedense bu seferkine katlanması daha kolay oldu, sebebini Tanrı bilir. Bugünlerde Gary bazen dudaklarının kenarlarından salya akıtıyor ve tükürüğünü çenesine damlamadan önce ağzının içine geri çekmeye çalışırken şapır şupur sesler çıkarıyor sık sık. Son zamanlarda dünyadan pek haberi yok ama insanın hayatının son yıllarını ihtiyar olarak geçirmesinin berbatlığının farkında.

"Kahve?" diye soruyor Harley.

"Almayayım."

İki yıl önce sonbaharda tuhaf bir trafik kazasında kaburgaları kırıldıktan sonra muhtemelen bir daha kendini toparlayamayacak olan Lenny Partridge, yaşlı adam yanından geçip de köşedeki sandalyeye dikkatle oturabilsin diye ayaklarını geri çekiyor (Gary o sandalyenin hasır oturulacak yerini '82'de bizzat yaptı.) Paulson dudaklarını şapırdatıyor, tükürüğünü geri çekiyor ve boğumlu ellerini bastonunun üstünde kavuşturuyor. Yorgun ve bezgin görünüyor.

"Felaket yağacak," diyor sonunda. "Ağrılarım çok fazla."

"Berbat bir sonbahar," diyor Paul Corliss.

Sessizlik çöküyor. Sobanın sıcaklığı, Harley ölünce veya belki de en küçük kızının dediği olursa daha da önce kapanacak olan dükkâna doluyor, dükkânı ve yaşlı adamlarının ceketlerini

dolduruyor, en azından deniyor ve eskiden, Mobil 1977'de söküp götürene kadar benzin pompalarının bulunduğu bahçeye bakan, üstünde eski posterler bulunan kirli camdan yukarı süzülüyor. Bunlar çocuklarının çoğunun daha kârlı yerlere göç ettiğini görmüş ihtiyarlar. Dükkândan artık pek alışveriş yapan yok, birkaç yerli ve arada sırada yoldan geçen, Temmuz'da bile termal fanilalarıyla sobanın yanında oturan ihtiyarları tuhaf bulan yazlık turistler dışında. Yaşlı Clut, Rock'ın bu bölgesine yeni insanların geleceğini öne sürüp durdu hep ama son birkaç senedir işler iyice kötüleşti... sanki kahrolası kasabanın tamamı ölüyor.

"Şu Christly Newall'ın evine yeni kanadı yaptıran kim?" diye soruyor Gary nihayet.

Dönüp ona bakıyorlar. Yaşlı Clut'ın yeni yaktığı mutfak kibriti bir an piposunun üstünde mistikçe duruyor, tahtayı yakıp karartıyor. Uçtaki kükürt topağı grileşip yukarı kıvrılıyor. Yaşlı Clut sonunda kibriti piponun haznesine daldırıyor ve nefes çekiyor.

"Yeni kanat mı?" diye soruyor Harley.

"Hı hı."

Yaşlı Clut'ın piposundan yükselen mavi bir duman zarı sobanın üstüne süzülüyor ve orada zarif bir balıkçı ağı gibi yayılıyor. Lenny Partridge sarkık boyun derisini germek için başını kaldırıyor ve ardından elini yavaşça boğazından aşağı indirerek kuru bir hırıltı çıkarıyor.

"*Tanıdığım* biri değil," diyor, tanıdıklarının en azından dünyanın bu bölgesindeki bütün önemli şahsiyetleri kapsadığını ses tonuyla bir şekilde ima ederek.

"Bin dokuz yüz seksen birden beri oraya alıcı bulamadılar," diyor Yaşlı Clut. *Onlardan* kastı hem Güney Maine Dokuma Fabrikası, hem de Güney Maine Bankası ama sadece bunlar değil: Massachusettsli İtalyanları da kast ediyor. Güney Maine Dokuma Fabrikası, Joe'nun intiharından bir yıl kadar sonra onun üç fabrikasının –ve tepedeki evinin– sahibi oldu ama Brownie's'deki sobanın çevresinde toplanmış adamlar bu ismin bir paravan... ya da bazen Yasal dedikleri şey olduğu kanısın-

dalar, örneğin *Kadın herifin uzak durması için emir çıkartmış, adam Yasal yüzünden öz çocuklarını göremiyor,* cümlesindeki gibi. Bu adamlar Yasal'dan nefret ediyorlar çünkü kendilerinin ve arkadaşlarının hayatlarına müdahale ediyor ama bazı insanların para kazanmak için onu kendi pis emellerine alet etmelerine şaşırıp kalıyorlar hep.

Güney Maine Dokuma Fabrikası, namı diğer Güney Maine Bankası, namı diğer Massachusettsli İtalyanlar, Joe'nun kapanmaktan kurtardığı fabrikalardan uzun süre epey para kazandı ama günlerini Brownie's'de geçiren ihtiyarlara asıl ilginç gelen, o evden kurtulamamış olmaları. "Parmak ucuna yapışan tataklar gibi," dedi Lenny Partridge bir keresinde ve hepsi kafa sallayıp onayladılar. "Malden ve Revereli şu spagetti emiciler bile o mil taşından kurtulamıyorlar."

Yaşlı Clut'la torunu Andy bu aralar küsler ve sebebi Joe Newall'ın evinin sahipliği... gerçi altta yatan daha kişisel sebepler vardır mutlaka, genellikle olduğu gibi. Bu konu bir gece dedeyle torunun –artık ikisi de dullar– Genç Clut'ın kasabadaki evinde güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarmalarından sonra açıldı.

O sıralar henüz kasaba polisliği işini kaybetmemiş olan Genç Andy dedesine Güney Maine Dokuma Fabrikası'nın eskiden Newall'a ait olan mülklerle yıllardır ilişkisinin olmadığını, Dönemeç'teki evin sahibinin Güney Maine Bankası olduğunu ve iki şirketin birbiriyle uzaktan yakından ilişkisinin bulunmadığını (gayet şımarık bir edayla) açıklamaya çalıştı. Yaşlı John, Andy'ye buna inanıyorsa geri zekâlı olduğunu söyledi; hem bankanın hem de tekstil şirketinin Massachusettsli İtalyanlar için paravan olduğunu ve aralarındaki tek farkın birkaç sözcük olduğunu herkesin bildiğini söyledi. Yaşlı Clut onların bariz bağlantılarını bir sürü evrakla... bir başka deyişle Yasal'la örtbas ettiklerini açıkladı.

Genç Clut buna gülme densizliğinde bulundu. Yaşlı Clut kıpkırmızı kesildi, peçetesini tabağına çaldı ve ayağa kalktı. *Gül bakalım,* dedi. *Devam et. Niye gülmeyesin ki? Bir ayyaşın bilmediği şeylere gülmekten daha iyi becerdiği tek şey bilmediği şeyler*

yüzünden ağlamaktır. Bu sefer *Andy* sinirlenip de içmesinin sebebinin Melissa olduğunu söyleyince John torununa içmesinin suçunu ölü karısına daha ne kadar zaman atacağını sordu. Yaşlı adam böyle deyince Andy bembeyaz kesildi ve ona evinden defolup gitmesini söyledi, John bunu yaptı ve o zamandan beri geri dönmedi. Dönmek istemiyor da. Ağır laflar bir kenara, Andy'nin kendini öyle mahvetmesini görmeye dayanamıyor.

Söylentiler gerçek olsun ya da olmasın, şu kadarı yadsınamaz: Tepedeki ev on bir yıldır boş, onca zamandır içinde kalan yok ve Güney Maine Bankası genellikle orayı yerel emlak şirketlerinden biri aracılığıyla satmaya çalışan organizasyon.

"Oraya bakmaya gelen son insanlar New York eyaletinin yukarı bölgesindendi değil mi?" diye soruyor Paul Corliss ve çok ender konuştuğu için hepsi ona dönüyorlar. Gary bile.

"Evet," diyor Lenny. "Hoş bir çiftti. Adam ahırı kırmızıya boyayıp bir çeşit antikacıya dönüştürecekti, değil mi?"

"Hı hı," diyor Yaşlı Clut. "Sonra oğulları tabancalarını alıp..."

"İnsanlar da amma *ihtiyatsız* oluyor..." diye araya giriyor Harley.

"Öldü mü?" diye soruyor Lenny. "Çocuk?"

Soruyu sessizlik karşılıyor. Kimse bilmiyor anlaşılan. Sonra nihayet Gary –neredeyse gönülsüzce– konuşuyor. "Hayır," diyor. "Ama kör oldu. Sonra Auburn'e taşındılar. Veya belki de Leeds'e."

"Yerleşecek gibiydiler," diyor Lenny. "Cidden kalacaklar sandım. Ama o eve kafayı taktılar. Millet oranın uğursuz olduğunu söyleyince yabancı oldukları için dalga geçiyorlar sandılar." Düşünceli bir edayla duraksıyor. "Belki şimdi halleri daha iyidir... her neredeyseler."

Yaşlı adamlar New York eyaletinin yukarı bölgesinden gelen insanları veya belki de kendi zayıflayan organlarını ve duyularını düşününce sessizlik çöküyor. Sobanın ardındaki loşlukta benzin gurulduyor. Onun arkasında bir yerlerde bir kepenk huzursuz sonbahar havasında ileri geri tangır tungur sallanıyor.

"Kesinlikle yeni bir kanat ekleniyor," diyor Gary. Usulca ama üstüne basa basa konuşuyor, sanki diğerlerinden biri bu söze itiraz etmiş gibi. "Nehir Yolu'ndan gelirken gördüm. Çerçevelerin çoğu takılmış bile. Görünüşe bakılırsa o kahrolası şey otuz metre boyunda ve dokuz metre eninde olacak. Daha önce hiç fark etmemiştim. Kaliteli akçaağaç kerestesinden yapılıyor gibi. Bu zamanda kaliteli akçaağaç kerestesini kim kaybetmiş ki onlar buluyor?"

Kimse yanıtlamıyor. Kimse bilmiyor.

Sonunda Paul Corliss son derece çekinerek konuşuyor: "Başka bir evle karıştırıyor olmayasın Gary? Belki de..."

"*Saçmalama,*" diyor Gary, yine usulca ama daha da vurguyla. "*Newall*'ın evi diyorum, Newall'ın evine *yeni bir kanat* ekleniyor, çerçeveleri takılmış bile, inanmıyorsan çık bak."

Böylece artık diyecek söz kalmıyor... ona inanıyorlar. Ancak ne Paul ne de bir başkası Newall'ın evine eklenen yeni kanadı görmek için dışarı fırlıyor. Bunu önemli, dolayısıyla aceleye getirilmeyecek bir mesele olarak görüyorlar. Biraz daha zaman geçiyor... Harley McKisssick zaman denen şey odun hamuru olsa hepsinin zengin olacaklarını birkaç kez söylemişti. Paul eski, su soğutmalı meşrubat dolabına gidip bir Orange Crush alıyor. Harley'ye altmış sent veriyor ve Harley yazarkasayı çınlatarak parayı koyuyor. Yazarkasayı sertçe kapatınca dükkânın havasının değiştiğini fark ediyor. Tartışılacak başka meseleler var.

Lenny Partridge öksürüyor, yüzünü ekşitiyor, ellerini göğsüne, bir türlü doğru dürüst kaynamamış olan kırık kaburgalarına koyuyor ve Gary'ye Dana Roy'un cenaze töreninin ne zaman yapılacağını soruyor.

"Yarın," diyor Gary, "Gorham'da. Karısının gömüldüğü yerde."

Lucy Roy 1968'de ölmüştü; 1979'a kadar Gates Falls'taki U.S. Gypsum'da (bu adamlar o şirketin dolandırıcılığından dem vurup dururlar hep) elektrik teknisyenliği yapan Dana ise iki gün önce bağırsak kanserinden öldü. Hayatı boyunca Castle Rock'ta yaşamıştı ve insanlara seksen yılda Maine'in dışına sadece üç kez,

birinde Connecticut'taki bir halasını görmek için, birinde Boston Red Sox'ın Fenway Parkı'ndaki maçını izlemek için ("Hergeleler kaybettiler," diye eklerdi hep bu noktada), birinde de Portsmouth, New Hampshire'daki bir elektrik teknisyenleri toplantısına katılmak için çıktığını söylemekten hoşlanırdı. "Lanet olası bir zaman kaybıydı," derdi hep o toplantı hakkında. "İçkiden ve kadınlardan başka bir şey yoktu, kadınlar da bakmaya bile değmezdi, bırakın o işi yapmayı." Bu adamların arkadaşıydı ve ölümü hüzün ve zafer karışımı tuhaf bir hisse kapılmalarına yol açıyor.

"Bağırsaklarının bir metre yirmi santimini aldılar," diyor Gary diğer adamlara. "Hiçbir halta yaramadı. Öldü gitti işte."

"O Joe Newall'ı tanırdı," diyor Lenny ansızın. "Babası Joe'nun elektrik tesisatını kurarken yanındaydı... en fazla altı ya da sekiz yaşındaydı herhalde. Hatırlıyorum, Joe'nun bir keresinde ona şeker verdiğini söylemişti ama eve dönerken babasının kamyonunun penceresinden atmış. Tadı ekşi ve tuhaftı demişti. Sonra, bütün fabrikalar tekrar çalışmaya başlayınca –otuzların sonunda– tekrar kablo çekme işinin başına getirildi. Bunu hatırlıyor musun Harley?"

"Hı hı."

Dana Roy aracılığıyla konu tekrar Joe Newall'a döndüğünden adamlar sessizce oturup her iki adamla ilgili anekdotlar anımsamaya çalışıyorlar. Ama Yaşlı Clut nihayet konuştuğunda şaşırtıcı bir laf ediyor.

"Eve kokarca atan Dana Roy'un ağabeyi Will'di. Eminim oydu."

"Will mi?" Lenny kaşlarını kaldırıyor. "Will Roy öyle şey yapmazdı bence."

Gary Paulson çok usulca konuşuyor: "Hı hı, *Will*'di."

Dönüp ona bakıyorlar.

"Ayrıca Dana o gün babasıyla geldiğinde şeker veren Joe'nun karısıydı," diyor Gary. "Cora'ydı, Joe değil. Dana'nın altı ya da sekiz yaşında olduğu da doğru değil; kokarca Kriz civarında atılmıştı ve Cora o zamanlar ölüydü. Hayır, Dana bazı şeyleri

hatırlamış olabilir ama en fazla iki yaşındaydı. O şekeri 1916 civarında aldı çünkü Eddie Roy evin elektrik tesisatını '16'da kurdu. Oraya bir daha hiç çıkmadı. *Frank* –ortanca oğlan, öleli on–on iki sene oluyor– o zamanlar altı ya da sekiz yaşındaydı belki. Frank, Cora'nın çocuğa ne yaptığını görmüştü, o kadarını biliyorum ama Will'e ne zaman söyledi bilmiyorum. Önemi yok. Sonunda Will bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi. Kadın ölmüştü, o yüzden hıncını Joe'nun kadına yaptığı evden çıkardı."

"Orasını boşver," diyor Harley ilgiyle. "Kadın Dana'ya ne yaptı? Bilmek istediğim *bu*."

Gary soğukkanlılıkla, neredeyse bilgece konuşuyor. "Frank'in bir gece birlikte birkaç kadeh içerken söylediğine göre kadın bir eliyle şekeri verirken diğer eliyle göğsünü mıncıklamış. Hem de ağabeyinin gözü önünde."

"Vay be!" diyor Yaşlı Clut kendini tutamayıp afallayarak.

Gary ona sararmış, uçuk gözleriyle bakıp susmakla yetiniyor.

Yine sessizlik çöküyor, rüzgârın sesiyle kepengin tangırtısı hariç. Platformdaki çocuklar itfaiye kamyonlarını alıp başka bir yere gittiler ve derinliksiz ikindi hâlâ sürüyor, Andrew Wyeth tablolarındaki beyaz ve dingin ve salakça bir anlamla yüklü ışığa benzer aydınlığıyla. Vasat mahsülünü vermiş olan toprak karı işe yaramazca bekliyor.

Gary onlara Dana Roy'un Cumberland Memorial Hastanesi'nde, burun deliklerinin çevresinde kurumuş siyah tataklarla ve güneş altında bırakılmış bir balığınkini andıran bir koku saçarak yatıp can çekişmesini anlatmak istiyor. Serin mavi fayansları ve saçları bonelerle arkadan toplanmış hemşireleri, çoğu güzel bacaklara ve taş gibi, diri memelere sahip olan ve 1923'ün ihtiyar adamların kemiklerini sızlatan acılar kadar gerçek bir sene olduğunu bilmeyen hemşireleri anlatmak istiyor. Zamanın habisliği ve hatta belki bazı mekânların habisliği hakkında nutuk çekmek ve Castle Rock'ın neden artık sonunda düşmeye hazır bir kararmış diş gibi olduğunu açıklamak istediğini

hissediyor. En çok da Dana Roy'un göğsünün sanki saman dolu gibi olduğunu ve solumaya çalışırken sanki şimdiden çürümeye başlanmış gibi göründüğünü anlatmak istiyor. Ama bunların hiçbirini söyleyemiyor çünkü nasıl yapacağını bilmiyor, bu yüzden de tükürüğünü geri çekmekle yetinip susuyor.

"Yaşlı Joe'yu kimse pek sevmezdi," diyor Yaşlı Clut... sonra birden yüzü aydınlanıyor. "Ama Tanrı aşkına, insan alışıyordu!"

Diğerleri karşılık vermiyor.

On dokuz gün sonra, işe yaramaz toprağın ilk karla kaplanmasından bir hafta önce, Gary Paulson şaşırtıcı bir ıslak rüya görüyor... yalnız bu rüyanın çoğu anı.

14 Ağustos 1923'te, on üç yaşındaki Gary Martin Paulson babasının tarla kamyonuyla Newall'ın evinin yanından geçerken, Cora Newall'ın araba yolunun sonundaki posta kutusuna sırtını dönmekte olduğunu görmüştü. Kadının bir elinde gazete vardı. Gary'yi görünce serbest eliyle ev kıyafetinin kenarını kavradı. Gülümsemedi. Eteğini kaldırıp cinsel organını çocuğa sergilerken ayı andıran devasa yüzü solgundu... Gary tanıdığı çocukların şevkle bahsettiği o gizemi ilk kez görüyordu. Kadın hâlâ gülümsemeden, ciddiyetle bakmayı sürdürerek, kalçalarını önünden geçip giden çocuğun sersemlemiş, şaşkın yüzüne doğru salladı. Gary geçerken eli kucağına düştü ve birkaç saniye sonra flanel pantolonuna boşaldı.

İlk orgazmıydı bu. Sonraki yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte oldu, ta '26'da Tin Köprüsü'nün altında yattığı Sally Ouelette'ten başlayarak ve orgazma her yaklaşışında –her seferinde– Cora Leonard Newall'ı gördü: Top madeni rengi sıcak bir göğün altında, posta kutusunun yanında durup da eteğini kaldırarak kremsi, kat kat göbeğinin altındaki belli belirsiz seçilen zencefil rengi kılları sergileyişini gördü, bas bas bağıran o kırmızı dudaklı yarığı gördü, ki içinin muhteşem bir mercan

(*Cora*)

pembesi olduğunu biliyor. Ama onca sene boyunca aklından

çıkmayan ve boşalma anında her kadını Cora'ya dönüştüren şey o şişkin karnın aşağısındaki vulvanın görüntüsü değil. Her anımsayışta (ki sevişirken ister istemez aklına geliyordu) onu çılgına çeviren şey, kadının kalçalarını ona doğru sallaması... bir, iki, üç kez. Bu ve yüzündeki ifadesizlik, öyle derin bir nötrlüktü ki aptallık gibi görünmüştü, sanki o kadın bütün çok genç erkeklerin kısıtlı cinsellik anlayışlarının ve şehvetlerinin toplamıydı... dar ve arzulu bir karanlık, sadece bu, Cora pembesiyle ışıldayan kısıtlı bir cennet.

O deneyim –kesinlikle çığır açıcıydı– Gary'nin cinsel hayatını hem şekillendirdi hem de sınırladı ama Gary ondan hiç bahsetmedi, bazen bahsetmek istese de. İçinde sakladı. Şimdi de rüyasında bu olayı görüyor, penisi neredeyse dokuz yıldır ilk kez dimdik; o sırada beyinciğindeki küçük bir kan damarı kopuyor, oluşan pıhtı onu sessizce öldürüyor, böylece dört haftalık ya da dört aylık felçten kurtarıyor, kollarındaki esnek tüplerden, sondadan, saçları bonelerle geriden toplanmış ve güzel dimdik memeli suskun hemşirelerden kurtarıyor. Gary uykusunda ölüyor, penisi boynunu büküyor, rüya karanlık bir odada kapatılan bir televizyonun ekranındaki görüntü gibi soluyor. Ama arkadaşları son sözünü duysalar şaşırırlardı... hırıldayarak ama yeterince anlaşılır bir şekilde söylediği son sözü:

"*Ay!*"

Memleketine gömülmesinden bir gün sonra Newall evinin yeni kanadında yeni bir kule yükselmeye başlıyor.

TAKIRDAYAN DİŞLER

VİTRİNİN içine bakmak çocukluğunun üçte ikinci kısmına, böyle şeylerden büyülendiği yediyle on dört yaş arasındaki zamanına kirli bir camın ardından bakmak gibiydi. Hogan dışarıdaki rüzgârın giderek yükselen uğultusunu ve camlara vuran kum tanelerinin seslerini unutarak yaslanıp iyice eğildi. Vitrinde bir sürü ilgi çekici ıvır zıvır vardı, çoğu Tayvan ve Kore malıydı şüphesiz ama en ilginçlerinin hangisi olduğu barizdi. Hayatında gördüğü en büyük Takırdayan Dişlerdi bunlar. Ayrıca ilk kez ayaklı olanlarını görüyordu... beyaz tozluklu iri, turuncu, karton ayakkabılar. Cidden çok hoştu.

Hogan başını kaldırıp tezgâhın ardındaki şişman kadına baktı. Kadının üstündeki tişörtte NEVADA TANRI'NIN ÜLKESİDİR yazılıydı (sözcükler dev memelerinin üstünden inip çıkarak geçiyorlardı) ve kıçındaki kot pantolonun eni bir dönüm kadardı. Uzun sarı saçını bir lastik pabuç bağcığıyla arkadan bağlayıp at kuyruğu yapmış olan soluk benizli bir delikanlıya bir paket sigara satıyordu. Suratı zeki bir laboratuvar faresininkini andıran delikanlı ödemeyi kirli elinden teker teker aldığı bozukluklarla yapmaktaydı.

"Pardon, bakar mısınız bayan?"

Kadın ona bir an baktı ve sonra arka kapı küt diye açıldı.

Ağzını burnunu bandanayla sarmış sıska bir adam içeri girdi. Rüzgâr çöl kumlarını etrafında siklon şeklinde savurdu ve duvara raptiyeyle tutturulmuş Valvoline takvimindeki güzel kızı hışırdattı. Yeni gelen kişi bir el arabasını çekiyordu. El arabasına üç tane tel kafes konmuştu. En üsttekinin içinde bir tarantula vardı. Alttakilerdeyse bir çift çıngıraklı yılan bulunuyordu. Hızla ileri geri kıvrılıyor ve kuyruklarını sinirli sinirli sallıyorlardı.

"Scooter, kapıyı kapasana yahu, ahırda mı doğdun?" diye bağırdı tezgâhın arkasındaki kadın.

Adam uçuşan kumlar yüzünden kızarıp sulanmış olan gözlerini kısa süreliğine kadına çevirdi. "Bir dur be kadın! Ellerim dolu görmüyor musun? *Gözlerin* yok mu? Tanrım!" El arabasının üstüne eğilip kapıyı sertçe kapadı. Dans eden kumlar yere düştü ve adam mırıldanmayı sürdürerek el arabasını depoya doğru çekti.

"Bunlar son mu?" diye sordu kadın.

"Bir tek Kurt kaldı." Adam *Gurt* diye telaffuz ediyordu. "Onu benzin pompalarının arkasındaki barakaya götüreceğim."

"Olmaz!" diye karşılık verdi kadın. "Kurdun gösterimizin yıldızı olduğunu unuttun galiba. Onu buraya getir. Radyonun dediğine göre fırtına azacakmış. Çok azacakmış."

"Sen kimi kandırıyorsun?" Sıska adam (herhalde kocası diye düşündü Hogan) ellerini beline koyarak durmuş, kadına bir tür bezgin gaddarlıkla bakıyordu. "O canı çıkasıca hayvanın melez bir Minnesota çöl tilkisinden başka bir şey olmadığını biraz yakından bakan herkes görebilir."

Rüzgâr uğulduyor, Scooter's Market ve Yol Kenarı Hayvanat Bahçesi'nin çatısının kenarlarında inliyor, pencerelere kuru kumlar saçıyordu. Fırtına *cidden* azmaktaydı ve Hogan arabasıyla uzaklaşıp kurtulabileceğini umuyordu. Lita'yla Jack'e yediye, en geç sekize kadar evde olacağına söz vermişti ve sözünün eri olmayı severdi.

"Sen işine bak da onunla ilgilen yeter," diyen iri kıyım kadın sinirle tekrar fare suratlı delikanlıya döndü.

"Bayan?" dedi Hogan yeniden.

"Bir saniye, patlama," dedi Bayan Scooter. Sabırsız müşterilerin arasında boğuluyormuş gibi konuşuyordu, oysa Hogan'la fare suratlı delikanlıdan başka müşteri yoktu etrafta.

"On sent eksik verdin Sunny Jim," dedi sarışın delikanlıya, tezgâhtaki bozukluklara çabucak göz attıktan sonra.

Delikanlı ona faltaşı gibi açık, masum gözlerle baktı. "Sonra versem olmaz mı?"

"Romalı Papa, Merit 100 içmez herhalde ama içseydi *ona* bile veresiye vermezdim."

Faltaşı gibi açık gözlerdeki masumiyet kayboldu. Fare suratlı delikanlı bir an kadına öfke ve hoşnutsuzlukla bakıp (bu ifade çocuğun suratına daha çok uyuyor, diye düşündü Hogan) ardından ceplerini ağır ağır tekrar karıştırmaya başladı.

Boşver de çık git buradan, diye düşündü Hogan. *Fırtına olsa da olmasa da elini çabuk tutmazsan sekize kadar L.A.'de olman mümkün değil. Burası sadece iki sürat modu bulunan yerlerden biri... yavaş ve istop. Benzinini alıp parasını ödedin, artık şansına şükret de fırtına iyice azmadan yola geri dön.*

Sol beyninin verdiği iyi tavsiyeye az kalsın uyacaktı... sonra vitrindeki Takırdayan Dişlere, o iri turuncu karton ayakkabıların üstünde öylece duran Takırdayan Dişlere tekrar baktı. Beyaz tozlukları da vardı! Cidden çok hoştular. *Jack bayılır,* dedi sağ beyni. *Aslında açıkçası Bill, eski dostum, Jack istemezse bile* sen *istiyorsun. Hayatında belki başka bir Jumbo Takırdayan Dişler seti görebilirsin ama böyle koca turuncu ayaklarla yürüyen bir tane daha bulabilecek misin? Hı? Hiç sanmıyorum.*

Bu sefer beynini dinledi... ve olanlar oldu.

At kuyruklu çocuk hâlâ ceplerini karıştırıyordu; para bulamadıkça suratı iyice asılıyordu. Hogan sigaradan hazzetmezdi –günde iki paket içen babası akciğer kanserinden ölmüştü– ama zihninde bir saat sonra hâlâ beklerkenki hali canlandı. "Hey! Evlat!"

Çocuk dönüp bakınca Hogan ona bir çeyreklik fırlattı.

"Hey! Sağol dostum!"

"Önemli değil."

Çocuk iri kıyım Bayan Scooter'la alışverişini tamamladı, sigaraları bir cebine koydu ve para üstü on beş senti başka bir cebine attı. Para üstünü vermeyi teklif etmemesi Hogan'ı şaşırtmadı. Bu zamanda ortalık böyle oğlanlarla kızlardan geçilmiyordu... Ülkenin her yerindeki otobanlarda aylak aylak dolanıyor, rüzgâra kapılmış çalılar misali geziniyorlardı. Belki hep vardılar ama Hogan şimdiki nesli sevimsiz ve biraz korkutucu buluyordu, tıpkı Scooter'ın şimdi arka odaya koymakta olduğu çıngıraklı yılanlar gibi.

Böyle küçük, döküntü yol kenarı hayvanat bahçelerindeki yılanlar insanı öldürmezdi; zehirleri haftada iki kez sağılıp onlarla ilaç yapan kliniklere satılırdı. Şarapçıların her Salı ve Perşembe yerel plazma bankasına uğramaları kadar kesindi bu. Ama yılanlar fazla yaklaşıp da kızdırırsanız ısırıp canınızı epey yakabilirlerdi yine de. Hogan onlarla şimdi yollarda gezinen yeni neslin ortak yönünün bu olduğunu düşündü.

Bayan Scooter tezgâhtan süzülerek inerken tişörtündeki sözcükler yukarı aşağı ve sağa sola dalgalandı. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Ses tonu hâlâ kavgacıydı. Batılılar dostanelikleriyle tanınırlardı ve Hogan orada yirmi yıl satıcılık yaptıktan sonra genellikle sahiden de öyle olduklarını düşünmeye başlamıştı ama bu kadın son iki haftada üç kez soyulmuş Brooklyn'li bir esnaf gibi davranıyordu. Hogan herhalde Yeni Batı'da onun gibilerin yol çocukları kadar yaygınlaşmaya başladığını düşündü. Acı ama gerçekti.

"Şu ne kadar?" diye sordu Hogan, kirli camın ardındaki, JUMBO TAKIRDAYAN DİŞLER – *YÜRÜYORLAR!* yazısını taşıyan şeyi göstererek. Vitrin ilginç şeylerle doluydu... Çin malı parmak çekicilerle, Biberli Sakızlarla, Dr. Wacky'nin Hapşırık Tozu'yla, patlayan sigaralarla (Gülmekten Kırılacaksınız! deniyordu pakette... Hogan ise insanın dişlerini parçalamakta bire bir olduklarını tahmin etti), röntgen ışınlı gözlüklerle, plastik kusmuklarla (*Gerçek Gibi!*), titreşimli el sıkışma diskleriyle.

"Bilmem," dedi Bayan Scooter. "Kutusu nerede acaba?"

Dişler dışında vitrindeki bütün mallar paketliydi ama Hogan dişlerin *kesinlikle* jumbo boy olduğunu düşündü... hatta *süper* jumboydular, Maine'de geçirdiği çocukluğunda bayıldığı kurmalı dişlerin beş katıydılar. O komik ayaklar olmasa İncil'deki ölü bir devin dişlerine benzeyeceklerdi... ön dişler iri beyaz bloklardılar, azı dişleriyse fazlasıyla kırmızı plastik diş etlerine saplanmış çadır kazıklarına benziyordu. Bir diş etinden bir anahtar çıkıyordu. Dişler kalın bir lastik bantla kenetlenmişlerdi.

Bayan Scooter, Takırdayan Dişlerin tozunu üfleyerek uçurduktan sonra onları çevirip turuncu ayakkabıların tabanlarına bakarak fiyat etiketi aradı. Bulamadı. "*Bilmiyorum,*" dedi sinirle, Hogan'a sanki etiketi çıkaran o olabilirmiş gibi ters ters bakarak. "Buraya böyle boktan bir şeyi Scooter'dan başkası getirmiş olamaz. Kendimi bildim bileli burada. Ona sormam gerekecek."

Hogan birden kadından da, Scooter's Market ve Yol Kenarı Hayvanat Bahçesi'nden de sıkıldı. Takırdayan Dişler harikaydı ve Jack onlara bayılırdı şüphesiz ama söz vermişti... en geç sekizde demişti.

"Boşverin," dedi. "Ben öylesine..."

"O dişlerin etiket fiyatı $15.95, inanabiliyor musun?" dedi Scooter arkalarından. "Sırf plastik değiller... dişler beyaza boyalı metal. Çalışsalar ısırıp canını felaket yakabilirlerdi... ama şu kadın iki üç sene önce vitrinin içinin tozunu alırken yere düşürüp bozdu."

"Ya?" dedi Hogan hayal kırıklığına uğrayarak. "Bu çok kötü. Böyle, şey, ayaklı olanları ilk kez görüyorum da."

"Artık çok var," dedi Scooter. "Vegas'ta ve Dry Springs'te hediyelik eşya dükkânlarında satıyorlar. Ama bunlar kadar büyüğünü görmedim. Yerde ağızlarını timsah gibi açıp kapayarak yürümelerini seyretmek acayip komik oluyordu. Şu cadalozun düşürmesi kötü oldu."

Scooter kadına göz attı ama karısı dışarıda savrulan kum-

lara bakıyordu. Hogan kadının yüzündeki ifadeyi çözemedi... hüzün müydü, tiksinti mi, yoksa ikisi birden mi?

Scooter tekrar Hogan'a baktı. "İstersen üç buçuğa bırakırım. Zaten ıvır zıvırları elden çıkarıyoruz. Şu vitrine kiralık video kasetler koymamız gerekiyor da." Deponun kapısını kapadı. Artık aşağı düşmüş olan bandanası kirli gömleğinin ön tarafında duruyordu. Adamın yüzü yıpranmıştı ve fazla sıskaydı. Hogan onun çölde esmerleşmiş cildinin hemen altında yatan ciddi bir hastalığın gölgesini görür gibi oldu.

"İstemem öyle şey Scooter!" dedi iri yarı kadın öfkeyle ona dönerek... *az kalsın* üstüne yürüyecekti.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Scooter. "Dolgularımı sızlatıyorsun."

"Sana gidip kurdu getirmeni..."

"Myra, kurdun depoya girmesini istiyorsan git de kendin götür." Kadının üstüne yürümeye başladı ve kadının gerilemesi Hogan'ı şaşırttı hatta afallattı. "Zaten altı üstü melez bir Minnesota çöl tilkisi. Sana o Takırdayan Dişleri üç dolara bırakırım dostum. Bir dolar daha verirsen Myra'nın kurdunu da alabilirsin. Beş doların varsa bütün bu mekân senin olsun. Zaten yolu paralı yaptıklarından beri işler kesatlaştı."

Uzun saçlı çocuk kapının önünde durmuş, Hogan'ın almasına katkıda bulunduğu sigara paketini açarken bu küçük komedi dizisini fesatça bir keyifle seyrediyordu. Scooter'la karısı arasında gidip gelen küçük, yeşilimtırak gözleri parlıyordu.

Myra "Canın cehenneme," diye homurdanınca Hogan kadının ağlamaklı olduğunu fark etti. "Yavrucağımı sen getirmezsen ben getiririm." Adamın yanından geçerken kaya büyüklüğündeki memelerinden biriyle az kalsın ona çarpıyordu. Hogan temas gerçekleşse o ufak tefek adamın yere serileceğini düşündü.

"Bakın," dedi Hogan. "En iyisi ben gideyim."

"Aman," dedi Scooter. "Myra'ya aldırma. Ben kanserim, o da menopoza girdi ve canının sıkkın olması benim sorunum değil. Şu kahrolası dişleri al işte. Sevindirecek bir oğlun vardır emi-

nim. Hem çarklarından biri biraz yamulmuştur o kadar herhalde. Elin biraz iş görüyorsa tamir edip tekrar yürütürsün bence."

Aciz ve düşünceli bir edayla çevreye bakındı. Çocuk kapıyı açıp usulca çıkarken dışarıdaki rüzgâr bir an tiz bir çığlık attı. Gösterinin bittiğine karar vermiş olmalıydı. Konservelerle köpek mamaları arasındaki orta geçide ince kumlardan oluşma bir bulut döne döne yayıldı.

"Eskiden epey becerikliydim," diye sır verdi Scooter.

Hogan uzun bir an boyunca karşılık vermedi. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu; tek kelime bile. Çizikli ve bulanık vitrinin üstünde duran Jumbo Takırdayan Dişlere baktı, sessizliği bozmayı çok isteyerek (yanında duran Scooter'ın gözlerinin iri ve kara olduklarını, acıdan ve ağır bir uyuşturucu... Darvon ya da morfin yüzünden parladıklarını görebiliyordu)... ve aklına gelen ilk lafı söyledi: "Aslında bozuk *görünmüyorlar*."

Dişleri aldı. Metal oldukları doğruydu –çok ağırdılar– ve hafifçe aralık dişlerin arasından bakınca mekanizmayı çalıştıran ana zembereğin büyüklüğüne şaşırdı. Dişlerin takırdamakla kalmayıp yürümeleri için bu kadar büyük bir zemberek gerekliydi herhalde. Scooter ne demişti? *Çalışsalar ısırıp canını felaket yakabilirlerdi.* Hogan kalın lastik bandı denemek için çekiştirdikten sonra çıkardı. Scooter'ın karanlık, acılı gözlerine bakmak zorunda kalmamak için dişlere bakıyordu hâlâ. Anahtarı kavradı ve sonunda başını kaldırıp bakma riskine girdi. Sıska adamın şimdi hafifçe gülümsediğini görünce rahatladı.

"Deneyebilir miyim?" diye sordu Hogan.

"Keyfine bak hacı... çevir gitsin."

Hogan sırıtarak anahtarı çevirdi. Başlangıçta her şey yolunda gitti; çarklar hafifçe tıkırdamaya başladılar ve ana zembereğin döndüğünü görebiliyordu. Sonra, üçüncü çevirişinde içeriden *kılık!* diye bir ses geldi ve anahtar deliğin içinde serbestçe dönmeye başladı.

"Gördün mü?"

"Evet," dedi Hogan. Dişleri tezgâha bıraktı. Orada tuhaf turuncu ayaklarının üstünde öylece durdular.

Scooter nasırlı bir parmağının ucuyla sol taraftaki kenetli azı dişlerini dürttü. Dişlerin çenesi açıldı. Turuncu bir ayak kalkıp rüyadaymışçasına öne doğru yarım adım attı. Sonra dişler kımıldamayı kesti ve oyuncak yana devrildi. Takırdayan Dişler anahtara dayalı durmaya başladı, o ıssız diyarda çarpık, bedensiz bir sırıtış taşıyarak. Bir iki saniye sonra iri dişler yavaşça tıkırdayarak tekrar birleşti. Hepsi bu kadardı.

Daha önce hiç önseziye kapılmamış olan Hogan'ın içinde ansızın tuhaf ve mide bulandırıcı bir eminlik hissi belirdi. *Bir yıl sonra bu adam sekiz aydır mezarında yatıyor olacak ve birileri tabutunu çıkarıp da kapağını açsa, kurumuş cansız suratından aynen böyle dişlerin mine bir kapan gibi uzandığını görecek.*

Scooter'ın lekeli yuvalardaki kara mücevherler gibi ışıldayan gözlerine bakınca birden buradan çıkma meselesi bir *istek* olmaktan çıktı; *zorunluluğa* dönüştü.

"Şey," dedi (Scooter'ın tokalaşmak istemeyeceğini tüm benliğiyle umarak), "gitmeliyim. Size iyi şanslar bayım."

Scooter elini *uzattı* ama tokalaşmak için değil. Bunun yerine lastik bandı tekrar Takırdayan Dişlerin etrafına geçirdi (Hogan bunu neden yaptığını anlamadı, ne de olsa oyuncak çalışmıyordu), onları komik çizgi film ayaklarının üstünde doğrulttu ve tezgâhın çizikli yüzeyinde itti. "Sağolasın," dedi. "Bu dişleri al. Para istemez."

"Ah... şey, teşekkürler ama olmaz..."

"Tabii ki olur," dedi Scooter. "Al, oğluna verirsin. Çalışmasalar bile odasının rafında durmaları hoşuna gider. Oğlanları biraz bilirim. Üç tane büyüttüm."

"Oğlum olduğunu nereden bildiniz?" diye sordu Hogan.

Scooter göz kırptı. Bu hareket hem korkutucu, hem de zavallıcaydı. "Yüzünden okudum," dedi. "Haydi, al şunları."

Rüzgâr tekrar, bu sefer binanın kalaslarını inletecek kadar sert esti. Pencerelere çarpan kumların sesi incecik kar tanelerini çağrıştırıyordu. Hogan dişleri plastik ayaklarından tutarak aldı, ağırlıklarına yine şaşarak.

"İşte." Scooter tezgâhın altından neredeyse suratının kenar-

ları kadar kırışık ve buruşuk bir kâğıt poşet çıkardı. "Buna koy. Spor ceketin cidden çok güzel. Dişleri cebine koyarsan şekli bozulur."

Poşeti tezgâhın üstüne bıraktı, Hogan'ın kendisine dokunmayı istemediğini anlamışçasına.

"Sağolun," dedi Hogan. Takırdayan Dişleri poşete koyup ağzını kıvırdı. "Jack de size teşekkür ediyor... oğlum."

Scooter gülümseyince neredeyse kâğıt poşettekiler kadar yapay (ama çok daha küçük) dişler sergiledi. "Ne demek efendim. Fırtınadan çıkana kadar arabayı dikkatli sür. Tepe eteklerine vardın mı kurtuldun demektir."

"Biliyorum." Hogan genzini temizledi. "Tekrar teşekkürler. Umarım... eee... yakında iyileşirsiniz."

"İyi olur," dedi Scooter sakince, "ama hiç sanmıyorum, ya sen?"

"Eee. Şey." Bu konuşmayı nasıl bitireceğini hiç bilmediğini fark eden Hogan'ın canı sıkıldı. "Kendinize iyi bakın."

Scooter kafa salladı. "Sen de."

Hogan kapıya doğru geriledi, açtı ve rüzgâr onu elinden zorla alıp da duvara çarpmaya çalışınca sımsıkı tutmak zorunda kaldı. Yüzüne çarpan incecik kumlardan korunmak için gözlerini kıstı.

Dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapadı ve cidden çok güzel spor ceketinin klapasını ağzıyla burnuna çekerek sundurmadan geçip merdivenden indi ve benzin pompalarının hemen ardına duran modifiye edilmiş Dodge kampçı karavanına yöneldi. Rüzgâr saçını çekiştiriyor, kumlar yanaklarına batıyordu. Karavanın etrafından dolanıp sürücü kapısına giderken biri kolunu çekiştirdi.

"Bayım! Hey, bayım!"

Döndü. Solgun fare suratlı sarışın çocuktu. Rüzgârla savrulan kumlar yüzünden iki büklüm olmuştu, üstünde sadece bir tişörtle solmuş bir 501 kot pantolon vardı. Ardında Bayan Scooter bir zincire bağlı uyuz bir hayvanı çekerek dükkânın arka kapısına götürüyordu. Melez Minnesota Çöl Tilkisi Kurt, açlık

çeken bir Alman çoban köpeği yavrusunu andırıyordu... hem de bir batında doğanların en cılızını.

"Ne var?" diye bağırdı Hogan, meseleyi gayet iyi bildiği halde.

"Sizinle gelebilir miyim?" diye bağırarak karşılık verdi çocuk rüzgârda.

Hogan normalde otostopçu almazdı... beş yıl önceki bir ikindiden beri. Tonopah civarında bir genç kızı almıştı. Yol kenarında duran çocuk UNICEF posterlerindeki hüzünlü bakışlı kimsesiz çocuklara benziyordu, bir hafta kadar önce bir ev yangınında hem annesini hem de son arkadaşını kaybetmiş bir çocuğa. Ama kız arabaya binince Hogan uzun süredir keş olduğunu bozuk cildiyle vahşi gözlerinden anlamıştı. Artık çok geçti. Kız suratına bir tabanca dayayıp cüzdanını istemişti. Tabanca eski ve paslıydı. Kabzasına eskimiş elektrikçi bantları yapıştırılmıştı. Hogan tabancanın dolu olduğunu, olsa bile çalışacağını sanmıyordu... ama L.A.'de karısıyla çocuğu vardı ve bekar olsaydı bile yüz kırk dolar yüzünden canını tehlikeye atmaya değer miydi? O zamanlar bile, yeni işinde henüz kendi ayaklarının üstünde durmaya başlamış olmasına ve yüz kırk doların şimdikinden çok daha önemli gelmesine karşın yanıtın hayır olduğuna karar vermişti. Kıza cüzdanını vermişti. O sırada artık kızın erkek arkadaşı kirli bir mavi Chevy Nova'yı karavanın yanına park etmişti (Hogan'ın karavanı o zamanlar bir Ford Econoline'di, şimdiki modifiye edilmiş Dodge XRT kadar güzel değildi kesinlikle). Hogan kıza ehliyetiyle Lita'nın ve Jack'in fotoğraflarının kendisinde kalıp kalamayacağını sormuştu. "Canın cehenneme tatlım," demişti kız ve Hogan'ın yüzüne kendi cüzdanıyla vurduktan sonra çıkıp mavi arabaya koşmuştu.

Otostopçular baş belasıydı.

Ama fırtına azıyordu ve çocuğun ceketi bile yoktu. Hogan ona ne diyecekti ki? Canın cehenneme tatlım, diğer kertenkeleler gibi bir kayanın altına sürünüp rüzgârın dinmesini bekle mi diyecekti?

"Tamam," dedi Hogan.

"Sağol dostum! Çok sağol!"

Çocuk yolcu kapısına koştu, açmaya çalıştı, kilitli olduğunu fark edince omuzlarını kulaklarına kadar kaldırarak öylece durup içeri alınmayı bekledi. Gömleğinin arka kısmını yelken gibi kabartan rüzgâr, sivilceli sıska sırtını yer yer sergiliyordu.

Hogan karavanın etrafından sürücü kapısına doğru giderken dönüp Scooter's Market ve Yol Kenarı Hayvanat Bahçesi'ne baktı. Scooter pencerede durmuş ona bakmaktaydı. Elini ciddiyetle, avucu dışa dönük şekilde kaldırdı. Hogan da kendisininkini kaldırdıktan sonra anahtarını kilide sokup çevirdi. Kapıyı açtı, elektrikli pencere düğmesinin yanındaki kilit açma düğmesine bastı ve çocuğa girmesini işaret etti.

Çocuk girdikten sonra kapıyı iki eliyle kapamak zorunda kaldı. Karavanın çevresinde uluyan rüzgâr onu sağa sola hafifçe sallıyordu.

"*Vay be!*" dedi çocuk soluk soluğa ve parmaklarını çabucak saçına daldırdı (lastik pabuç bağını kaybettiğinden saçı artık ince uzun lüleler halinde omuzlarına inmişti). "Ne fırtına ama ha? Acayip!"

"Hı hı," dedi Hogan. İki ön koltuğun arasında bir konsol vardı –broşürlerde genellikle "kaptan koltuğu" şeklinde geçen türden bir konsol– ve Hogan kâğıt poşedi fincan tutuculardan birine yerleştirdi. Sonra anahtarı çevirdi. Motor hemen keyifle homurdanarak çalıştı.

Çocuk koltuğunda dönüp karavanın arka tarafını inceledi. Bir yatak (şimdi katlanıp kanepe olmuştu), küçük bir LP gaz ocağı, Hogan'ın çeşitli numune çantalarını bulundurduğu birkaç depo kompartmanı, bir de arka tarafta tuvalet kabini vardı.

"Fena değilmiş ahbap!" dedi çocuk. "Gayet konforlu." Tekrar Hogan'a göz attı. "Ne tarafa gidiyorsun?"

"Los Angeles."

Çocuk sırıttı. "Hey, harika! Ben de!" Yeni satın aldığı Merit paketini alıp parmağıyla vurarak bir sigara çıkardı.

Hogan farları yakıp vites değiştirmişti. Vitesi tekrar boşa alıp çocuğa döndü. "Bazı şeyleri baştan konuşalım," dedi.

Çocuk Hogan'a faltaşı gibi açılmış gözlü masum ifadesiyle baktı. "Elbette dostum... sorun değil."

"Birincisi normalde otostopçu almam. Birkaç sene önce bir tanesiyle kötü bir tecrübe yaşadım. Beni soğuttu diyebiliriz. Seni Santa Clara eteklerine kadar götürürüm ama o kadar. Öbür tarafta bir kamyon durağı var... Sammy's. Paralı yola yakın. Orada ayrılırız. Tamam mı?"

"Tamam. Olur. Kesinlikle." Hâlâ o faltaşı gibi açık gözlerle bakıyordu.

"İkincisi sigara içmeden duramıyorsan hemen yollarımızı ayırıyoruz. *Tamam* mı?"

Hogan sadece bir anlığına çocuğun diğer yüz ifadesini gördü (çocuğu daha yeni tanımasına karşın yalnızca iki yüz ifadesinin bulunduğuna emin sayılırdı): fesat, dikkatli bakışı. Sonra çocuk yine faltaşı gibi açık gözlü masumluğuna büründü, Wayne'in Dünyası'ndan çıkagelme zararsız bir kaçağa dönüştü. Sigarasını kulağının arkasına takıp Hogan'a boş ellerini gösterdi. Onları kaldırırken Hogan çocuğun sol pazusundaki el yazısı dövmeyi fark etti: SONSUZA KADAR DEF LEPPARD.

"Sigara yasak," dedi çocuk. "Anladım."

"Güzel. Bill Hogan." Elini uzattı.

"Bryan Adams," diyen çocuk, Hogan'ın elini kısaca sıktı.

Hogan tekrar vites değiştirdi ve 46. Yol'a ağır ağır çıkmaya başladı. Bunu yaparken gözleri torpido gözündeki bir kaset kutusuna ilişti. Bryan Adams'ın *Reckless* albümüydü.

Tabii, diye düşündü. *Sen Bryan Adams'sın, ben de aslında Don Henley'im. Scooter's Market ve Yol Kenarı Hayvanat Bahçesi'ne bir sonraki albümlerimiz için biraz malzeme toplayalım diye uğramıştık o kadar, değil mi ahbap?*

Otobana çıkarken ve esen kumlar yüzünden görmekte şimdiden zorlanırken, aklına yine Tonopah civarında yüzüne kendi cüzdanıyla vurup kaçan o kızın geldiğini fark etti. Bu yaptığı şey konusunda cidden çok kötü bir hisse kapılmaya başlıyordu.

Sonra sert bir rüzgâr onu doğu şeridine savurmaya çalışınca dikkatini karavanı sürmeye verdi.

Bir süre sessiz durdular. Hogan bir keresinde sağına göz atınca çocuğun sırtına yaslanıp gözlerini kapamış olduğunu gördü... uyuyor ya da uyukluyor ya da konuşmak istemediği için rol yapıyor olabilirdi. Sorun değildi; Hogan da konuşmak istemiyordu. Bir kere Hiçbir Yer, ABD'li Bay Bryan Adams'a ne diyeceğini bilemiyordu. Genç Bay Adams'ın Hogan'ın sattığı etiketlerle ya da Evrensel Ürün Kodu okuyucularıyla alakasız olduğu belliydi. Ayrıca karavanı yolda tutmak başlı başına bir uğraştı.

Bayan Scooter'ın uyardığı gibi fırtına azmaktaydı. Yol bronz kumlar tarafından düzensiz aralıklarla enlemesine kesilen bulanık bir hayaletti. Bu birikintiler kasis gibiydiler ve Hogan'ın kırk kilometreden yukarı çıkamamasına yol açıyorlardı. Buna katlanabilirdi. Ancak bazı noktalarda kumlar yola daha düzenli yayılıp da kamufle ettiklerinden Hogan saatte yirmi beş kilometreye kadar inmek ve yol kenarında dizili reflektör direklerinden yansıyan far ışıklarına bakarak yolunu bulmak zorunda kalıyordu.

Esen kumların arasından arada sırada yaklaşan bir araba ya da kamyon yuvarlak, parlak gözlü tarih öncesi bir hayalet gibi çıkıveriyordu. Bunlardan biri, kamaralı büyük bir tekne boyutunda olan eski bir Lincoln Mark IV, 46'nın tam ortasında ilerliyordu. Hogan kornaya basıp direksiyonu sağa kırdı, kumun lastiklerini emdiğini hissederek, dudaklarının acizce gerilip dişlerini sergilediğini hissederek. Tam yoldan çıkacağına emin olmuşken Lincoln kendi şeridine geçip Hogan'ın güç bela geçebileceği kadar bir aralık bıraktı. Hogan tamponunun Mark IV'ün arka tamponuna sürtünüp metal bir tıkırtı çıkardığını duyar gibi oldu ama rüzgârın hiç durmadan çığlık attığı göz önüne alınırsa yanılmıştı muhtemelen. Sürücüyü bir anlığına *gördü*... direksiyonun başında dimdik oturan, savrulan kumlara neredeyse manyakça bir dikkatle bakan yaşlı, kel bir adamdı. Hogan yumruğunu salladı ama moruk ona bakmadı bile. *Varlığımın farkına bile varmadı herhalde,* diye düşündü Hogan, *bana çarpmasına ramak kaldığını hiç fark etmemiştir.*

Birkaç saniyeliğine az kalsın yoldan çıkıyordu. Kumların sağ tekerlekleri daha çok emdiğini, karavanın devrilmek istedi-

ğini hissetti. İçgüdüsel olarak direksiyonu hızla sağa çevirmek istedi. Bunun yerine gaza bastı ve karavanı o tarafa yöneltti, son güzel gömleğinin koltuk altlarının terden ıslandığını hissederek. Nihayet lastiklerin emilişi azalınca Hogan karavanı tekrar kontrol altına aldığını hissetmeye başladı. Uzun uzun iç geçirdi.

"İyi kullanıyorsun dostum."

Hogan öyle odaklanmıştı ki yolcusunu unutmuştu ve şaşkınlıktan az kalsın direksiyonu tamamen sola çevirip başlarını yine belaya sokacaktı. Dönüp bakınca sarışın çocuğun kendisini seyrettiğini gördü. Çocuğun yeşilimtırak gözleri rahatsız edici ölçüde parlaktı; kesinlikle uykulu değillerdi.

"Şanstı o kadar," dedi Hogan. "Park edecek bir yer olsa ederdim... ama yolun bu kısmını bilirim. Sammy's'e kadar duracak yer yok. Tepe eteklerine varınca düzelecek."

Burayla orası arasındaki yüz beş kilometreyi kat etmelerinin üç saati bulabileceğini eklemedi.

"Satıcısın, değil mi?"

"Kesinlikle."

Çocuğun konuşmamasını istiyordu. Karavanı sürmeye odaklanmak istiyordu. İlerideki loşlukta uzunlar sarı hayaletler misali belirdiler. Peşlerinden Kaliforniya plakalı bir Iroc Z geldi. Karavanla Z birbirlerinin yanında bir bakımevi koridorunda karşılaşmış yaşlı bayanlar gibi usulca geçtiler. Hogan göz ucuyla çocuğun kulağının arkasındaki sigarayı alarak evirip çevirmeye başladığını gördü. Bryan Adams'mış. Çocuk neden ona sahte isim vermişti? Hâlâ gece geç vakitlerde izleyebileceğiniz türden eski bir Republic filminden, bir seyyar satıcının (muhtemelen Ray Milland oynardı) Gabbs ya da Deeth gibi bir yerdeki hapishaneden yeni kaçmış sert, genç bir dolandırıcıyı (Nick Adams oynayabilirdi mesela) arabasına aldığı türden siyah beyaz bir dedektiflik filminin bir sahnesini andırıyordu...

"Ne satıyorsun ahbap?"

"Etiket."

"Etiket mi?"

"Evet. Evrensel Ürün Kodu taşıyan etiketler. Küçük bir bloktur, içinde belirli sayıda siyah çizgiler bulunur."

Çocuk kafa sallayarak Hogan'ı şaşırttı. "Biliyorum... Süpermarkette elektrikli gözlü bir cihazdan geçiriyorlar, sonra da fiyat yazarkasada sihir gibi beliriyor, değil mi?"

"Evet. Ama sihir değil ve elektrikli göz de değil. Bir lazer okuyucu. Onları da satıyorum. Hem büyükleri, hem de portatifleri."

"İyiymiş kanka." Çocuğun sesindeki alaycılık çok hafifti... ama vardı.

"Bryan?"

"Hı hı?"

"Adım Bill, dostum değil, ahbap değil, hele kanka hiç değil."

Zamanı geri döndürüp Scooter's'a dönmeyi ve çocuk otostop çekmek istediğinde hayır demeyi giderek daha fazla istiyordu. Scooterlar kötü insanlar değillerdi; fırtına bu akşam dinene kadar çocuğun kalmasına izin verirlerdi. Hatta belki Bayan Scooter çocuğa tarantulanın, çıngıraklı yılanların ve Hayret Verici Melez Minnesota Çöl Tilkisi Gurt'un bakımını yapması için beş dolar bile öderdi. Hogan o yeşilimtırak gözleri giderek daha az seviyordu. Yüzünde ağırlıklarını hissedebiliyordu, küçük taşlar gibiydiler.

"Hı hı... Bill. Etiketçi Bill."

Bill karşılık vermedi. Çocuk parmaklarını kavuşturup ellerini geriye kıvırarak eklemlerini çıtırdattı.

"Eh, annemin eskiden dediği gibi... muhteşem olmasa da iş iştir. Değil mi Etiketçi Kanka?"

Hogan anlaşılmaz bir şeyler homurdanıp dikkatini yola verdi. Hata yaptığına artık emindi. O kızı arabasına aldığında Tanrı kurtulmasına izin vermişti. *N'olur,* diye dua etti. *Bir kerecik daha, tamam mı Tanrım? Daha da iyisi, n'olur bu çocuk hakkında yanılmış olayım... sonuçta alçak basıncın, sert rüzgârların ve çok da ender rastlanmayacak bir isim rastlantısının yol açtığı bir paranoya olsun.*

Karşıdan devasa bir Mack kamyon geliyor, ızgarasındaki gümüş buldog sanki uçuşan kumları seyrediyordu. Hogan direksiyonu sağa kırdı, yol kenarında toplanmış kumların tekerleklerini tekrar açgözlülükle kavradığını hissedene dek. Mack'ın çektiği uzun gümüşi kutu Hogan'ın sol tarafını tamamen kapladı. On beş santim ötedeydi –belki daha da yakındı– ve geçip gitmesi hiç bitmeyecek gibiydi.

Sonunda gidince sarışın çocuk sordu: "İşlerin tıkırında gibi Bill... Bu karavan sana en az otuz bin dolara patlamış olmalı. Öyleyse neden..."

"Çok daha ucuza aldım." Hogan sesindeki sinirliliği "Bryan Adams"ın duyup duyamadığını bilmiyordu ama *kendisinin* duyabildiği kesindi. "Modifikasyonlarının çoğunu kendim yaptım."

"Yine de aç açıkta olmadığın kesin. Öyleyse neden bu toz toprakta debelenmek yerine dostane göklerde uçmuyorsun?"

Hogan'ın bazen Tempe'den Tucson'a ya da Las Vegas'tan Los Angeles'a doğru uzun ve boş kilometreler kat ederken kendine sorduğu bir soruydu bu, radyoda berbat synthopop şarkılar ya da kabak tadı vermiş eski klasiklerden başka bir şey bulamayınca ve Kayıtlı Kitaplar dizisindeki son çok satan kitabın kasetini çoktan dinlemiş olduğunuzda, ortalıkta Sam Amca'nın kilometrelerce uzanan kanallarından ve çalılık arazilerinden başka bakacak bir şey görünmediğinde kendinize sormak *zorunda* kaldığınız türden bir soruydu.

Müşterilerinin yaşadığı ve mallarını sattığı yerlerde gezinmekle onları ve ihtiyaçlarını daha iyi tanıdığını söyleyebilirdi, ki bu doğruydu da ama asıl sebep değildi. Uçak koltuklarının altına sığmayacak kadar büyük olan numune kutularını bankolara vermenin güçlüğünden ve hareketli şeridin diğer ucunda belirmelerini beklemenin her zaman bir macera olduğundan bahsedebilirdi (bir keresinde içinde beş bin adet alkolsüz içecek etiketi bulunan bir paket Hillside, Arizona yerine Hilo, Hawaii'ye gitmişti). Bu *da* doğruydu ama yine asıl sebep değildi.

Asıl sebep 1982'de bindiği bir Western Pride yolcu uçağının

Reno'nun yirmi yedi kilometre doğusundaki dağlık bölgeye düşmesiydi. Uçaktaki on dokuz yolcudan altısı ve iki personel can vermişti. Hogan'ın beli kırılmıştı. Yatakta dört, ardından karısı Lita'nın Demir Bakire adını verdiği ağır bir desteğin içinde on ay geçirmişti. Attan düşersen hemen tekrar bin derlerdi (*diyen* her kimse). William I. Hogan'sa buna saçmalık diyordu ve New York'a babasının cenazesine beyazlaşmış parmak eklemleriyle ve iki Valium yutarak gitmesi dışında o zamandan beri uçağa binmemişti.

Birden bütün bu düşüncelerden sıyrılırken iki şey fark etti: Mack'ın geçmesinden beri yol bomboştu ve çocuk hâlâ o rahatsız edici gözleriyle kendisine bakıyor, sorunun yanıtını bekliyordu.

"Bir keresinde bir yolcu uçağında kötü bir deneyim yaşadım," dedi. "O zamandan beri motorun istop ederse yol kenarına çekebileceğin taşıtlara binmeyi yeğliyorum."

"Senin de amma çok kötü deneyimin olmuş Bill Kanka," dedi çocuk. Sesinde sahte bir pişmanlık belirdi. "Çok üzgünüm ama şimdi bunlara bir yenisi eklenecek." Sert bir metalik tıkırtı duyuldu. Hogan dönüp bakınca çocuğun elinde yirmi santimlik bir sustalı gördüğüne şaşırmadı.

Ah, lanet olsun, diye düşündü Hogan. Artık korktuğu başına geldiğinden pek korkmuyordu. Yorgundu o kadar. *Ah, lanet olsun, hem de eve sadece altı yüz kırk kilometre kalmışken. Kahretsin.*

"Kenara çek Bill Kanka. Güzelce, yavaşça."

"Ne istiyorsun?"

"Bunu bilmiyorsan göründüğünden de salaksın demektir." Çocuğun ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. Kolundaki ev yapımı dövme altındaki kasların kasılmasıyla dalgalandı. "Paranı istiyorum, şu tekerlekli kerhaneni de istiyorum galiba, en azından bir süreliğine. Ama merak etme. Biraz ileride küçük bir kamyoncu durağı var. Sammy's. Paralı yola yakın. Biri seni arabasına alır. Geçip gidenler sana ayakkabılarına bulaşan köpek bokuymuşsun gibi bakacaklar tabii, ayrıca biraz yalvarman gerekebilir ama sonunda birini bulursun eminim. Şimdi *kenara çek.*"

Hogan yorgunluğun yanı sıra öfke hissedince şaşırdı. Şu otostopçu kız cüzdanını çaldığında da öfkelenmiş miydi? Cidden hatırlayamıyordu.

"Saçmalama," dedi çocuğa dönerek. "İhtiyacın var diye seni arabama aldım, yalvartmadım da. Ben olmasam hâlâ baş parmağın havada kum yiyor olacaktın. Neden şunu ortadan kaldırmıyorsun. Biz..."

Çocuk birden bıçağı ileri savurunca Hogan sağ elinde bir acı hissetti. Karavan yalpaladı ve ardından yine kumlu bir kasisin üstünden geçerken sarsıldı.

"*Kenara* çek, dedim. Bana bak Etiketçi Kanka, ya yürürsün ya da en yakındaki çukurda boğazın kesilmiş ve şu fiyat okuyan cihazlarından biri kıçına sokulmuş halde yatarsın. Ayrıca sana bir şey diyeyim mi? Ta Los Angeles'a kadar durmadan sigara içeceğim ve her seferinde izmariti lanet olası gösterge panelinde söndüreceğim."

Hogan eline göz atınca serçe parmağının son ekleminden baş parmağının dibine kadar çaprazlama uzanan bir kan çizgisi gördü. İşte yine öfkeleniyordu... ama bu seferki aslında hiddetti ve yorgunluğu hâlâ varsa bile o mantıksız kırmızı gözün ortasında bir yerlere gömülmüştü. O hisse kapılıp da kontrolünü yitirerek çılgınca bir işe kalkışmadan önce zihninde Lita'yla Jack'i canlandırarak sakinleşmeye çalıştı ama görüntüleri bulanık ve odaksızdı. Zihninde net bir görüntü *vardı* ama yanlış görüntüydü bu... Tonopah civarındaki kızın görüntüsüydü, kederli poster çocuğu gözlerinin altındaki hırlayan ağzıyla *Canın cehenneme tatlım* dedikten sonra Hogan'ın yüzüne kendi cüzdanıyla vuran kızın görüntüsüydü.

Gaz pedalına basınca karavan hızlanmaya başladı. Kırmızı ibre kırk beşi geçti.

Çocuk önce şaşkın, sonra afallamış, sonra da sinirli göründü. "Ne yapıyorsun? Sana kenara çek dedim! Bağırsaklarını kucağına mı dökeyim istiyorsun?"

"Bilmem," dedi Hogan. Ayağını gazdan çekmedi. İbre şimdi altmış beşin hemen üstünde titreşiyordu. Karavan birkaç kum

tepeciğinin üstünden geçerken hummalı bir köpek gibi sarsıldı. "*Sen* ne istiyorsun evlat? Boynunun kırılmasını? Direksiyonu kırmam yeter. *Benim* emniyet kemerim takılı. Fark ettim ki seninkini unutmuşsun."

Çocuğun artık faltaşı gibi açılmış olan yeşilimtırak gözleri korku ve hiddet karışımı bir ışıltı saçıyorlardı. Kenara çekmen gerekiyordu, diyordu o gözler. Sana bıçak çekmişsem yapman gereken budur... haberin *yok mu?*

"Kaza yapmazsın," dedi çocuk ama Hogan onun kendini ikna etmeye çalıştığını düşündü.

"Niye ki?" Hogan yine çocuğa döndü. "Sonuçta bana bir şey olmayacağına eminim, karavan da sigortalı. Madem öyle işte böyle piç kurusu. Ne diyorsun?"

"Sen..." diye söze başlayan çocuk gözlerini iri iri açtı ve Hogan'la ilgilenmeyi tamamen kesti. "*Önüne bak!*" diye haykırdı.

Hogan hemen önüne bakınca dışarıda uçuşan kum bulutlarının arasından dört tane dev beyaz farın yaklaştığını gördü. Bir tankerdi gelen, muhtemelen benzin ya da propan yüklüydü. Devasa, hiddetli bir kazın çığlığını çağrıştıran bir hava kornası duyuldu: *VONK! VONK! VONNNK!*

Hogan çocukla uğraşmaya çalışırken karavan yana kaymıştı; şimdi yolun ortasından giden *kendisiydi.* Tekerleği hızla sağa kırdı, işe yaramayacağını bilerek, geç kaldığını bilerek. Ama yaklaşan kamyon da hareket ediyor, tıpkı Hogan'ın Mark IV'ten kurtulmak için yaptığı gibi aradan geçiyordu. Uçuşan kumların arasında iki taşıt dans edercesine birbirlerinin yanından geçerken aralarında çok az bir boşluk vardı. Hogan sağ tekerleklerin yine kuma gömüldüğünü hissedince bu sefer karavanı yolda tutma şansının kalmadığını anladı... saatte altmış beş kilometreden hızlı giderken hiç şansı yoktu. Büyük çelik tankın (yan tarafına CARTER'IN ÇİFTLİK MALZEMELERİ & ORGANİK GÜBRE yazılmıştı boyayla) bulanık şekli kayarak gözden kaybolurken Hogan kavradığı direksiyonun yumuşamaya, iyice sağa dönmeye başladığını hissetti. Çocuğun elinde çakıyla öne eğildiğini göz ucuyla gördü.

Neyin var senin, deli misin? diye haykırmak istedi çocuğa ama salakça bir soru olurdu, soracak zamanı bulabilseydi bile. Çocuğun deli olduğu belliydi zaten... bunu anlamak için o yeşilimtırak gözlere bir kez doğru dürüst bakmak yeterliydi. Hogan da çocuğu karavanına aldığına göre deliydi herhalde ama artık bunların önemi yoktu; başa çıkması gereken bir durumla karşı karşıyaydı ve başına bunun gelebileceğine inanmama lüksüne kapılırsa –bir anlığına bile kapılırsa– muhtemelen yarın ya da öbür gün kendisini bulduklarında gırtlağı kesilmiş ve gözleri şahinler tarafından oyulmuş olacaktı. Başına bu gerçekten geliyordu; gerçekti.

Çocuk çakıyı Hogan'ın boynuna saplamak için elinden geleni yaptı ama kum dolu oluğa giderek gömülen karavan artık sarsılmaya başlamıştı. Hogan direksiyonu tamamen bırakıp geri çekilerek çakıdan uzaklaşınca kurtulduğunu düşündü, boynunun yan tarafına yayılan sıcak kanı hissedene dek. Bıçak sağ yanağını çenesinden şakağına kadar yarmıştı. Sağ elini sallayarak çocuğun bileğini tutmaya çalıştı ve sonra karavanın ön sol tekerleği ankesörlü telefon büyüklüğündeki bir taşa çarpınca karavan birden havalandı, tıpkı şu zıpçıktı veledin muhtemelen bayıldığı filmlerde uçan taşıtlar gibi. Havada giderken dört tekerleği de hız göstergesine göre hâlâ saatte elli kilometrelik hızla dönüyordu ve Hogan emniyet kemerinin göğsüyle karnını sıkıştırıp acıttığını hissetti. Uçak kazasını yeniden yaşamak gibiydi... Şimdi de o zamanki gibi bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu.

Çocuk yukarı savruldu, çakıyı tutmayı sürdürerek. Karavan tepetaklak olurken kafası tavana çarptı. Sol elini hızla sallamakta olduğunu gören Hogan, çocuğun *hâlâ* kendisini bıçaklamaya çalıştığını fark edince şaşırdı. Tam bir çıngıraklı yılandı gerçekten, Hogan bu konuda yanılmamıştı ama zehir keselerini sağan olmamıştı.

Sonra karavan sert çöl toprağına indi, bagaj rafları devrildi ve çocuğun kafası tekrar karavanın tavanına, bu kez çok daha sert çarptı. Çakı elinden savruldu. Karavanın arka kısmındaki dolaplar birden açıldı, numune kitaplarıyla lazerli etiket–okuyucular

her tarafa saçıldı. Bir insandan gelmeyen bir çığlığın (oluğun diğer tarafındaki taşlı çöl zemininde kayan XRT'nin tavanının uzadıkça uzayan feryadının) hayal meyal farkına varan Hogan şöyle düşündü: *Açılmaya başlanan bir konservenin içinde olmak böyle bir şey demek ki.*

Parçalanarak içeri göçen ön camın sarkan bir kalkanı andıran yüzeyinde milyonlarca zikzak belirdi. Hogan gözlerini kapatarak yüzünü korumak için ellerini kaldırırken yuvarlanmayı sürdüren karavan Hogan'ın bulunduğu taraftan sekince sürücü kapısının camı parçalandı ve karavan tekrar doğrulana kadar içeri taş toprak doldu. Karavan çocuğun bulunduğu tarafa doğru devrilecekmiş gibi yalpaladı... sonra hareketsiz kaldı.

Hogan belki beş saniye boyunca kımıldamadan, faltaşı gibi açık gözlerle, koltuğunun kolluklarını kavrayarak, kendini biraz bir Klingon saldırısı sonrasındaki Kaptan Kirk gibi hissederek öylece oturdu. Kucağında epey toprak ve cam parçası bulunduğunun farkındaydı, başka bir şey olduğunun da farkındaydı ama ne olduğunu bilmiyordu. Karavanın kırık pencerelerinden içeri daha fazla toprak savuran rüzgârın da farkındaydı.

Sonra görüşü hızla hareket eden bir nesne tarafından kısmen engellendi. Nesne beyaz deri, kahverengi toprak, sıyrılmış eklemler ve kırmızı kan beneklerinden oluşuyordu. Bir yumruktu ve Hogan'ın burnunun tam ortasına indi. Acı ani ve yoğundu, sanki birisi bir işaret fişeği tabancasını beyninin içine ateşlemiş gibi. Bir an görüşü kayboldu, engin bir beyaz ışıltı tarafından yutuldu. Tam geri gelmeye başlamışken çocuğun elleri birden boynunu kavrayıverince artık nefes alamaz oldu. Çocuk, yani Hiçbir Yer, ABD'li Bay Bryan Adams, ön koltukların arasındaki konsolun üstünden eğilmişti. Kafa derisindeki yarım düzine kadar yaradan boşanan kan, yanaklarıyla alnında ve burnunda savaş boyası gibi duruyordu. Yeşilimtırak gözleri Hogan'a sabit, çılgınca bir hiddetle bakmaktaydı.

"*Yaptığımı beğendin mi orospu çocuğu?*" diye bağırdı çocuk. "*Bak ne hale getirdin beni!*"

Hogan gerilemeye çalıştı ve çocuğun elleri bir an kayınca

yarım nefes aldı ama kemeri hâlâ takılı –ve hissettiği kadarıyla hâlâ kilitli– olduğundan gidebileceği bir yer yoktu aslında. Çocuğun elleri neredeyse anında geri geldi ve bu sefer baş parmakları Hogan'ın nefes borusuna bastırdı.

Hogan kendi ellerini kaldırmaya çalıştı ama çocuğun hücre parmaklıkları gibi kaskatı olan kolları tarafından engellendi. Çocuğun kollarına vurarak uzaklaştırmaya çalıştıysa da kımıldamıyorlardı. Şimdi başka bir rüzgârı duyabiliyordu... kafasının içinde gürleyen sert bir rüzgârı.

"*Şu yaptığına bak geri zekâlı! Kanıyorum!*"

Çocuğun sesi daha uzaktan geliyordu.

Beni öldürüyor, diye düşündü Hogan ve bir ses karşılık verdi: *Doğru... canın cehenneme tatlım.*

Bu öfkeyi geri getirdi. Hogan kucağını yoklayıp toprak ve cam dışında bir şeyler aradı. İçinde iri bir cisim bulunan (Hogan ne bulunduğunu tam olarak hatırlayamıyordu) bir kâğıt poşet buldu. Hogan cismi kavrayıp yumruğunu aşağıdan çocuğun çenesine savurdu. Tok bir ses çıktı. Çocuk şaşkınlık ve acıyla haykırarak birden geriye düşünce Hogan'ın boğazındaki eller birden geri çekildi.

Hogan kasılarak derin bir nefes alınca, ocaktan indirilmek istediğini uluyan bir çaydanlığınkini andıran bir ses duyuldu. *O ses benden mi çıkıyor? Tanrım, benden mi?*

Güçlükle bir nefes daha aldı. İçine çektiği tozlu hava boğazını acıtıp öksürmesine yol açsa da muhteşemdi. Yumruğuna bakınca kahverengi poşetin altından şekli net olarak seçilen Takırdayan Dişleri fark etti.

Birden *kımıldadıklarını* hissetti.

Bu harekette öyle insani bir şey vardı ki Hogan çığlığı basıp poşedi hemen bıraktı; sanki eline aldığı bir insan çene kemiği konuşmaya çalışmıştı.

Poşet çocuğun sırtına çarpıp karavanın döşeme kaplamasına düştü, "Bryan Adams" yavaşça dizlerinin üstünde doğrulurken. Hogan lastik bandın koptuğunu işitti... ve ardından açılıp kapanan dişlerin şüpheye meydan vermeyen tıkırtılarını.

Çarklarından biri biraz yamulmuş olabilir, demişti Scooter. *Elin biraz iş görüyorsa tamir edip tekrar yürütürsün bence.*

Veya belki de sıkı bir darbe gerekiyordu, diye düşündü Hogan. *Bu işten sağ çıkarsam ve yolum bir daha oraya düşerse Scooter'a bozuk Takırdayan Dişleri tamir etmek için karavanını devirmenin ve sonra seni boğmaya çalışan psikopat bir otostopçuya onlarla vurmanın yeterli olduğunu söyleyeceğim: O kadar basit ki bir çocuk bile yapabilir.*

Dişler yırtık kahverengi poşetin içinde takırdıyorlardı; torbanın kenarlarının titreşmesi, içinde ölmeyi reddeden bir akciğer varmış gibi göstermekteydi. Çocuk poşete bakmadan sürünerek ondan uzaklaştı... başını iki yana sallayıp kendine gelmeye çalışarak karavanın arka tarafına doğru süründü. Topak topak olmuş saçından kanlar incecik fışkırıyordu.

Hogan emniyet kemerinin kilidini bulup açmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Kemerin ortasındaki dörtgen kımıldamadı bile ve kayış hâlâ sımsıkıydı, Hogan'ın orta yaş göbeğini sıkıştırıyor ve göğsüne çaprazlama bastırıyordu. Belki kilit açılır umuduyla koltukta ileri geri sallanmayı denedi. Yüzüne akan kan arttı ve yanağının kurumuş bir duvar kâğıdı parçası gibi ileri geri sallandığını hissedebiliyordu ama hepsi buydu. Yaşadığı afallamışlığın, şokun arasından paniğin yükselmeye çalıştığını hissetti ve çocuğun ne haltlar karıştırdığını görmek için başını çevirip sağ omzunun ardına baktı.

Çocuk pek iyi haltlar karıştırmıyordu. Karavanın diğer ucunda, ortalığa saçılmış kullanım kılavuzlarıyla broşürlerin üstünde duran çakıyı fark etmişti. Onu kaptı, yüzüne düşmüş saçını geriye attı ve o da başını geriye çevirip Hogan'a baktı. Sırıtıyordu ve o sırıtıştaki bir şeyler Hogan'ın taşaklarının kasılıp büzülmesine yol açtı, ta ki sonunda paçalı donunun içine birileri bir çift şeftali çekirdeği tıkıştırmış gibi hissedene dek.

Ah, işte buldum! diyordu çocuğun sırıtışı. *Bir iki dakikalığına kaygılanmıştım (cidden kaygılanmıştım) ama her şey yoluna girecek. Biraz doğaçlama yapmak gerekmişti ama artık senaryoya geri dönüyoruz.*

"Sıkıştın mı Etiketçi Kanka?" diye sordu çocuk, rüzgâr durmadan çığlıklar atarken. "Sıkıştın değil mi? İyi ki kemerini takmışsın ha? Yani benim için iyi oldu."

Çocuk doğrulmaya çalıştı, tam başarırken dizleri büküldü. Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi o kadar abartılıydı ki başka koşullar altında komik olabilirdi. Sonra kanlı, yağlı saçını yine yüzünden geriye attı ve sol elinde çakının suni kemik kabzasını tutarak Hogan'a doğru sürünmeye başladı. Sıska pazusunun her kasılışında dalgalanan Def Leppard dövmesi Hogan'ın aklına Myra hareket ederken tişörtünde dalgalanan sözcükleri (NEVADA TANRI'NIN ÜLKESİDİR) getirdi.

Hogan kemerin tokasını iki eliyle kavradı ve baş parmaklarını açma düğmesine çocuğun parmaklarını Hogan'ın nefes borusuna bastırdığı zamanki şevkiyle bastırdı. Hiçbir sonuç alamadı. Çocuğa tekrar bakmak için başını çevirdi.

Çocuk katlanır yatağa kadar geldikten sonra durmuştu. Yüzünde yine o abartılı, komik şaşkınlık belirmişti. Dosdoğru ileri, yani yerdeki bir şeye bakıyordu ve Hogan birden dişleri hatırladı. Hâlâ takırdamaktaydılar.

Aşağı bakınca Jumbo Takırdayan Dişlerin yırtık kâğıt poşetin ucundan komik turuncu ayakkabılarıyla marş adımları atarak çıktığını gördü. Molarlar, köpek dişleri ve kesici dişler, içine buz konmuş bir kokteyl karıştırma kabı gibi sesler çıkararak hızla inip kalkıyorlardı. Şık beyaz tozluklar takılmış ayakkabılar gri döşeme kaplamasında *zıplıyor* gibiydiler. Hogan'ın aklına Fred Astaire'in koltuk altında bir bastonla ve hasır şapkası tek gözünün üstüne küstahça indirilmiş halde bir sahne boyunca tap dansı yapa yapa gidip geri dönüşü geldi.

"Hassiktir!" dedi çocuk hafifçe gülerek. "O kadar pazarlığı *bunun* için mi yapmıştın? İşe bak! *Seni* geberteceğim Etiketçi Kanka, dünyaya bir iyilik yapacağım."

Anahtar, diye düşündü Hogan. *Dişlerin yan tarafındaki anahtar, kurma anahtarı... dönmüyor.*

Birden yine bir öngörü anı yaşadı; neler olacağını tam olarak kavradı. Çocuk elini onlara uzatacaktı.

Dişler ansızın yürümeyi ve takırdamayı kestiler. Karavanın hafif eğik zemininde hafifçe aralık halde kalakaldılar. Gözsüz olmalarına karşın çocuğa tuhaf bir şekilde bakıyor gibiydiler.

"Takırdayan Dişler," dedi Hiçbir Yer, ABD'li Bay Bryan Adams. Sağ elini uzatıp onları tuttu, tam da Hogan'ın beklediği gibi.

"Isır onu!" diye haykırdı Hogan. "Kahrolası parmaklarını *kopar*!"

Birden başını kaldıran çocuğun yeşilimtırak gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir an Hogan'a bakakaldı (o tamamen salakça şaşkınlık ifadesiyle) ve ardından gülmeye başladı. Kahkahası tiz ve çığlıksıydı, karavanın etrafında uluyarak perdeleri dalgalandırıp uzun hayalet ellerine benzeten rüzgâra mükemmel bir eşlikçiydi.

"Isır beni! *Isır* beni! *Isıır beni!*" diye şarkı söylemeye başladı çocuk, sanki hayatında duyduğu en komik fıkranın sonu buymuş gibi. "Hey, Etiketçi Kanka! Kafasını çarpan *benim* sanıyordum!"

Çocuk sustalının kabzasını kendi dişlerinin arasına alıp sol elinin işaret parmağını Jumbo Takırdayan Dişlerin arasına soktu. "*Iı sığ!*" dedi bıçağın etrafından. Parmağını o aşırı iri çenenin içinde kıkırdayarak oynattı. "*Iı sığ! Hada ma, ıı sığ!*"

Dişler kımıldamadı. Turuncu ayaklar da. Hogan'ın önsezisi kayboldu, uyanınca kaybolan düşler gibi. Çocuk parmağını Takırdayan Dişlerin arasında son bir kez oynatıp çıkarmaya... ardından da avaz avaz bağırmaya başladı. "*Hassiktir! HASSİKTİR! Orospu ÇOCUĞU!*"

Hogan'ın nabzı bir an hızlandı ve ardından çocuğun hâlâ çığlık atmasına karşın aslında *güldüğünü* fark etti. Çocuk ona gülüyordu. Dişler hiç kımıldamamışlardı.

Çocuk çakısını tekrar kavrarken dişleri yakından bakmak için aldı. Uzun çakıyı Takırdayan Dişlere çok yaramaz bir öğrenciye işaret değneğini sallayan bir öğretmen gibi salladı. "Isırmamalısın," dedi. "Bu çok ayıp..."

Turuncu ayaklardan biri ansızın çocuğun kirli avucunda öne

doğru bir adım attı. Aynı anda çene açıldı ve Hogan'ın olup biteni tam olarak fark etmesine fırsat kalmadan Takırdayan Dişler çocuğun burnunu ısırdı.

Bu sefer Bryan Adams'ın çığlığı gerçekti... bir ıstırap ve mutlak şaşkınlık çığlığıydı. Sağ eliyle dişlere vurup uzaklaştırmaya çalıştı ama Hogan'ın kemerinin karnının üstünde kilitli durması gibi onlar da çocuğun burnunu sımsıkı kavramışlardı. Azı dişlerinin arasından kan ve kıkırdak parçaları ince çizgiler halinde fışkırdı. Çocuk geriledi ve Hogan bir an yalnızca onun çırpınan gövdesini, savrulan dirseklerini ve tekmeleyen ayaklarını görebildi. Sonra çakının parıltısını gördü.

Çocuk yine çığlık atarak birden doğrulup oturdu. Uzun saçı yüzünü perde gibi örtmüştü; sımsıkı kapalı dişler tuhaf bir teknenin dümeni gibi duruyordu. Çocuk çakısını her nasılsa dişlerle burnunun geri kalanının arasına sokmayı başarmıştı.

"Gebert onu!" diye bağırdı Hogan boğuk bir sesle. Aklını yitirmişti; *herhalde* aklını yitirdiğini benliğinin bir bölümüyle anlıyordu ama şimdilik bunun önemi yoktu. "*Haydi, gebert onu!*"

Çocuk çığlığı basarak (uzun, tiz bir yangın alarmı sesiydi) çakıyı çevirdi. Çakı kırıldı ama daha önce o gövdesiz çeneyi kısmen de olsa açmayı başardı. Dişler çocuğun yüzünden kucağına düştü. Çocuğun burnunun büyük bir kısmını yanlarında götürdüler.

Çocuk kafasını sallayarak saçını geriye attı. Yeşilimtırak gözleri şaşılaşmış, yüzünün ortasındaki parçalanmış çıkıntıya bakmaya çalışıyordu. Ağzı açıktı ve acıyla gerilmişti; boynundaki kabarmış tendonlar makara telleri gibiydiler.

Çocuk elini dişlere uzattı. Dişler turuncu çizgi film ayaklarının üstünde çevikçe geriledi. Durdukları yerde marş adımlarıyla inip kalkıyor, şimdi baldırlarının üstünde oturan çocuğa sırıtıyorlardı. Çocuğun tişörtünün ön tarafı kan içinde kalmıştı.

Çocuğun o sırada söylediği bir şey Hogan'ın aklını yitirdiğine inancını doğruladı; böyle bir söz ancak deliryum kaynaklı bir sanrıda söylenebilirdi.

"*Buğnumu* geği veğ baa, oğospu çocuğu!"

Çocuk yine elini uzatınca dişler bu sefer *ileri* koşup onun kapanan elinin altından ve uzanmış bacaklarının arasından geçtiler ve çocuğun uçuk mavi kot pantolonunun kabarık kısmını tam fermuarının bittiği yerin altından ısırdıklarında tok bir ses çıktı.

Bryan Adams'ın gözleri faltaşı gibi açılıverdi. Ağzı da. Elleri omuz hizasına yükselip açıldılar ve bir an "Mammy" şarkısını söylemeye hazırlanan tuhaf bir Al Jolson taklidine benzedi. Sustalı omzunun üstünden uçup karavanın arka tarafına düştü.

"*Tanrım! Tanrım! Taaaaaa...*"

Turuncu ayaklar bir İskoç dansı yaparcasına hızla inip kalkıyorlardı. Jumbo Takırdayan Dişlerin pembe çenesi *evet! evet! evet!* dercesine hızla aşağı yukarı, sonra yine aynı hızla ve *hayır! hayır! hayır!* dercesine öne arkaya sallanıyordu.

"*...aaaaaaAAAAAAAAA...*"

Çocuğun kot pantolonunun kumaşı yırtılmaya başlarken –ki seslere bakılırsa tek yırtılan o değildi– Bill Hogan bayıldı.

İki defa kendine geldi. Birincisi kısa süre sonraydı herhalde çünkü fırtına hâlâ karavanın içinde ve çevresinde uluyordu ve ışık pek değişmemişti. Dönmeye çalıştı ama ensesinden yukarı korkunç bir acı yayıldı. Kaza yüzündendi elbette ve Hogan muhtemelen ucuz kurtulmuştu... gerçi yarına kadar belli olmazdı ya.

Yarına sağ çıkarsa tabii.

Çocuk. Ona bakıp öldüğüne emin olmalıyım.

Hayır, gerek yok. Tabii ki öldü. Ölmese sen ölmüş olurdun.

Arkasından yeni bir ses gelmeye başladığını işitti... dişlerin düzenli takırtısı.

İşimi bitirmeye geliyorlar. Çocuğu hallettiler ama hâlâ açlar, bu yüzden de işimi bitirmeye geliyorlar.

Ellerini yine emniyet kemerinin tokasına koydu ama kilidi hâlâ sıkışmış haldeydi ve zaten Hogan'ın ellerinde derman kalmamış gibiydi.

Dişler aralıksız yaklaşmaktaydılar –seslere bakılırsa şimdi Hogan'ın koltuğunun hemen arkasındaydılar– ve Hogan'ın

şaşkın zihni çenenin o hiç kesilmeyen ısırma hareketlerine şarkı sözü uydurdu: *Dişleriz biz, geri geliyoruz! Bak yürüyoruz, bak çiğniyoruz, onu yedik, şimdi seni yiyeceğiz!*

Hogan gözlerini kapadı.

Takırtılar kesildi.

Şimdi sadece rüzgârın aralıksız iniltisiyle XRT karavanın göçmüş tarafına çarpan kumların tıkırtıları vardı.

Hogan bekledi. Uzun, çok uzun bir süre sonra tek bir tıkırtı, ardından da hafif bir yırtılma sesi işitti. Bir duraksamanın ardından tıkırtı ve yırtılma sesi yinelendi.

Ne yapıyor?

Tıkırtıyla hafif yırtılma sesini üçüncü kez duyup da koltuğunun arkalığının biraz kımıldadığını hissedince durumu anladı. Dişler kendilerini yukarı çeke çeke onun yanına geliyorlardı. Bir şekilde ona geliyorlardı.

Hogan dişlerin çocuğun kot pantolonunun fermuarının hemen altındaki kabarıklığı ısırmalarını düşününce kendini bayılmaya zorladı. Kırık ön camdan içeri uçan kumlar yanaklarıyla alnını gıdıkladı.

Tık... cırt. Tık... cırt. Tık... cırt.

Sonuncusu çok yakından gelmişti. Hogan aşağı bakmak istemese de kendini tutamadı. Sağ kalçasının ardında, koltuğun oturulacak kısmıyla arkalığının birleştiği bölümde geniş ve beyaz bir sırıtış gördü. Acı verici bir yavaşlıkla tırmanıyordu, gri koltuk kılıfının küçük bir kıvrımını ön dişlerinin arasına alırken henüz ortalıkta görülmeyen turuncu ayaklarıyla kendini ittiriyor... ve çenesini açıp yukarı sıçrıyordu.

Dişlerin bu kez bol pantolonunun cebine tutunduğunu gören Hogan bayıldı.

İkinci ayılışında rüzgâr dinmiş ve ortalık neredeyse kararmıştı; havada Hogan'ın daha önce çölde gördüğünü anımsayamadığı tuhaf bir mor ton vardı. Göçmüş ön camın ardında uzanan çöl zemininde tiz seslerle uçuşan kumlar kaçan hayalet çocuklara benziyorlardı.

Kendini burada bulmasına yol açan olayları bir an hiç anımsayamadı; hatırlayabildiği son net anıda benzin göstergesine bakıyor, deponun ancak sekizde birinin dolu olduğunu fark ediyor, sonra başını kaldırıp bakınca yol kenarında üstünde SCOOTER'S MARKET & YOL KENARI * HAYVANAT BAHÇESİ * BENZİN * ÇEREZ * SOĞUK BİRA * *CANLI ÇINGIRAKLI YILANLARI GÖRMEDEN GEÇMEYİN!* yazılı bir tabela görüyordu.

İsterse bu amneziye bir süre tutunabileceğini anladı; hatta biraz zamanla bilinçaltı bazı tehlikeli anıları kalıcı olarak dışlayabilirdi bile. Ancak anımsamamak *da* tehlikeli olabilirdi. *Çok* tehlikeli olabilirdi. Çünkü...

Rüzgâr uğuldadı. Karavanın epey göçmüş olan sürücü tarafına çarpan kumlar tıkırdadı. Sanki şey diyorlardı

(*diş! diş! diş!*)

Hogan'ın amnezisinin incecik yüzeyi parçalandı, her şey dışarı akmaya başladı ve teni buz kesti. Takırdayan Dişlerin çocuğun taşaklarını ısırırken çıkardıkları sesi

(*ham!*)

anımsayınca boğuk bir çığlık atıp elleriyle kendi kasığını örterek, korkudan fırıl fırıl dönen gözlerle kaçak dişleri aradı.

Onları görmedi ama omuzları artık ellerini rahatça takip edebiliyorlardı. Kucağına bakıp ellerini yavaşça kasığından kaldırdı. Artık emniyet kemerinin tutsağı değildi. Kemer gri döşemede iki parça halinde yatıyordu. Kilidi hâlâ kapalıydı ama metal kısmın ardında parçalanmış kırmızı kumaş vardı o kadar. Kemer kesilmemişti; çiğnenerek koparılmıştı.

Hogan dikiz aynasına bakınca bir şey daha gördü: Karavanın arka kapıları açıktı ve önceden çocuğun bulunduğu yerde şimdi yalnızca ne idüğü belirsiz, insan şeklinde kırmızı bir nesne vardı. Hiçbir Yer, ABD'li Bay Bryan Adams gitmişti.

Takırdayan Dişler de öyle.

Hogan karavandan yavaşça, korkunç bir artritten mustarip ihtiyar bir adam gibi çıktı. Başını dümdüz tutarsa çok acı çek-

mediğini fark etti... ama unutup da herhangi bir yöne çevirirse boynuna, omuzlarına ve sırtının üstü kısmına sancı saplanıyordu. Başının geriye çevrilmesine izin verme düşüncesi bile katlanılmazdı.

Karavanın arkasına ağır ağır yürürken elini göçmüş, boyası sıyrılmış yüzeyde hafifçe gezdirdi ve ayaklarının altında camların ezildiğini duyup hissetti. Sürücü tarafının diğer ucunda uzun süre öylece durdu. Köşeyi dönmeye korkuyordu. Bunu yaparsa çocuğun sol elinde çakıyı tutarak ve o boş ifadesiyle sırıtarak çömelmiş halde durduğunu görmekten korkuyordu. Ama etrafa karanlık çökerken kafasını incinmiş boynunun üstünde iri bir nitrogliserin şişesi gibi tutarak orada öylece dikilemezdi, bu yüzden köşeyi döndü.

Kimse yoktu. Çocuk cidden gitmişti. En azından başta öyle göründü.

Sert bir rüzgâr Hogan'ın saçını morarmış yüzünden geriye attıktan sonra tamamen kesildi. Tam o sırada Hogan karavanın altı metre kadar ilerisinden gelen sert bir kazıma sesi işitti. O tarafa bakınca çocuğun lastik pabuçlarının tabanlarının bir kuru temizleme makinesinin üstünden kayarak gözden kaybolmakta olduğunu gördü. Lastik pabuçlar gevşekçe, V şeklinde açılmışlardı. Çocuğun bedenini çeken şeyin birkaç saniye soluklanmaya ihtiyacı varmış gibi bir an durdular ve ardından tekrar hafif sarsıntılarla hareketlendiler.

Hogan'ın zihninde birden korkunç, dayanılmaz netlikte bir sahne belirdi. Jumbo Takırdayan Dişlerin o makinenin tam kenarında, komik turuncu ayaklarının üstünde durduğunu, California Raisins grubunun en havalı üyesini bile Fargo, Kuzey Dakota'lı bir hödük gibi gösterecek kadar şık tozluklarla durduğunu, Las Vegas'ın batısındaki bu ıssız yeri aydınlatan mor elektrik ışığında durduğunu gördü. Çocuğun uzun sarı saçının kalın bir tutamını sımsıkı kavramışlardı.

Takırdayan Dişler geri geri gidiyorlardı.

Takırdayan Dişler, Bay Bryan Adams'ı Hiçbir Yer, ABD'ye götürüyorlardı.

Hogan diğer tarafa döndü ve boynunun üstündeki nitrojenli kafasını dümdüz ve kımıldamadan tutarak yavaş yavaş yola doğru yürüdü. Suyolunu aşması beş, bir arabaya binmesiyse on beş dakika aldı ama sonunda ikisini de başardı. Bu esnada bir kez olsun arkasına bakmadı.

Dokuz ay sonra, Haziran'ın bulutsuz ve sıcak bir yaz gününde, Bill Hogan tekrar Scooter's Market ve Yol Kenarı Hayvanat Bahçesi'nin önünden geçti... ama mekânın ismi değişmişti. Tabelada şimdi MYRA'NIN YERİ yazılıydı. BENZİN * SOĞUK BİRA * VİDEO KASETLER. Sözcüklerin altında aya hırlayan bir kurt –veya belki de sadece bir Gurt– resmi vardı. Hayret Verici Melez Minnesota Çöl Tilkisi sundurmanın gölgesindeki bir kafeste yatmaktaydı. Arka ayaklarını yaymış, ağzını patilerine dayamıştı. Hogan benzin doldurmak için arabasından inince hayvan ayaklanmadı. Çıngıraklı yılanlarla tarantulalardansa eser yoktu.

"Selam Gurt," dedi basamakları çıkarken. Kafesin sakini sırt üstü dönerek Hogan'a bakarken uzun kırmızı dilini cezbedici bir şekilde ağzının kenarından sarkıttı.

Dükkânın içi daha büyük ve temiz görünüyordu. Hogan bunun bir sebebinin dışarıdaki havanın sakinliği olduğunu tahmin etti ama sadece bu değildi; örneğin pencerelerin silinmesi epey fark yaratmıştı. Kalas duvarların yerini hâlâ taze ve özsu kokan çam paneller almıştı. Arka tarafa aperatif servisi yapılan beş tabureli bir bar eklenmişti. Hediyelik eşya vitrini hâlâ oradaydı ama patlayan sigaralar, titreşimli el sıkışma diskleri ve Dr. Wacky'nin hapşırık tozu gitmişti. Vitrin video kutularıyla doluydu. El yazısı bir tabelada şöyle deniyordu: PORNOLAR ARKA ODADA • "18'DEN KÜÇÜKSEN TOZ OL."

Yazarkasadaki kadın Hogan'a profil verecek şekilde durmuş, bir hesap makinesi kullanıyordu. Hogan bir an bu kişinin Bay ve Bayan Scooter'ın kızları... Scooter'ın büyütmekten bahsettiği o üç oğlanın dişi versiyonu olduğuna karar verdi. Sonra kadın kafasını kaldırınca Hogan onun Bayan Scooter'ın ta kendisi olduğunu gördü. Devasa memeleri neredeyse NEVADA

TANRI'NIN ÜLKESİDİR tişörtünün dikişlerini patlatan kadınla aynı kişi olduğuna inanmak güçtü ama öyleydi. Bayan Scooter en az yirmi beş kilo vermiş ve saçını gösterişli, parlak ceviz rengine boyamıştı. Sadece gözleriyle ağzının kenarlarındaki güneş kırışıklıkları aynıydı o kadar.

"Benzinini aldın mı?" diye sordu kadın.

"Hı hı. On beş dolarlık." Hogan yirmilik verince kadın yazarkasayı çınlattı. "Burası son geldiğimden beri epey değişmiş."

"Scooter öldükten sonra çok şey değişti evet," diye hemfikir olan kadın yazarkasadan bir beşlik çekti. Tam verecekken Hogan'a ilk kez dikkatle bakınca duraksadı. "Baksana... geçen sene şu fırtınalı günde az kalsın ölen adam değil misin sen?"

Hogan başıyla onaylayıp elini uzattı. "Bill Hogan."

Kadın duraksamadı; tezgâhın üstünden eğilip Hogan'ın elini tek bir kez kuvvetle sıktı. Kocasının ölümü yaramış gibiydi... veya belki de hayatındaki dönüşümü tamamlamıştı o kadar.

"Kocana üzüldüm. İyi adama benziyordu."

"Scoot mu? Hı hı, hastalanmadan önce iyiydi," diye hemfikir oldu kadın. "Peki ya sen? Tamamen iyileştin mi?"

Hogan başıyla evetledi. "Altı hafta kadar boyun ateli takmak zorunda kaldım, daha önce de takmıştım ama iyiyim."

Kadın, Hogan'ın sağ yanağından kıvrılarak inen yara izine bakıyordu. "Bunu o mu yaptı? O çocuk mu?"

"Hı hı."

"Fena çizmiş."

"Hı hı."

"Duyduğuma göre o kazada yaralanmış, sonra da çölde sürünerek ölmüş." Hogan'a kurnazca bakıyordu. "Öyle mi oldu?"

Hogan hafifçe gülümsedi. "Aşağı yukarı öyle oldu sanırım."

"J.T.'nin –bizim şerif– dediğine göre hayvanlar onu parça pinçik etmiş. Çöl fareleri çok saygısız oluyor."

"Orasını bilmem."

"J.T. dedi ki çocuğun öz annesi gelse onu tanıyamazmış."

Bir elini ufalmış bağrına koyup Hogan'a samimiyetle baktı. "Yalanım varsa canım çıksın."

Hogan kahkahayı bastı. O fırtınalı günden sonraki haftalarda ve aylarda bunu daha sık yapmaya başladığını fark etmişti. O günden beri hayatı yaşayış tarzı biraz değişmişti sanki.

"Şansın varmış ki seni öldürmedi," dedi Bayan Scooter. "Cidden ucuz kurtuldun. Tanrı seni korudu herhalde."

"Evet," diye hemfikir oldu Hogan. Video vitrinine baktı. "Bakıyorum hediyelik eşyaları kaldırmışsın."

"O pis, eski şeyleri mi? Kesinlikle! Şeyden sonra ilk işim..." Gözleri birden faltaşı gibi açıldı. "Ah, baksana! Aklıma geldi! Elimde sana ait bir şey var. Unutsam Scooter'ın hayaleti peşimi bırakmazdı herhalde!"

Şaşıran Hogan kaşlarını çattı ama kadın tezgâhın ardına gitmişti bile. Parmak uçlarında yükselip, sigara rafının üstündeki başka bir raftan bir şey indirdi. Hogan, Jumbo Takırdayan Dişleri görünce hiç şaşırmadı. Kadın onları yazarkasanın yanına koydu.

Hogan o donmuş, tasasız sırıtışa derin bir *déjá vu* hissiyle baktı. Dünyanın en büyük Takırdayan Dişleri işte oradaydılar, Slim Jim kutusunun yanında, komik turuncu ayakkabılarının üstünde, gayet havalı bir edayla durmuş, Hogan'a sanki *Hey, selam! Yoksa beni unuttun mu? Ben SENİ unutmadım dostum. Hiç unutmadım,* dercesine bakıyordu.

"Fırtınanın ertesi günü sundurmada buldum," dedi Bayan Scooter. Güldü. "Sevgili Scoot öyle bir adamdı işte, insana önce beleş bir şey verir, sonra da onu dibi delik bir poşete koyardı. Bunları atacaktım ama bir rafa koyup sana vermemi söyledi. Gezgin bir adam bir kez geldiyse tekrar gelir dedi... sahiden de buradasın."

"Evet," diye onayladı Hogan. "Buradayım."

Dişleri alıp parmaklarını hafif aralık çenenin içine soktu. Parmağının ucunu arkadaki molarlarda gezdirirken aklına o çocuğun, Hiçbir Yer, ABD'li Bay Bryan Adams'ın *Isır beni! Isır beni! Isıuır beni!* deyişi geldi.

Arka dişlerde hâlâ çocuğun donuk pas rengi kanı mı vardı? Hogan içeride gerilerde *bir şeyler* görebiliyordu sanki ama belki de sadece bir gölgeden ibaretti.

"Sakladım çünkü Scooter bir oğlun olduğunu söylemişti."

Hogan başıyla onayladı. "Evet." *Ayrıca,* diye düşündü, *oğlumun hâlâ babası var. Sebebini elimde tutuyorum. Mesele şu ki, minik turuncu ayaklarıyla ta buraya kadar geri dönmelerinin sebebi buranın yuvaları olması mıydı... yoksa Scooter'ın bildiği şeyi bir şekilde bilmeleri mi? Tıpkı bir katilin inanışa göre suç mahalline geri dönmesine benzer olarak, gezgin bir adamın geçtiği yerlere eninde sonunda geri dönmesi gibi.*

"Şey, hâlâ istiyorsan seninler," dedi kadın. Bir an ciddileşti... sonra güldü. "Aman, aslında zaten çöpe atardım herhalde ama unutmuşum. Hâlâ bozuklar tabii."

Hogan anahtarı çevirdi. Anahtar hafif tıkırtılarla iki kez döndükten sonra yuvasının içinde boş dönmeye başladı. Bozuk. Tabii ki öyleydiler. Bir süreliğine bozuk olmamayı *isteyene* kadar da öyle kalacaklardı. Asıl mesele buraya nasıl geri döndükleri değildi, hatta *neden* döndükleri bile değildi.

Asıl mesele şuydu: Ne istiyorlardı?

Parmağını o beyaz çelik sırıtışın içine tekrar sokup fısıldadı: "Isır beni... istiyor musun?"

Dişler son derece havalı turuncu ayaklarının üstünde öylece durup sırıttılar.

"Görünüşe bakılırsa konuşmuyorlar," dedi Bayan Scooter.

"Evet," dedi Hogan ve birden aklına çocuk geldi. Hiçbir Yer, ABD'li Bay Bryan Adams. Bugünlerde onun gibi bir sürü çocuk vardı. Bir sürü yetişkin de otobanlarda savrulan çalılar misali geziniyorlardı, cüzdanınızı alıp *Canın cehenneme tatlım,* diyerek kaçmaya her zaman hazır yetişkinler. Otostopçu almayı kesebilirdiniz (bunu yapmıştı), evinize hırsız alarmı taktırabilirdiniz (bunu da yapmıştı) ama yine de bazen gökten uçakların düştüğü ve delilerin her yerde ortaya çıkabildiği ve biraz daha güvenliğe her zaman ihtiyaç duyulan zor bir dünyaydı burası. Sonuçta bir karısı vardı.

Bir de oğlu.

Jack'in masasında Jumbo Takırdayan Dişlerin durması hoş olabilirdi. Ne olur ne olmaz diye.

Ne olur ne olmaz.

"Sakladığın için sağol," dedi, Takırdayan Dişleri ayaklarından özenle tutarak. "Bozuk bile olsalar oğlum çok sevinecek bence."

"Scoot'a teşekkür et, bana değil. Poşet ister misin?" Kadın sırıttı. "Bu seferki naylon... deliksiz olduğunu garanti ederim."

Hogan hayır anlamında kafa sallayıp Takırdayan Dişleri spor ceketinin cebine koydu. "Böyle taşırım," diyerek kadının sırıtışına karşılık verdi. "Elimin altında olurlar."

"Nasıl istersen." Hogan kapıya yönelirken kadın arkasından seslendi: "Gene uğra! Tavuk salatalı sandviçim muhteşemdir!"

"Eminim öyledir ve uğrayacağım," dedi Hogan. Dışarı çıktı, basamaklardan indi ve sıcak çöl güneşinin altında bir an gülümseyerek öylece durdu. Kendini iyi hissediyordu... bugünlerde epey iyi hissediyordu. Böyle yaşamanın daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Solunda Hayret Verici Melez Minnesota Çöl Tilkisi Gurt ayağa kalktı, burnunu kafesin yan tarafındaki tellerin arasından geçirip havladı. Hogan'ın cebindeki Takırdayan Dişler bir kez tıkırdadı. Hafif bir sesti ama Hogan işitti... ve hareket ettiklerini hissetti. Cebine pat pat vurdu. "Sakin ol iri dostum," dedi usulca.

Avluyu hızla kat edip yeni Chevrolet karavanının direksiyonunun başına geçti ve Los Angeles'a doğru yola çıktı. Lita'yla Jack'e yediye, en geç sekize kadar evde olacağına söz vermişti ve sözünün eri bir adamdı.

LASTİK PABUÇLAR

JOHN Tell lastik pabuçları ilk fark ettiğinde Tabori Stüdyolarında bir aydan biraz fazladır çalışmaktaydı. Tabori eskiden Müzik Şehri denen bir binadaydı ve rock'n'roll ile popüler rhythm&blues şarkılarının ilk zamanlarında epey önemli bir yerdi. O zamanlar lobiden daha yukarılarda lastik pabuç görmek mümkün değildi (teslimat yapan çocukların ayakları sayılmazsa). Ancak o günler geride kalmıştı, tıpkı sivri uçlu yılan derisi ayakkabılar giyen koca kıçlı zengin prodüktörler gibi. Lastik pabuçlar artık Müzik Şehri üniformasının bir parçasıydılar o kadar ve Tell bunları ilk gördüğünde sahipleri hakkında olumsuz bir düşünceye kapılmamıştı. Şey, belki bir taneye kapılmıştı: Adamın yeni bir çift ayakkabıya ihtiyacı vardı kesinlikle. Bunlar yeniyken beyazdılar ama görünüşlerine bakılırsa aradan epey zaman geçmişti.

Komşunuzla ilgili görebildiğiniz tek şey ayakları olduğu için, onları incelediğiniz küçük odada o lastik pabuçları ilk gördüğünde fark ettiği şey bu olmuştu. Tell üçüncü kattaki erkekler tuvaletinin birinci kabininin kapısının altından gördü bu çifti. Üçüncü ve son kabine giderken önlerinden geçti. Birkaç dakika sonra çıktı, ellerini yıkayıp kuruladı, saçını taradı ve ardından Stüdyo F'ye, The Dead Beats adlı bir heavy metal grubunun miksajının yapılmasına yardım ettiği yere geri döndü. Tell'in lastik

pabuçları hemen unuttuğunu söylemek bile abartı olurdu çünkü zihinsel radar ekranında doğru dürüst belirmemişlerdi hiç.

Paul Jannings, The Dead Beats'in çalışmalarının prodüktörlüğünü yapıyordu. Müzik Şehri'nin eski be-bop kralları kadar ünlü olmasa da -Tell rock'n'roll müziğinin artık öyle efsanevi figürler üretemeyecek kadar zayıfladığı kanısındaydı- oldukça tanınan biriydi ve Tell onun şu anda piyasadaki en iyi rock'n'roll albümleri prodüktörü olduğunu düşünüyordu; ona biraz yaklaşan bir tek Jimmy Iovine vardı o kadar.

Tell onu ilk kez bir filmin galasından sonraki bir partide görmüştü; aslında odanın ta diğer ucundan tanımıştı. Jannings'in saçına kır düşmüş ve yakışıklı yüzünün keskin hatları neredeyse göçmüştü ama yine de on beş yıl önce Bob Dylan, Eric Clapton, John Lennon ve Al Kooper'la birlikte efsanevi Tokyo Sessions'ı kaydetmiş olan adamı tanımamak mümkün değildi. Phil Spector hariç Jannings, Tell'in sadece kayıtlarının kendine özgü niteliğiyle değil -net üst sesler ve insanın köprücük kemiğini sarsacak kadar ağır perküsyonlar-, görünüşüyle de tanıyabileceği tek albüm prodüktörüydü. Tokyo Sessions kayıtlarında ilk kulağa gelen Don McLean'in netliğiydi ama tizleri kaldırırsanız alta nabız gibi atan Sandy Nelson'dı sadece.

Tell normalde pek konuşkan değildi ama hayranlığı baskın çıkınca Jannings'in kısa süreliğine tek başına durduğu yere gitmişti. Kendini tanıtmıştı, en fazla hızlı bir el sıkışma ve birkaç üstünkörü söz umarak. Oysa ikisi uzun ve ilginç bir sohbete dalmışlardı. Aynı piyasada çalışıyorlardı ve ortak tanıdıkları vardı ama Tell o ilk görüşmenin sihrinde bunlardan fazlasının etkili olduğunu o zaman bile anlamıştı; Paul Jannings rahatça konuşabildiği ender insanlardan biriydi ve John Tell için konuşmak sihre yakın bir şeydi.

Sohbetin sonuna doğru Jannings ona iş arayıp aramadığını sormuştu.

"Bu piyasada iş aramayan birini tanıdığın oldu mu hiç?" diye sormuştu Tell.

Jannings gülerek telefon numarasını istemişti. Tell numa-

rasını verirken bu isteği pek önemsememişti... büyük ihtimalle kibarlık yapıyor o kadar, diye düşünmüştü. Ama Jannings üç gün sonra arayıp Tell'e The Dead Beats'in ilk albümünün miksajını yapacak ekibe dahil olmayı isteyip istemediğini sormuştu. "Domuz kulağından ipek bir kese yapmak mümkün mü emin değilim," demişti Jannings, "ama faturaları Atlantic Records ödediğine göre neden deneyip iyi vakit geçirmeyelim ki?" Aynı fikirde olan John Tell hemen teklifi kabul etmişti.

Tell lastik pabuçları gördükten bir hafta kadar sonra onları tekrar gördü. Aynı adama ait olduklarını anladı o kadar çünkü aynı yerdeydiler... üçüncü kattaki erkekler tuvaletinin birinci kabininin kapısının altındaydılar. *Aynı* ayakkabılar oldukları şüphesizdi; yüksek bileklikli, kirli, beyaz (en azından bir zamanlar) ayakkabılardılar. Boş bir bağcık deliği fark edince *Herhalde bağlarken dikkat etmedin dostum,* diye düşündü. Sonra üçüncü kabine doğru yoluna devam etti (orayı "kendisinin" olarak görüyordu az çok). Bu sefer çıkarken de lastik pabuçlara bakınca tuhaf bir şey gördü: Bir tanesinin üstünde ölü bir sinek vardı. Sol pabucun, boş bağcık delikli olanın yuvarlak ucunda duruyordu, minik bacaklarını yukarı dikmiş halde.

Stüdyo F'ye döndüğünde Jannings masada başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

"İyi misin Paul?"

"Hayır."

"Sorun nedir?"

"Ben. *Yanılmışım.* Sorun *benim.* Kariyerim bitti. Mahvoldum. Tükendim. Ayvayı yedim."

"Ne diyorsun sen?" Tell, Georgie Ronkler'a bakındı ve hiçbir yerde göremedi. Buna şaşırmadı. Jannings arada sırada karamsarlığa kapılırdı ve Georgie önceden fark ederse mutlaka sıvışırdı. Karmasının öyle yoğun hislerle uğraşmasına izin vermediğini öne sürerdi. "Süpermarket açılışlarında bile ağlıyorum," dedi Georgie.

"Domuz kulağından ipek bir kese yapmak mümkün *değil-*

miş," dedi Jannings. Miksaj odasıyla performans stüdyosu arasındaki camı yumruğuyla gösterdi. Nazilerin eski *Heil Hitler* selamını veriyordu sanki. "En azından böyle domuzların kulağından."

"Takma kafana," dedi Tell, Jannings'in yerden göğe kadar haklı olduğunu bildiği halde. Dört bayıcı piç kurusuyla bir bayıcı kaltaktan oluşan The Dead Beats son derece itici ve mesleki açıdan başarısızdı.

"Al *bunu* tak o zaman," diyen Jannings orta parmağını kaldırdı.

"Tanrım, agresiflikten nefret ediyorum," dedi Tell.

Jannings başını kaldırıp ona bakarak kıkırdadı. Bir saniye sonra birlikte gülüyorlardı. Beş dakika sonraysa işlerine geri döndüler.

Miksaj –o tempoyla– bir haftada bitti. Tell, Jannings'ten bir tavsiye mektubuyla bir kaset istedi.

"Tamam ama albüm çıkana kadar kaseti kimseye dinletmemen gerek biliyorsun," dedi Jannings.

"Biliyorum."

"Hem zaten niye *herhangi birine* dinletmek isteyesin bilmem. Bu heriflerin yanında The Butthole Surfers, The Beatles gibi kalıyor."

"Yapma Paul, *o kadar* da kötü değildi. Öyleydiyse bile bitti."

Jannings gülümsedi. "Hı hı. Bitti evet. Bir daha bu piyasada çalışırsam seni ararım."

"Harika olur."

El sıkıştılar. Tell bir zamanlar Müzik Şehri olarak tanınan binadan çıktı ve üçüncü kattaki erkekler tuvaletinin bir numaralı kabininin kapısının altındaki lastik pabuçları hiç aklına getirmedi.

Yirmi beş yıldır o piyasada çalışan Jannings bir keresinde ona insanın bop (asla rock'n'roll demezdi, sadece bop derdi) miksajı yaparken kendini ya boktan ya da Superman gibi hisset-

tiğini söylerdi. The Beats'in miksajının bitmesinden sonraki iki ay boyunca John Tell bok gibiydi. Çalışmadı. Kira konusunda kaygılanmaya başladı. İki kere az kalsın Jannings'i arıyordu fakat içinden bir ses bunun hata olacağını söyledi.

Sonra *Karateci Katliam Ustaları* adlı bir filmin müzik miksajcısı ağır bir kalp krizinden ölünce Tell, Brill Binası'nda (Broadway'in ve Big Band tarzının altın çağında Tin Pan Alley olarak bilinirdi) altı haftalık iş bulup miksajı tamamladı. Çoğunlukla halk kütüphanelerinde çalınacak türden bir müzikti –birkaç da sitar tıngırtısı vardı– ama kirayı ödedi. İşin bitmesinin ertesi günü de daha Tell dairesine girer girmez telefon çaldı. Arayan Paul Jannings'ti ve ona son günlerde *Billboard* pop listesine bakıp bakmadığını sordu. Tell bakmadığını söyledi.

"Yetmiş bir numaradan girdi," diyen Jannings aynı anda hem iğrenmiş, hem eğlenmiş, hem de şaşırmış gibi konuşmayı başarıyordu. "*Mermi* gibi."

"Giren ne?" Ama yanıtı daha sorar sormaz anladı.

"'Diving in the Dirt.'"

The Dead Beats'in yakında çıkacak albümünden bir şarkıydı bu, Tell ile Jannings'e single olarak çıkarılmaya az çok uygun tek şarkı gibi gelmişti.

"Hadi ya!"

"Cidden ama içimde çılgınca bir his var, ilk ona girecekmiş gibi. Video klibi gördün mü?"

"Hayır."

"Muhteşem. Temelde Ginger var, gruptaki piliç, Donald Trump'ın iş tulumu giymiş haline benzeyen bir herifle bir nehir kolunda çamur güreşi yapıyor. Entelektüel dostlarımın 'karışık içerikli kültürel mesajlar' demeyi sevdiği türden şeyler veriyor." Jannings öyle bir kahkaha patlattı ki Tell telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Jannings tekrar kendini toplayınca "Her neyse, bu muhtemelen albümün de ilk ona gireceği anlamına geliyor," dedi. "Platin kaplı bir köpek boku hâlâ köpek bokudur ama referansta geçen platin silme platindir... anlıyor musun Bwana?"

"Kesinlikle," dedi Tell, Jannings'in miksajın son gününde kendisine verişinden beri çalmadığı Dead Beats kasetinin yerinde durduğuna emin olmak için masa çekmecesini açarak.

"Eee, neler yapıyorsun?" diye sordu Jannings ona.

"İş arıyorum."

"Benimle yeniden çalışmak ister misin? Roger Daltrey'in yeni albümünü yapıyorum. İki hafta sonra başlıyor."

"Tanrım, evet!"

Parası iyiydi ama dahası vardı; The Dead Beats'ten ve *Karateci Katliam Ustaları*'nda altı hafta çalışmaktan sonra, The Who'nun eski baş vokalistiyle iş yapmak soğuk bir gecede sıcak bir mekâna girmek gibi olabilirdi. Herifin karakteri ne olursa olsun, iyi *şarkıcıydı*. Hem Jannings'le tekrar çalışmak da güzel olacaktı. "Nerede?"

"Aynı yerde. Müzik Şehri'ndeki Tabori'de."

Roger Daltrey'in iyi şarkıcılığının yanı sıra oldukça hoş bir insan olduğu ortaya çıktı. Tell sonraki üç dört haftanın güzel geçeceğini düşündü. Bir işi vardı, *Billboard* listelerine kırk bir numaradan giren (single da on yedi numaraya kadar çıkmıştı ve hâlâ yükselmekteydi) bir albümün prodüksiyon listesinde ismi geçiyordu ve dört yıl önce Pennsylvania'dan New York'a gelişinden beri ilk kez kira meselesi canını sıkmıyordu.

Aylardan Haziran'dı, çiçekler yapraklarla bezenmişti, kızlar yine mini etek giymeye başlamışlardı ve dünya keyifli bir yere benziyordu. Tell, Paul Jannings'le tekrar çalışmaya başladığı ilk günde 13:45 civarına kadar böyle bir ruh hali içindeydi. Sonra üçüncü kattaki tuvalete girdi, bir numaralı kabinin kapısının altındaki, bir zamanlar beyaz olan o lastik pabuçları yine gördü ve birden içi karardı.

Aynısı değiller. Aynısı olamazlar.

Ama onlardı işte. En bariz kanıt o boş bağcık deliğiydi ama diğer her şeyleri de aynıydı. *Tamamen* aynıydı, duruşları dahil olmak üzere. Tell'in görebildiği tek bir fark vardı: Çevrelerindeki ölü sineklerin sayısı artmıştı.

Yavaşça üçüncü kabine, "kendi" kabinine gitti, pantolonunu indirdi ve oturdu. Buraya gelmesine yol açan ihtiyacın tamamen kaybolmasına şaşırmadı. Yine de bir süre oturup sesler duymak için kulak kabarttı. Gazete hışırtıları. Bir genzin temizlenişi. Hatta bir yellenme bile olurdu.

Çıt çıkmıyordu.

Çünkü burada yalnızım, diye düşündü Tell. *Birinci kabindeki ölü adam hariç tabii.*

Tuvaletin dış kapısı birden küt diye açıldı. Tell az kalsın çığlığı basacaktı. Birisi şarkı mırıldanarak pisuvarlara gitti ve oraya su akmaya başlarken Tell aklına gelen bir açıklamayla rahatladı. O kadar basitti ki absürttü... ve şüphesiz doğruydu. Saatine baktı ve 13:47 olduğunu gördü.

Düzenli adam mutlu adamdır, derdi babası. Tell'in babası ketum adamdı ve bu deyiş (*Tabağını temizlemeden önce ellerini temizle* ile birlikte) kullandığı çok az aforizmadan biriydi. Düzenli yaşamak *sahiden* mutluluksa Tell mutlu bir adamdı herhalde. Tuvalete gitme ihtiyacını her gün aşağı yukarı aynı saatte duyardı ve tıpkı Tell'in 3 Numara'yı yeğlemesi gibi, 1 Numara'yı yeğleyen dostu Lastik Pabuçlar için de aynı şey geçerli olmalıydı.

Pisuvarlara gitmek için kabinlerin önünden geçmen gerekseydi o kabinin boş olduğunu ya da içinde farklı ayakkabılar bulunduğunu defalarca görürdün. Sonuçta bir cesedin bir erkekler tuvaleti kabininde bunca zaman fark edilmemiş olması ihtimali nedir ki?

Oraya en son ne zaman geldiğini bulmaya çalıştı.

Aşağı yukarı dört ay olmuştur.

Bunca zamanda bir cesedin keşfedilmemesi mümkün değildi. Kapıcıların kabinleri pek temiz tutmadığına inanabilirdi –bir sürü ölü sinek vardı– ama tuvalet kâğıtlarının bitip bitmediğini bir iki günde bir kontrol etmeleri gerekirdi, değil mi? Diyelim ki etmiyorlar, cesetler bir süre sonra kokuşmaya başlardı, değil mi? Tanrı biliyor ya, burası dünyanın en hoş kokulu yeri sayılmazdı –hele koridorun ucundaki Janus Music'te çalışan şişman adamın

uğramasından sonra iyice katlanılmaz bir hal almıştı– ama bir cesedin kokusu çok daha kesif olurdu herhalde. Çok daha *dikkat çekici* olurdu.

Dikkat çekici mi? Dikkat çekici *ha? Tanrım, lafa bak. Sen nereden bileceksin ki? Hayatında çürüyen bir cesedin kokusunu hiç almadın.*

Bu doğruydu ama öyle bir koku alırsa tanıyacağına emindi. Mantık mantıktı, düzenlilik düzenlilikti ve lafı dolandırmak gereksizdi. Tuvaletin diğer tarafındaki herif muhtemelen Janus'ta veya Snappy Kards'ta çalışan bir yazardı. John Tell'in tahmininice o herif şu an içeride tebrik kartlarına dizeler yazıyor bile olabilirdi:

Güller kırmızıdır, menekşeler mavi,
Öldüm sandın ama bilemedin ki;
Mektuplarımı zamanında teslim ediyorum senin gibi!

İğrenç oldu, diye düşünen Tell hafif bir kahkaha attı. Kapıyı küt diye açıp da onu irkilterek neredeyse çığlığı basmasına yol açan herif lavabolara geçmişti. El yıkama sesleri kısa süreliğine kesildi. Tell yeni gelenin kulak kabarttığını, kapalı kabin kapılarından birinin ardında kimin güldüğünü merak ettiğini, bunun bir şaka veya pis bir sahne mi olduğunu yoksa o herifin kaçık mı olduğunu merak ettiğini hayal edebiliyordu. Sonuçta New York'ta bir sürü kaçık vardı. Sürekli kendi kendilerine konuştuklarını ve görünürde sebepsiz yere güldüklerini görebiliyordunuz... tıpkı Tell'in şimdi yaptığı gibi.

Tell, Lastik Pabuçların da kulak kabarttığını hayal etmeye çalıştı ve başaramadı.

Birden gülme isteği kayboldu.

Birden oradan gitmek istedi.

Ama lavabodaki adamın kendisini görmesini istemiyordu. Adam ona bakacaktı. Sadece bir anlığına da olsa bu ne düşündüğünü anlamaya yetecekti. Kapalı tuvalet kabini kapılarının ardında gülen insanlara güven olmazdı.

Eski, beyaz, altıgen tuvalet fayanslarında ayakkabıların çıkardığı *tak tuk* sesler, kapının *vooz* diye açılışı, *hışş* diye yavaşça kapanışı. Hızlı açabiliyordunuz ama havalı yayı sert kapanmasını engelliyordu. Yoksa üçüncü katta oturup da Camel içerek *Krrang!*in son sayısını okuyan resepsiyonist rahatsız olabilirdi.

Tanrım, burası amma sessiz! *O herif niye hareket etmiyor ki? Birazcık olsun?*

Ama sadece sessizlik vardı, yoğun ve kesintisiz ve mutlak, ölülerin hâlâ duyabilseler tabutlarında duyacakları türden bir sessizlikti ve Tell, Lastik Pabuçların ölü olduğuna tekrar emin oldu, mantığı siktir et, o ölüydü *kimbilir* ne kadar zamandır, içeride oturuyordu ve kapıyı açsanız elleri bacaklarının arasında sallanan iki büklüm ve küflü bir şey görürdünüz, göreceğiniz...

Bir an az kalsın *Hey Lastik Pabuçlar! İyi misin?* diye seslenecekti.

Ama ya Lastik Pabuçlar karşılık verseydi, soran ya da sinirli bir sesle değil de kurbağa gibi tiz bir vıraklamayla? Ölüleri uyandırmak tehlikeli olmaz mıydı? Acaba...

Tell birden ayaklanıverdi, sifonu çekip pantolonunu ilikledi, kabinden çıktı, kapıya yönelirken fermuarını çekti; birkaç saniyeliğine kendini salak gibi hissedeceğinin farkındaydı ama umurunda değildi. Yine de birinci kabinin önünden geçerken elinde olmadan bir göz attı. Kirli, beyaz, bağcıkları düzgün geçirilmemiş lastik pabuçlar. Ve ölü sinekler. Bir sürü.

Kabinimde ölü sinek yoktu. Hem deliklerden birinden bağcık geçirmediğini hâlâ *nasıl fark etmemiş olabilir ki? Bir çeşit sanatsal mesaj vermek için onları hiç ayağından çıkarmıyor mu yoksa?*

Tell çıkarken kapıyı epey sert çarptı. Koridordaki resepsiyonist ona sıradan ölümlülere sakladığı soğukkanlı bir merakla baktı (Roger Daltrey gibileriyse insan kılığındaki ilahlardı).

Tell koridordan hızla geçip Tabori Stüdyolarına girdi.

"Paul?"

"Ne var?" diye karşılık verdi Jannings, panelden başı-

nı kaldırıp bakmadan. Georgie Ronkler bir kenarda durmuş, Jannings'i dikkatle izliyor ve tırnak derisini kemiriyordu... artık kemirecek başka bir şeyi kalmamıştı zaten; tırnaklarının etiyle ve sinirleriyle teması kestikleri kısımlarından sonrası artık yoktu. Kapıya yakın duruyordu. Jannings verip veriştirmeye başlarsa Georgie oradan sıvışıverecekti.

"Sanırım bir terslikle..."

Jannings homurdandı. "*Yine* mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu bateri kaydını diyorum. Berbat yapılmış ve elimizden bir şey gelir mi emin değilim." Bir düğmeyi çevirince stüdyoda bangır bangır bateri sesleri duyuldu. "Duyuyor musun?"

"Trampeti mi diyorsun?"

"*Elbette* trampeti diyorum! Perküsyonun geri kalanından bir kilometre uzakta duruyor, oysa onun *bir parçası*."

"Evet ama..."

"Evet ama filan deme bana. Böyle boktan işlerden nefret ediyorum! Burada tam kırk kanal var, *basit bir bop şarkısını kaydetmek için tam kırk kanal var ve GERİ ZEKÂLI teknisyenin teki...*"

Tell göz ucuyla Georgie'nin serin bir esinti gibi sıvışıverdiğini gördü.

"Ama baksana Paul, ekolizasyonu alçaltırsan..."

"Ekolizasyonun bu işle ilgisi yok..."

"Kapa çeneni de beni dinle bir dakika," diye yatıştırıcı bir edayla konuşan Tell –yeryüzünde başka kimseye söyleyemeyeceği bir laftı bu– bir düğmeyi çevirdi. Jannings söylenmeyi kesip dinlemeye başladı. Bir soru sordu. Tell yanıtladı. Sonra Jannings, Tell'in *yanıtlayamayacağı* bir soru sordu ama Jannings yanıtı bizzat buldu ve birden karşılarında "Answer to You, Answer to Me" adlı bir şarkı için yepyeni olasılıklar gördüler.

Bir süre sonra, fırtınanın dindiğini sezen Georgie usulca geri döndü.

Ve Tell lastik pabuçları tamamen unuttu.

Ertesi akşam aklına geldiler. Evde, kendi banyosunun tuvaletinde oturmuş *Bilge Kan*'ı okuyor, yatak odası kolonlarından hafifçe Vivaldi geliyordu (Tell artık rock'n'roll miksajıyla geçimini sağlasa da sadece dört tane rock albümüne sahipti, ikisi Bruce Springsteen'indi, ikisiyse John Fogerty'nin.)

Biraz irkilerek başını kitaptan kaldırdı. Aklına kozmik gülünçlükte bir soru gelivermişti: *Akşamları sıçmayalı ne kadar oluyor John?*

Bilmiyordu ama gelecekte çok daha sık olacağını tahmin ediyordu. Alışkanlıklarından en azından bir tanesi değişebilirdi görünüşe bakılırsa.

On beş dakika sonra salonda, kitap kucağında unutulmuş halde otururken aklına başka bir şey geldi: Gün boyunca üçüncü kattaki tuvaleti bir kez olsun kullanmamıştı. Saat onda sokağın karşısına kahve içmeye gitmişlerdi ve Paul ile Georgie tezgâhta oturup kahve yudumlayarak overdublardan bahsederlerken kendisi Donut Buddy'nin tuvaletine uğramıştı. Sonra öğleyin Brew 'n Burger'da çabucak işini halletmişti... ikindi vakti de, asansörlerin yanındaki posta kutusuna kolayca tıkıştırabileceği bazı mektupları bırakmak için birinci kata indiğinde tuvaletini yapmıştı.

Üçüncü kattaki erkekler tuvaletinden uzak mı duruyordu? Bugün farkına bile varmadan yaptığı bu muydu? Okuldan eve giderken mahalledeki hayaletli evin önünden geçmemek için yan sokaktan dolanan korkmuş bir çocuk gibi davranmıştı. O evden vebalıymış gibi uzak duran.

"Eee, ne olmuş yani?" dedi yüksek sesle.

Ne olduğunu tam olarak ifade edemese de bir şeyler olduğunu biliyordu; bir umumi tuvalette bir çift kirli lastik pabuçtan ürkmek New York'ta bile biraz fazla varoluşçuydu.

Tell yüksek sesle ve son derece net konuştu: "Buna bir son vermeli."

Ama bu Perşembe gecesiydi ve Cuma gecesi olan bir şey her şeyi değiştirdi. Paul Jannings'le arasının açılmasına yol açtı.

Tell kolay arkadaş edinemeyen utangaç bir adamdı. Liseyi okuduğu Pennsylvania taşra kasabasında kaderin tuhaf bir cilvesi Tell'i ellerinde gitarla sahneye çıkarmıştı... kendini bulmayı beklediği en son yere. The Satin Saturns adlı bir grubun basçısı büyük bir konserden bir gün önce salmonella bakterisi yüzünden hastalanmıştı. Aynı zamanda okulun müzik grubunda da çalan baş gitarist, John'un hem bas hem de ritim çalabildiğini biliyordu. Bu baş gitarist iri kıyım ve şiddete meyilli biriydi. John Tell ufak tefek, mütevazı ve narindi. Gitarist ona seçme şansı sunmuş, hasta basçının enstrümanını çalabileceğini ya da sapını beşinci perdeye kadar kıçında hissedebileceğini söylemişti. Bu seçim, Tell'in kalabalık bir dinleyici topluluğu karşısında çalmakla ilgili hislerinin netleşmesine çok yardımcı olmuştu.

Üçüncü şarkının sonunda korkusu geçmişti. Birinci setin sonunda kendini evinde hissediyordu. O ilk konserden yıllar sonra Tell, The Rolling Stones'un basçısı Bill Wyman hakkında bir söylenti duymuştu. Söylentiye göre Wyman bir konser sırasında –hem de küçük bir kulüpte değil, dev bir konser salonunda– uyuklayınca sahneden düşüp köprücük kemiğini kırmıştı. Çoğu insan buna inanmamıştı herhalde ama Tell inanıyordu... sonuçta kendisi böyle bir şeyin olabileceğini bilecek bir konumdaydı. Basçılar rock dünyasının görünmez adamlarıydılar. İstisnalar vardı –Paul McCartney mesela– ama kaideyi kanıtlıyorlardı o kadar.

Belki de o işin pek dikkat çekici olmaması yüzünden kronik bir basçı kıtlığı yaşanmaktaydı. The Satin Saturns bir ay sonra dağılınca (baş gitaristle baterist bir kız yüzünden yumruklaşmışlardı) Tell, Saturns'ün ritimcisinin kurduğu bir gruba katılmakla hayattaki yolunu basitçe ve usulca belirlemişti.

Tell grupta çalmayı seviyordu. Sahnede herkese tepeden bakıyordunuz, partide ***bulunmakla*** kalmayıp onu mümkün kılıyordunuz; aynı anda hem görünmezdiniz, hem de kesinlikle vazgeçilmez. Arada sırada biraz geri vokal yapmak durumunda kalsanız da, kimse ***konuşma*** yapmanızı filan beklemiyordu.

Tell bu hayatı –yarım gün öğrencilik ve tam gün gezgin mü-

zisyen hayatını– on yıl yaşamıştı. Sonunda New York'ta stüdyolarda çalışmaya, cihazları kurcalamaya başlamış ve camın ardındaki hayatı daha da çok sevdiğini keşfetmişti. Onca zaman içinde tek bir dost edinmişti: Paul Jannings. Bunun çabucak oluvermesini Tell işinin kendine özgü baskılarına yoruyordu... ama tamamen değil. En çok iki faktörün karışımının etkili olduğu kanısındaydı: Temeldeki yalnızlığı ve Jannings'in neredeyse ezici denebilecek kadar güçlü kişiliği. Tell o Cuma gecesi olanlardan sonra Georgie'nin durumunun da pek farklı olmadığını anladı.

McManus Barı'nın arka masalarından birinde Paul'le içiyor, miksajdan, işten güçten, Mets'ten filan konuşuyorlardı ki birden Jannings'in sağ eli masanın altından Tell'in kasığını hafifçe sıkmaya başladı.

Tell öyle şiddetli geri çekildi ki masanın ortasındaki mum devrildi ve Jannings'in şarap kadehi döküldü. Bir garson gelip mumu masa örtüsünü yakmadan önce doğrulttuktan sonra gitti. Tell afallamış bir halde, faltaşı gibi açık gözlerle Jannings'e bakakaldı.

"Üzgünüm," dedi Jannings ve *gerçekten* üzgün görünüyordu... ama rahatsız olmamış gibi bir hali de vardı.

"Aman *Tanrım*, Paul!" Tell'in aklına gelen tek laf buydu ve son derece acizce ve yetersiz geldi.

"Hazır olduğunu sanmıştım o kadar," dedi Jannings. "Biraz daha dikkatli davranmalıydım herhalde."

"Hazır mı?" diye yineledi Tell. "Ne demek istiyorsun? *Neye* hazır?"

"İtiraf etmeye. Kendine itiraf etme izni vermeye."

"Ben öyle değilim," dedi Tell ama kalbi küt küt atıyordu. Bunun sebebi kısmen hiddet, kısmen Jannings'in gözlerinde gördüğü mutlak eminlik, en çok da can sıkıntısıydı. Jannings'in yaptığı şey aralarını açmıştı.

"Unutalım gitsin ha? İçki söyleyeyim ve öyle bir şey yaşanmamış gibi davranmaya karar verelim." *Sen isteyene kadar,* diye ekledi o mutlak eminlik taşıyan gözler.

Ah ama yaşandı, demek istedi Tell ama demedi. Mantığın ve

pratikliğin sesi izin vermedi... Paul Jannings'in meşhur sinirlerini tepesine çıkarma riskine atılmasına izin vermedi. Sonuçta Tell iyi bir işte çalışıyordu... birden çok getirisi olan bir işte. CV'sinde Roger Daltrey'in kasetinin bulunması iki haftalık ücretten bile daha çok işine yarardı. Diplomatik davranıp, hiddetlenmiş genç adam rolünü başka zamana bırakması hayrına olurdu. Hem niye hiddetlensindi ki? Sonuçta Jannings tecavüz etmiş filan değildi.

Aslında buzdağının sadece tepesiydi bu. Geri kalanıysa şuydu: Ağzını kapalı tuttu çünkü ağzı hep kapalı durmuştu. Kapalı durmaktan da fazlasını yaptı... bir ayı kapanı gibi şak diye kapanıverdi, yüreğini o kenetlenmiş dişlerin altında, başınıysa üstünde tutarak.

"Tamam," dedi o kadar, "öyle bir şey yaşanmadı."

Tell o gece doğru dürüst uyuyamadı, uyuduğundaysa kötü rüyalar peşini bırakmadı: Jannings'in McManus'ta kendisini elleyişini gördü, ardından da kabin kapısının altında lastik pabuçlardan birini ama bu sefer Tell kapıyı açtı ve karşısında oturan Paul Jannings'ti. Çıplakken ve tahrik olmuş haldeyken ölmüştü ve ereksiyonu ölümde bile, onca zamandan sonra bile sürmekteydi. Paul'ün ağzı yüksek bir gıcırtıyla açıldı. "Evet; hazır olduğunu *biliyordum*," dedi ceset yeşil, pis kokulu bir nefes salarak ve Tell yorgana dolanmış halde yere yuvarlanarak uyandı. Sabahın dördüydü. Penceresinin ardındaki binaların arasından günün ilk ışıkları süzülüyordu. Giyindi ve işe gitme vakti gelene kadar oturup peş peşe sigara içti.

O Cumartesi günü on bir civarında –Daltrey'in albümü yetişsin diye haftada altı gün çalışıyorlardı– Tell işemek için üçüncü kattaki erkekler tuvaletine gitti. Kapının hemen önünde durup şakaklarını ovuşturduktan sonra kabinlere baktı.

Göremiyordu. Açı elvermiyordu.

Öyleyse boşver! Siktir et! Çişini yapıp toz ol!

Pisuvarlardan birine gidip fermuarını açtı. İşemeye başlaması epey zaman aldı.

Çıkarken yine duraksadı, başını eski RCA Victor albüm etiketlerindeki Nipper the Dog gibi yana eğdi ve ardından geriye döndü. Yavaşça tekrar köşeye gitti ve birinci kabinin kapısının altını görebilecek hale gelir gelmez durdu. O kirli beyaz lastik pabuçlar hâlâ oradaydılar. Eskiden Müzik Şehri adıyla tanınan bina neredeyse tamamen boştu, Cumartesi sabahı olduğu için boştu ama lastik pabuçlar hâlâ oradaydılar.

Tell'in gözü kabinin hemen dışındaki bir sineğe takıldı. Sineğin kabin kapısının altından geçip lastik pabuçlardan tekinin kirli burnuna tırmanmasını bir çeşit cansız ilgiyle seyretti. Sinek orada durup ölüverdi. Yere yuvarlanıp lastik pabuçların etrafındaki giderek büyüyen böcek leşleri yığınına düştü. Tell sineklerin arasında iki küçük örümcek ve bir de ters dönmüş bir kaplumbağa gibi sırt üstü yatan iri bir hamamböceği görünce hiç şaşırmadı (en azından şaşkınlık hissetmedi).

Tell erkekler tuvaletinden uzun, acısız adımlarla çıktı ve stüdyolara geri dönüşü çok tuhaf oldu; sanki kendisi yürümüyordu da bina etrafından akıp gidiyordu, bir kayanın etrafından akan nehir suyu gibi.

Geri dönünce Paul'e kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip günün geri kalanında tatil yapacağım, diye düşündüyse de bunu yapmazdı. Paul bütün sabahı dengesiz, sevimsiz bir ruh halinde geçirmişti ve Tell bunun sebebinin kısmen (belki de tamamen) kendisi olduğunu biliyordu. Paul onu sırf hınçlandığı için kovabilir miydi? Bir hafta önce olsa Tell bu fikre gülerdi. Ama bir hafta önce ergenliğinde inandığı şeye inanıyordu hâlâ: Dostların gerçekliğine ve hayaletlerin kurmacalığına. Şimdiyse belki ikisinin de tam tersinin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Amma geç kaldın," dedi Jannings dönüp bakmadan, Tell stüdyonun iki kapısından ikincisini... "ölü yayın" adlı kapıyı açınca. "Tuvalette öldün sandım Johnny."

"Yok," dedi Tell. "Ölmedim."

O *gerçekten* de bir hayaletti ve Tell kimin hayaleti olduğunu Daltrey miksajının –ve Paul Jannings'le tanışlığının– bitmesinden

bir gün önce öğrendi ama daha önce bir sürü şey oldu. Aslında hepsi aynı şeydiler, Pennsylvania Paralı Yolu'ndakiler gibi küçük kilometre taşlarıydılar, John Tell'in bir sinir krizine doğru düzenli bir şekilde ilerleyişinin habercisiydiler. Bunun olduğunu biliyor fakat engelleyemiyordu. Sanki bu yolda şoför başkasıydı.

Başlangıçta yapması gereken gayet net ve basit görünmüştü: O erkekler tuvaletinden uzak duracaktı, lastik pabuçlarla ilgili her türlü düşünce ve sorudan da. O konuyu hayatından çıkaracaktı. Karartacaktı.

Ama yapamadı. Lastik pabuçların görüntüsü tuhaf tuhaf anlarda aklına eski bir hüzün gibi düşüveriyordu. Evde oturmuş CNN ya da salakça bir sohbet programını seyrederken birden sinekleri ya da tuvalet kâğıdını değiştiren hademenin görmediği belli olan şeyleri düşünüyordu ve sonra saate baktığında bir saat geçmiş olduğunu görüyordu. Bazen daha da fazla.

Bir süre bunun bir çeşit eşek şakası olduğuna kanaat getirdi. İşin içinde Paul vardı mutlaka, Janus Music'te çalışan şişko herif de... Tell onları sık sık konuşurken görüyordu ve bir keresinde kendisine bakıp gülmemişler miydi? Camel içen ölü, kuşkucu gözlü resepsiyonist de önde gelen adaylardandı. Georgie ise hayır, o Paul'ün zorlamasıyla işe karışsa bile sır tutamazdı ama diğer herkes mümkündü. Tell bir iki gün boyunca Roger Daltrey'in bile sırası gelince o yanlış bağlanmış beyaz lastik pabuçları giymiş olabileceğini düşündü.

Bu düşüncelerin paranoyakça fanteziler olduğunu bilse de bilmek onları susturmadı. Onlara gitmelerini söylüyor, Jannings'in başını çektiği bir kumpas filan olmadığında diretiyordu, zihni ise *Hı hı, tamam, mantıklı geliyor,* diyordu ama beş saat –belki de sadece yirmi dakika– sonra onların iki sokak ötedeki Desmond's Steak House'ta toplandıklarını hayal ediyordu: Paul, heavy metal ve heavy leather grupları seven ağır sigara tiryakisi resepsiyonist, hatta belki de Snappy Kards'taki sıska herif, hep birlikte karides kokteyli yeyip içki içiyorlardı. Bir de gülüşüyorlardı tabii. *Tell'e* gülüyorlardı, sırayla giydikleri kirli

beyaz lastik pabuçlar masanın altındaki buruşuk bir kahverengi torbada dururken.

Tell o kahverengi torbayı *görebiliyordu*. Durum bu kadar vahimleşmişti.

Ama bu kısa süreli fantezi en kötüsü değildi. En kötüsü şuydu: Üçüncü kattaki erkekler tuvaletinde bir *çekim gücü* oluşmuştu. Sanki orada güçlü bir ıknatıs vardı da Tell'in cepleri demir tozu doluydu. Böyle bir şeyi başkasından *duysa* gülerdi (metaforu kullanan kişi gayet samimi görünüyorsa belki içinden) ama sahiden vardı, stüdyolara ya da asansörlere giderken erkekler tuvaletinin önünden geçtiğinde yoldan saptırıcı bir etki hissediyordu. Korkunç bir histi, yüksek bir binadaki açık bir pencereye çekilmek ya da bir tabancayı ağzınıza götürüp namluyu emerken kendinizi sanki dışarıdan acizce seyretmek gibiydi.

Tekrar bakmak istiyordu. İşini bitirmek için tek bir bakışın daha yeteceğinin farkındaydı ama önemi yoktu. Tekrar bakmak istiyordu.

Her geçişinde o zihinsel çekimi hissetmekteydi.

Rüyalarında o kabin kapısını defalarca açıyordu. Sırf bakabilmek için.

Doğru dürüst bakabilmek için.

Ayrıca kimseye anlatamıyor gibiydi. Anlatsa daha iyi olacağının bilincindeydi, başka birinin kulağına akıtırsa şekil değiştireceğini, belki de tutulacak bir kulbunun peydahlanacağını anlıyordu. İki kere barlara gidip yanındaki adamlarla muhabbet kurmayı başardı. Çünkü barların sohbetin en ucuza yapıldığı yerler olduğu kanısındaydı. Fiyatlar epey düşük oluyordu.

İlkinde daha ağzını açar açmaz, seçtiği adam Yankilerle George Steinbrenner hakkında nutuk çekmeye başladı. Steinbrenner bu adamı epey sinirlendirmişti ve herife başka bir konudan bahsettirmek olanaksızdı. Tell kısa süre sonra vazgeçti.

İkincisinde inşaat işçisine benzeyen bir adamla oldukça geyik bir sohbet yapmayı başardı. Havadan, sonra beyzboldan (neyse ki bu adam o konuya kafayı takmamıştı), ardından da New York'ta iyi bir iş bulmanın zorluğundan bahsettiler. Tell

terliyordu. Kendini sanki ağır işçilik yapmış –belki beton dolu bir el arabasını hafif bir yokuştan çıkarmış– gibi hissediyordu ama fena gitmediğini de hissetmekteydi.

İnşaat işçisine benzeyen adam Black Russians içiyordu. Tell biradan şaşmadı. Sanki birayı içer içmez terle dışarı atmaktaydı ama adama iki kadeh içki ısmarladıktan ve onun ısmarladığı iki büyük bardak birayı içtikten sonra Tell konuyu açacak kadar gevşedi.

"Cidden tuhaf bir şey duymak ister misin?" dedi.

"İbne misin?" diye sordu inşaat işçisine benzeyen adam, Tell'in devam etmesine fırsat vermeden. Taburesinde dönüp Tell'e candan bir merakla baktı. "Yani, olsan da olmasan da benim için fark etmez ama öyle bir elektrik alıyorum ve sana o taraklarda bezim yoktur diyeyim dedim. Önden severim, anlarsın ya?"

"İbne değilim," dedi Tell.

"Ya. Tuhaf olan nedir?"

"Ha?"

"Cidden tuhaf bir şeyden bahsedecektin."

"Ha, o kadar da tuhaf değil aslında," dedi Tell. Sonra saatine bakıp vaktin geç olduğunu söyledi.

Daltrey miksajının bitimine üç gün kala Tell işemek için Stüdyo F'den çıktı. Artık bu iş için altıncı kattaki tuvaleti kullanıyordu. Önce dördüncüdekini, sonra da beşincidekini kullanmıştı ama bunlar üçüncüdekinin tam üstünde bulunduklarından, lastik pabuçların sahibi sanki katların arasından usulca süzülüp kendisini çekiyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Altıncı kattaki erkekler tuvaleti binanın diğer tarafındaydı ve bu sorunu çözüyor gibiydi.

Asansöre giderken resepsiyon masasının önünden hızla geçti, gözlerini kırpıştırdı ve birden asansörde değil de üçüncü kattaki tuvaletteydi ve kapı arkasından usulca, *hışşş* diye kapanıyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Bunun sebebi kısmen lastik pabuçlardı ama en çok da demin üç ila altı saniye boyunca

bilincini yitirmiş olduğunu bilmesiydi. Hayatında ilk kez zihni kısa devre yapmıştı.

Kapı ansızın açılıp da sırtına çarparak canını yakmasa orada öylece ne kadar dururdu, hiç bilmiyordu. Gelen Paul Jannings'ti. "Pardon Johnny," dedi. "Buraya meditasyon yapmaya geldiğini bilmiyordum."

Karşılık beklemeden (zaten alamazdı, diye düşündü Tell sonradan; dili damağına yapışmıştı) Tell'in yanından geçip kabinlere yöneldi. Tell birinci pisuvara gidip fermuarını indirmeyi başardı; bunları yapmasının tek sebebi dönüp kaçarsa Paul'ü fazlasıyla eğlendirebileceği fikriydi. Kısa süre önce Paul'ü bir arkadaş olarak görmüştü... belki de *tek* arkadaşı, en azından New York'taki. Durum çok değişmişti kesinlikle.

Tell pisuvarda on saniye kadar durduktan sonra sifonunu çekti. Kapıya yöneldi, ardından durdu. Döndü, parmak uçlarında iki sessiz adım attı, eğildi ve birinci kabinin kapısının altından baktı. Lastik Pabuçlar hâlâ oradaydılar, şimdi çevrelerinde sinek ölüsü yığınları duruyordu.

Paul Jannings'in Gucci makosenlerinin çevresinde de.

Tell'in gördüğü aynı filme üst üste çekilen iki poz ya da eski TV programı *Topper*'daki yapay görünüşlü hayalet efektleri gibiydi. Önce lastik pabuçların üstünde Paul'ün makosenlerini görüyordu; sonraysa sanki lastik pabuçlar somutlaşıyordu ve makosenlerin içinden onları görmeye başlıyordu, sanki hayalet Paul'müş gibi. Ama Paul'ün makosenleri saydam olduklarında bile ufak tefek hareketler yapıyorlardı, lastik pabuçlarsa her zamanki gibi kımıldamadan durmaktaydılar.

Tell çıktı. İki haftadır ilk kez kendini sakin hissediyordu.

Ertesi gün herhalde en başta yapması gerekeni yaptı: Georgie Ronkler'ı öğle yemeğine çıkardı ve ona eskiden Müzik Şehri denen bina hakkında tuhaf bir öykü ya da söylenti duyup duymadığını sordu. Bunu neden daha önce akıl etmediğini bilmiyordu. Tek bildiği dün olanların zihnini bir şekilde açtığıydı, tıpkı sert bir tokat yemiş ya da suratına soğuk su dökülmüş gibi.

Georgie hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama biliyor da olabilirdi; en az yedi yıldır Paul'le çalışmaktaydı ve Müzik Şehri'nde epey iş yapmışlardı.

"Ha, hayaleti diyorsun?" diye soran Georgie güldü. Altıncı Cadde'deki bir mezecide, Cartin's'deydiler ve içeride öğle kalabalığının gürültüsü vardı. Georgie salamura etli sandviçini ısırdı, çiğnedi, yutkundu ve vanilyalı gazozunu şişeye saplanmış iki pipetten içti. "Sana bunu kim anlattı Johnny?"

"Şey, kapıcılardan biri galiba," dedi Tell. Sesi hiç titremeden.

"Onu görmediğine emin misin?" diye soran Georgie göz kırptı. Paul'ün uzun süreli asistanının şakalaşmaya en yakın haliydi bu.

"Evet." Aslında gerçekten görmemişti. Lastik pabuçları görmüştü o kadar. Bir de ölü böcekler.

"Şey, o konu artık kapandı sayılır ama bir ara kimsenin başka laf ettiği yoktu... o hayaletten bahsedip duruyorlardı. Herif üçüncü katta ölmüş. Tuvalette." Georgie ellerini kaldırdı, şeftali gibi tüylü yanaklarının yanlarında titretti, *Alacakaranlık Kuşağı*'nın birkaç melodisini söyledi ve ürkütücü görünmeye çalıştı. Başaramadığı bir ifadeydi bu.

"Evet," dedi Tell. "Ben de öyle duymuştum. "Ama kapıcı daha fazlasını anlatmadı, belki de bilmiyordu. Gülüp geçti."

"Paul'le çalışmaya başlamamdan önce olmuş. Bana Paul anlatmıştı."

"Hayaleti o hiç görmemiş mi?" diye sordu Tell, yanıtı bilerek. Dün Paul onun içinde *oturmuştu.* Kaba gerçeği tamamen dile getirmek gerekirse, onun içinden *sıçmıştı.*

"Hayır, söylenenlere gülerdi." Georgie sandviçini bıraktı. "Bazen nasıl olur bilirsin. Biraz fe-fesat olur." Georgie birisi hakkında biraz olumsuz bir laf etmeye zorlanınca hafifçe kekelemeye başlardı.

"Biliyorum. Ama Paul'ü boşver; bu hayalet kimdi? Ona ne oldu?"

"Ha, keşin tekiydi o kadar," dedi Georgie. "1972 ya da

'73'tü sanırım, Paul'ün piyasaya yeni girdiği sıralar... o zamanlar o da sadece bir miksaj asistanıymış. Krizin hemen öncesi."

Ted başıyla evetledi. 1975'ten 1980 civarına kadar rock endüstrisi zor zamanlar geçirmişti. Çocuklar paralarını albümlerden çok video oyunlarına yatırmışlardı. Uzmanlar rock'n'roll'un öldüğünü 1955'ten sonra belki ellinci kez ilan etmişlerdi. Oysa tıpkı diğer zamanlardaki gibi bu sefer de canlı bir ceset olduğunu göstermişti. Video oyunlarının modası geçmişti; MTV gelmişti; İngiltere'de yeni bir yıldızlar dalgası başlamıştı; Bruce Springsteen *Born in the U.S.A.*'i çıkarmıştı; rap ve hip-hop kafa sallatmakla kalmayıp dikkat çekmeye başlamışlardı.

"Kriz öncesinde, plak şirketi yöneticileri büyük konserlerden önce sahne arkasına evrak çantalarıyla kokain götürürlerdi," dedi Georgie. "O zamanlar konser miksajı yapıyordum ve buna şahit oldum. Herifin teki -1978'de öldü ama ismini söylesem tanırsın- her konserden önce plak şirketinden bir kavanoz zeytin alırdı. Kavanoz güzelce paketlenmiş halde, fiyonklu filan gelirdi. Ama zeytinler su yerine kokainin içinde dururdu. Onları içkisine koyardı. U-u-uçuran martiniler derdi."

"Eminim uçuruyorlardı," dedi Tell.

"Şey, o zamanlar kokaini neredeyse vitamin gibi gören bir sürü kişi vardı," dedi Georgie. "Eroin gibi bağımlılığı yoktur, içki gibi de a-akşamdan kalmalık yapmaz derlerdi. Hele bu bina var ya, içeride kar fırtınası hiç dinmezdi. Haplar, esrar ve haşhaş da vardı ama en çok tutulan kokaindi. Bu herif..."

"Adı neydi?"

Georgie omuz silkti. "Bilmiyorum. Paul söylemedi, binadaki kimseden de duymadım... zaten hatırlamazdım ya. Ama asansörlerle inip çıkan, kahve ve donut ve si-simit getiren, şarküteride çalışan çocuklardan bi-biri gibiymiş. Ama bu herif kahve yerine uyuşturucu getiriyormuş. Haftada iki üç kez en yukarı kadar çıkıp inermiş. Bir kolunda pardösü asılı durur ve o elinde yılan derisi bir evrak çantası taşırmış. Hava sıcakken bile o pardösü omzunda olurmuş. Kelepçe görünmesin diye. Ama yi-yine de bazen görenler olurmuş sanırım."

"*Ne?*"

"*Ke–ke–kelepçe,*" dedi Georgie, etrafa ekmek parçalarıyla salamura et saçıp anında kıpkırmızı kesilerek. "Tüh, pardon Johnny."

"Sorun değil. Bir vanilyalı gazoz daha ister misin?"

"Evet, sağol," dedi Georgie minnettarlıkla.

Tell garson kıza el işareti yaptı.

"Teslimatçıymış yani," dedi, temelde Georgie tekrar rahatlasın diye... Georgie hâlâ peçetesiyle dudaklarına pat pat vurmaktaydı.

"Evet." Yeni vanilyalı gazoz gelince Georgie biraz içti. "Sekizinci katta asansörden çıktığında, bileğine kelepçelenmiş evrak çantası uyuşturucu dolu olurmuş. Zemin kata çıktığındaysa para dolu olurmuş."

"Kurşunu altına dönüştürmekten sonraki en iyi numara," dedi Tell.

"Hı hı ama sonunda büyü bitmiş. Bir gün sadece üçüncü kata kadar çıkmış. Birileri tuvalette işini bitirmiş."

"Bıçaklamışlar mı?"

"Duyduğuma göre birisi içinde o–oturduğu kabinin kapısını açıp gözüne kalem saplamış."

Tell bir an o sahneyi tıpkı hayali kumpasçıların restoran masasının altındaki buruşuk torba kadar net gördü: Ucu sipsivri bir Berol Black Warrior havada ileri kayarak şaşkınlıkla açılmış yuvarlak göz bebeğine saplanıyor. Göz patlıyor. Yüzünü ekşitti.

Georgie başıyla onayladı. "İ–i–iğrenç ha? Ama doğru değildir herhalde. Yani o kısmı. Birisi onu, bilirsin, sadece bıçaklamıştır herhalde."

"Evet."

"Ama her kimse yanında keskin bir *şey* olduğu kesin," dedi Georgie.

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü evrak çantası ortadan kaybolmuş."

Tell, Georgie'ye baktı. Bunu da görebiliyordu. Georgie geri kalanını anlatmadan önce bile görebiliyordu.

"Polisler gelip de herifi tuvaletten çıkarınca sol elini klozette bulmuşlar."

"Ya," dedi Tell.

Georgie tabağına baktı. Üstünde hâlâ yarım sandviç duruyordu. "Do-do-doydum galiba," diyerek huzursuzca gülümsedi.

Stüdyoya geri dönerlerken Tell "Peki o herifin hayaleti... tuvalette mi dolanıyormuş yani?" diye sordu. Sonra birden güldü, çünkü o öykü korkunç olsa da bir hayaletin bir tuvalette takılması fikri komikti.

Georgie gülümsedi. "İnsanları bilirsin. Başta öyle dediler. Paul ile çalışmaya başladığımda insanlar bana onu orada *gördüklerini* söylüyorlardı. *Tamamını* değil, sadece kabin kapısının altından lastik pabuçlarını."

"Sadece lastik pabuçlarını ha? İşe bak."

"Hı hı. Uydurdukları ya da hayal ettikleri buradan anlaşılıyor, çünkü sadece onu sağlığında tanıyan insanlar söylüyorlardı. Lastik pabuç giydiğini bilenler."

O cinayet işlendiği sırada henüz Pennsylvania taşrasında dünyadan habersiz bir çocuk olan Tell başıyla onayladı. Müzik Şehri'ne varmışlardı. Lobiden asansörlere doğru yürürlerken Georgie "Ama bu piyasanın sağı solu belli olmaz bilirsin," dedi. "Bugün varsındır, yarın yoksundur. O zamanlar binada çalışanlardan pek kimse kalmamıştır bence, Paul ve belki birkaç *kapıcı* hariç, ki o heriften bir şey almamıştır *onlar*."

"Ben de sanmam."

"Evet. Bu yüzden artık o öykü duyulmaz oldu ve o herifi artık *gö-gören* olmuyor."

Asansörlerin önüne gelmişlerdi.

"Georgie, neden Paul'le takılıyorsun?"

Georgie başını eğse ve kulaklarının uçları kıpkırmızı kesilse de, konunun böyle aniden değişmesine şaşırmamış gibiydi. "Neden takılmayayım? Bana göz kulak oluyor."

Onunla yatıyor musun Georgie? Bu soru hemen, Tell'e göre

diğer sorunun doğal bir uzantısı olarak aklına geldi ama sormayacaktı. Sormaya *cesareti* yoktu. Çünkü Georgie'nin dürüstçe yanıtlayacağını düşünüyordu.

Yabancılarla konuşmakta zorlanan ve pek arkadaşı olmayan Tell birden Georgie Ronkler'ı kucakladı. Georgie de başını kaldırıp bakmadan ona sarıldı. Sonra birbirlerinden uzaklaştılar, asansör geldi, miksaj devam etti ve ertesi akşam saat altıyı çeyrek geçe, Jannings kâğıtlarını toplarken (ve Tell'den tarafa bakmamaya özen gösterirken) Tell beyaz lastik pabuçların sahibini görmek için üçüncü kattaki erkekler tuvaletine girdi.

Georgie'yle konuşurken bir şeyi kavrayıvermişti... veya belki de güçlü bir epifani yaşamıştı. Şuydu: Hayatınıza musallat olan hayaletlerle yüzleşme cesaretini toplarsanız onlardan kurtulabilirdiniz bazen.

Bu sefer bilinç kaybı ya da korku hissi yaşamadı... sadece göğsünün içinden boğuk bir davul sesi ağır ve düzenli bir ritimle geliyordu. Bütün algıları keskinleşmişti. Klorün, pisuvarlardaki pembe dezenfektanların, eski yellenmelerin kokularını alıyordu. Duvar boyasındaki küçücük çatlakları ve borulardaki çizikleri görebiliyordu. Birinci kabine doğru giderken topuklarının çıkardığı boğuk sesleri duyabiliyordu.

Lastik pabuçlar artık örümcek ve sinek leşlerinin içinde gözden kaybolmuşlardı neredeyse.

Başta sadece bir iki tane vardı. Çünkü lastik pabuçları görene kadar ölmelerine gerek yoktu ve lastik pabuçlar ben onları orada görene kadar orada değildiler.

"Neden ben," diye net bir sesle sordu dinginlikte.

Lastik pabuçlar kımıldamadı ve yanıt gelmedi.

"Seni *tanımıyorum,* seninle hiç *karşılaşmadım*, sattığın türden şeyleri hiç kullanmadım. Öyleyse neden ben?"

Lastik pabuçlardan biri hafifçe kımıldadı. Ölü sineklerden kâğıtsı bir hışırtı çıktı. Sonra lastik pabuç –yanlış bağlanmış olan– eski yerine döndü.

Tell kabin kapısını itip açtı. Menteşelerden biri gotik tarzı

uyarınca gıcırdadı. İşte oradaydı. *Gizemli konuk, kaydınızı yaptırın lütfen,* diye düşündü Tell.

Gizemli konuk klozette oturuyordu, bir eli bir bacağında gevşekçe durur halde. Tell'in rüyalarında gördüğü gibiydi genel olarak, şu fark dışında: Tek elliydi. Diğer kolunun ucundaki tozlu, vişne çürüğü kesiğe bir sürü sinek yapışmıştı. Tell, Lastik Pabuçların pantolonunu hiç görmemiş olduğunu fark etti (oysa bir tuvalet kabinin altından baksanız inik pantolonun ayakkabıların üstüne çökmüş olduğunu görmez miydiniz? Diğer kişi için epey acizce komik ya da sadece savunmasız bir durum olmaz mıydı bu?). Görmemişti çünkü pantolonu çekiliydi, kemeri takılmış, fermuarı kapalıydı. Yuvarlak düğmeleri vardı. Tell yuvarlak düğmelerin ne zaman moda olmaktan çıktığını anımsamaya çalıştıysa da bulamadı.

Düğmelerin üstünde, Lastik Pabuçların mavi pamuklu gömleğinin ceplerinde aplike birer barış işareti bulunuyordu. Saçını sağdan ayırmıştı. Tell çizgideki ölü sinekleri görebiliyordu. Kapının arkasındaki askıda Georgie'nin bahsettiği pardösü asılıydı. Düşük omuzlarında sinekler vardı.

Menteşeninkine benzer bir gıcırtı duyuluyordu. Tell bunun ölü adamın boynundaki tendonlardan geldiğini anladı. Lastik Pabuçlar kafasını kaldırıyordu. Ona bakınca Tell o yüzün her gün tıraş olduğu aynadan kendisine bakan yüzün aynısı olduğunu, sağ gözünden çıkan beş santimlik kalem hariç aynısı olduğunu gördüğüne şaşırmadı. Lastik Pabuçlar kendisiydi, kendisi de Lastik Pabuçlar.

"Hazır olduğunu *biliyordum,*" dedi kendine, ses tellerini uzun süre kullanmamış birinin boğuk sesiyle.

"Değilim," dedi Tell. "Git."

"İşin aslını öğrenmeye yani," dedi Tell Tell'e ve kabinin kapı eşiğinde duran Tell klozette oturan Tell'in burun deliklerinin etrafında beyaz tozdan halkalar gördü. Demek ki satmakla kalmayıp kullanıyordu da. Buraya bir fırt çekmeye gelmişti; birisi kabinin kapısını açıp gözüne bir kalem saplamıştı. Kalemle cinayeti işleyen kimdi peki? Belki de kafası iyi biriydi o kadar...

"Ah, dürtü işte," dedi Lastik Pabuçlar boğuk ve tonlamasız sesiyle. "Dünyaca meşhur dürtü suçu."

Georgie ne düşünürse düşünsün Tell –kabinin kapı eşiğinde duran Tell– olanın tam da bu olduğunu anladı. Katil kabin kapısının altından bakmamıştı ve Lastik Pabuçlar küçük mandalı çekmeyi unutmuştu. Başka koşullar altında bu iki rastlantının birleşmesi en fazla mırıldanılan bir "Pardon"la ve çabucak uzaklaşmayla sonuçlanırdı. Ancak bu sefer farklı bir şey olmuştu. Bu sefer planlanmamış bir cinayetle sonuçlanmıştı.

"Mandalı unutmadım," dedi Lastik Pabuçlar kısık, tonlamasız sesiyle. "Kırıktı."

Evet, tamam, mandal kırıktı. Fark etmezdi. Peki ya kalem? Tell katilin kabin kapısını açarken onu elinde tuttuğuna emindi ama cinayet silahı olarak tutmuyordu. Tutuyordu çünkü insan bazen bir şey tutmak isterdi... oynayacak bir sigara, bir deste anahtar, bir kurşun ya da tükenmez kalem. Tell belki de kalemin Lastik Pabuçların gözüne daha ikisi de katilin sapladığını fark etmeden saplandığını düşündü. Sonra da katil muhtemelen evrak çantasında ne olduğunu bilen bir müşteri olduğundan, kapıyı kapatarak kurbanını klozette bırakmış ve binadan çıkmış... şey, *bir şey* almıştı...

Lastik Pabuçlar tonlamasız sesiyle "Beş sokak ötedeki bir nalburdan demir testeresi aldı," deyince Tell birden onun artık *kendisinin* yüzünü taşımadığını fark etti; biraz Kızılderili'ye benzeyen otuz yaşlarında bir adamın yüzüydü. Tell'in saçı kızılımsı sarıydı ve bu adamınki de başta öyleydi ama şimdi bayağı, donuk bir siyahtı.

Birden başka bir şeyin farkına vardı... insanın rüyalarda farkına vardığı şekilde: İnsanlar hayalet gördüklerinden *mutlaka* önce kendilerini görürlerdi. Neden mi? Derin dalgıçların yüzeye çıkarken duraksamalarıyla aynı sebepten; fazla hızlı yükselirlerse kanlarında nitrojen kabarcıklarının oluşacağını ve acı çekeceklerini, belki de öleceklerini bildiklerinden.

"Doğal olanın ötesine geçtin mi algı değişir, değil mi?" diye sordu Tell boğuk bir sesle. "Hayatın son günlerde bana bu kadar

tuhaf gelmesinin sebebi bu. İçimde bir şeyler seninle... şey, seninle başa çıkmaya hazırlanıyordu."

Ölü adam omuz silkti. Omuzlarından kurumuş sinekler döküldü. "Sen anlat uyuşuk... kafanı kullan."

"Pekâlâ," dedi Tell. "*Anlatıyorum.* Bir demir testeresi aldı ve tezgâhtar poşete koydu ve adam buraya geri döndü. Hiç kaygılı değildi. Sonuçta birileri seni bulmuşsa zaten öğrenecekti; kapının etrafında bir kalabalık toplanmış olacaktı. Böyle düşünüyordu. Hatta polis bile şimdiden gelmiş olabilirdi. Ortalık sütliman görünüyorsa girip çantayı alacaktı."

"Başta zinciri denedi," dedi sert ses. "Olmayınca testereyle elimi kesti."

Bakıştılar. Tell birden klozeti ve cesedin arkasındaki duvarın kirli, beyaz fayanslarını fark etti... ceset sonunda gerçek bir hayalete dönüşüyordu.

"Artık biliyor musun?" diye sordu Tell'e. "Neden sen olduğunu?"

"Evet. Birilerine anlatman gerekiyordu."

"Hayır... tarih boktandır," dedi hayalet ve ardından öyle çamur gibi bir fesatlıkla gülümsedi ki Tell dehşete kapıldı. "Ama *bilmek* bazen iyi hissettirir... hâlâ hayattaysan tabii." Duraksadı. "Arkadaşın Georgie'ye sormayı unuttuğun önemli bir şey var Tell. Belki çok da dürüstçe bahsetmeyeceği bir şey."

"Nedir?" diye sordu Tell ama bilmek istediğine artık emin değildi.

"O günlerde üçüncü kattaki en yağlı müşterimin kim olduğu. Bana kimin sekiz bin dolar kadar borcu olduğu. Kimin işten çıkarıldığı. Kimin ben öldükten iki ay sonra Rhode Island'da rehabilitasyona girip temizlendiği. Georgie o zamanlar burada yoktu ama yine de bütün bunların cevabını biliyordur bence. Çünkü dedikoduları duyuyor. İnsanların George'un yanında sanki o yokmuş gibi konuştuklarını fark ettin mi?"

Tell başıyla onayladı.

"Ayrıca *beyni* kekeme değil. Bence kesinlikle biliyor. Hayatta söylemez Tell ama bence biliyor."

Yüz tekrar değişmeye başladı ve bu sefer o ilkel sisten yükselerek çıkan çehre asık suratlı ve biçimliydi. Paul Jannings'in çehresiydi.

"Hayır," diye fısıldadı Tell.

"Otuz bin dolardan fazla paraya kondu," dedi Paul'ün yüzünü taşıyan ölü adam. "Rehabilitasyonu öyle ödeyebildi... *bırakmadığı* kötü alışkanlıklarına harcayacak epey parası da kaldı."

Birden klozetteki figür tamamen solmaya başladı. Bir an sonra kayboldu. Tell yere bakınca sineklerin de kaybolduğunu gördü.

Artık tuvalette bulunmasına gerek kalmamıştı. Kontrol odasına gitti, Paul Jannings'e beş para etmez piçin teki olduğunu söyledi, Paul'ün yüzündeki afallamışlığın tadını çıkaracak kadar durdu, sonra çıkıp gitti. Başka işler bulacaktı; yaptığı işte buna güvenebilecek kadar iyiydi. Ama bunu bilmesi bir tür keşifti. Günün ilk keşfi olmasa da kesinlikle en iyisiydi.

Dairesine dönünce dosdoğru salona ve tuvalete gitti. Tuvalet ihtiyacı geri gelmişti –hem de nasıl– ama sorun değildi; yaşamanın bir parçasıydı o kadar. "Düzenli adam mutlu adamdır," dedi beyaz fayans duvarlara. Biraz döndü, *Rolling Stone*'un tuvalet rafında bıraktığı yerde duran son sayısını kaptı, Gelişigüzel Notlar sütununu açtı ve okumaya başladı.

MUHTEŞEM BİR MÜZİK GRUPLARI VAR, BİLİRSİNİZ

MARY uyandığında kaybolmuşlardı. Bunu kendisi de biliyordu Clark da, o başlangıçta itiraf etmek istemese de; yüzündeki Çok–Sinirliyim–Sakın–İlişme ifadesi sebebiyle ağzı giderek ufalmış, sonunda tamamen kaybolacak gibi olmuştu. Hem Clark "kaybolduk" demezdi ki; Clark "bir yerlerde yanlış bir yola saptıklarını" söylerdi, ki bu kadarını demek bile onun için işkenceydi.

Dün Portland'dan yola çıkmışlardı. Clark bir bilgisayar şirketinde –devlerden birinde– çalışıyordu ve oturdukları hoş ama sıkıcı üst–orta–sınıf Portland banliyösünün, sakinlerince "Yazılım Şehri" adıyla bilinen bölgenin civarındaki Oregon'u biraz gezmeleri onun fikriydi. "Issız kesimleri çok güzelmiş," demişti Mary'ye. "Gidip gezmek ister misin? Bir hafta boşum ve transfer dedikoduları şimdiden başladı. Gerçek Oregon'u biraz olsun görmezsek şu son on altı ay hafızamda kara bir boşluk olarak kalacak sanırım."

Mary seve seve kabul etmiş (okul on gün önce kapanmıştı ve yazın verecek dersi yoktu), doğaçlama yolculuk fikrinin hoşluğundan, ne çıkarsa bahtına tarzından haz almış, böyle apar

topar çıkılan tatillerin genellikle bu şekilde, ıssızlığın ortasındaki bir arka yolda kaybolmakla son bulduğunu unutmuştu. Bu bir maceraydı herhalde –en azından isterse öyle görebilirdi– ama Ocak'ta otuz iki yaşına basmıştı ve artık maceralar için biraz yaşlı olduğu kanısındaydı. Bugünlerde gerçekten güzel bir tatilden anladığı şey temiz yüzme havuzlu, yataklarında bornozlar ve banyosunda çalışan bir saç kurutma makinesi bulunan bir moteldi.

Gerçi dün güzel geçmişti; taşra manzarası o kadar hoştu ki Clark bile pek çok kez alışılmadık bir şekilde susmuştu. Geceyi Eugene'in hemen batısındaki güzel bir taşra otelinde geçirmiş, bir değil iki kez sevişmiş (Mary *bunun* tadını çıkaramayacak kadar yaşlanmamıştı kesinlikle) ve bu sabah güneye yönelmişlerdi, geceyi Klamath Falls'ta geçirmek niyetiyle. Güney Oregon Eyaleti 58. Otobanı'ndan başlamışlardı ve *bunda* sorun yoktu ama sonra Oakridge kasabasında öğle yemeği yerlerken Clark karavanlarla ve kereste kamyonlarıyla dolu ana otobandan ayrılmalarını önermişti.

"Şey, bilmem ki..." demişti Mary, erkeğinden böyle bir sürü teklif duymuş ve çoğunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalmış bir kadının şüpheciliğiyle. "Oralarda kaybolmak istemem Clark. Epey ıssız görünüyor." Üstünde Boulder Creek Doğa Bölgesi yazılı yeşil bir noktaya bakımlı tırnağıyla pat pat vurmuştu. "*Doğa* diyor, yani ne benzin istasyonu vardır, ne tuvalet ne de motel."

"Aa, yapma ama," demişti Clark, kızarmış tavuk bifteğinin kalıntılarını kenara iterek. Müzik kutusunda Steve Earle and the Dukes "Six Days on the Road"u söylüyordu ve dışarıda, kirli camların ardında, sıkılmış görünen bir grup çocuk kaykaylarıyla dönüşler ve zıplayışlar yapıyorlardı. Sanki yalnızca zaman öldürüyor, bu kasabayı sonsuza dek terk edebilecek kadar büyümeyi bekliyor gibiydiler ve Mary onları çok iyi anlıyordu. "Atla deve değil ya bebeğim. 58'den doğuya birkaç kilometre daha gideriz, sonra da 42. Eyalet Yolu'ndan güneye saparız... görüyor musun?"

"Hı hı." Mary aynı zamanda 58. Otoban kalın bir kırmızı çizgiyken, 42. Eyalet Yolu'nun ince, zigzaglı bir siyah çizgi olduğunu da görmüştü. Ama karnı rulo köftelerle ve patates püresiyle doluydu ve kendini az önce keçi yutmuş bir boa yılanı gibi hissederken Clark'ın kâşiflik dürtüsüyle tartışmak istememişti. Aslında istediği sevgili, eski Mercedeslerinin yolcu koltuğunu geriye uzatıp şekerleme yapmaktı.

"Sonra," demişti Clark ısrarla, "şu yol var. Numaralı değil, yani muhtemelen sadece bir köy yoludur ama dosdoğru Toketee Falls'a gidiyor. Oradan da 97. Otoban'a çıkmak çocuk oyuncağı. Eee... ne dersin?"

"Bence büyük ihtimalle kaybolmamıza yol açacaksın derim," demişti Mary... bu şakayı yaptığına sonradan epey pişman olmuştu. "Ama Prenses'i geri döndürebilecek kadar geniş bir yer bulduğun sürece sorun olmaz herhalde."

Sevinçle "Öyleyse anlaştık!" diyen Clark kızarmış tavuk bifteğini tekrar önüne çekmişti. Yağları pıhtılaşmış eti yeniden yemeye başlamıştı.

"*Iyyy,*" demişti Mary, bir elini yüzünün önüne kaldırıp suratını ekşiterek. "Onu *nasıl* yiyebiliyorsun?"

"Tadı güzel," demişti Clark, yalnızca karısının anlayabileceği kadar boğuk bir sesle. "Hem insan gezerken gittiği yerlerin yemeklerini yemeli."

"Sanki çok bayat bir hamburgere hapşırılmış gibi duruyor," demişti Mary. "Tekrarlıyorum: Iyyy."

Oakridge'den ayrıldıklarında keyifliydiler ve başta her şey yolunda gitmişti. Sorunlar ancak 42. E.Y.'den isimsiz yola, Clark'ın onları dosdoğru Toketee Falls'a götüreceğinden tamamen emin olduğu yola çıktıklarında başlamıştı. Başta sorun çıkmayacak gibiydi; bu yeni yol, köy yolu olsa da olmasa da, delik deşik ve yazın bile buz tutmuş olan 42. Otoban'dan çok daha iyiydi. Gayet rahat ilerlemiş, teybe sırayla kasetler koymuşlardı. Clark, Wilson Pickett, Al Green ve Pop Staples gibileri severdi. Mary'nin zevkiyse çok farklıydı.

"Bütün bu beyaz çocuklarda ne buluyorsun?" diye sormuş-

tu Clark, Mary şimdiki favorisini... Lou Reed'in *New York*'unu koyunca.

Mary "Biriyle evlendim, değil mi?" diyerek onu güldürmüştü.

İlk sorun belirtisi on beş dakika sonra, yolda bir çatala vardıklarında çıkmıştı. Karşılarındaki yollar birbirinin benzeriydi.

"Tüh," diyen Clark torpido gözünden haritayı almıştı. "Haritada *bu* yok."

"Öff, işte başlıyoruz," demişti Mary. Clark o beklenmedik çatalın önünde durduğunda Mary uykuya dalmak üzereydi ve Clark'a biraz kızgındı. "Tavsiyemi ister misin?"

"Hayır," demişti Clark; o da biraz kızgın gibiydi, "ama yine de söyleyeceksin sanırım. Bu arada bana öyle gözlerini devirmenden *nefret* ediyorum, haberin olsun."

"Öyleden kastın nedir Clark?"

"Sanki yemek masasının altında yellenmiş bir köpekmişim gibi. Haydi, fikrini söyle. Beni suçla. Fırsat bu fırsat."

"Hâlâ vakit varken geri dön. Tavsiyem bu."

"Hı hı. Bir de üstünde TÖVBE ET yazılı bir pankart çıkarırsan tam olacak."

"Espri yaptığını mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum Mare," demişti Clark can sıkıntısıyla ve ardından öylece oturup sinek leşleriyle dolu ön cama bakmaya ve haritayı yakından incelemeye girişmişti. Neredeyse on beş yıldır evliydiler ve Mary onun devam etmeye karar vermesinin neredeyse kesin olduğunu biliyordu... yoldaki beklenmedik çatallanmaya karşın değil, *o yüzden* bu kararı verecekti.

Clark Willingham sorunlar karşısında geri adım atmaz, diye düşünen Mary sırıtışını gizlemek için eliyle ağzını örtmüştü.

Yeterince hızlı davranmamıştı. Clark tek kaşını kaldırarak bakınca Mary'nin aklına can sıkıcı bir düşünce gelmişti: Bunca zamandan sonra Clark'ın içini okuması artık çocuk oyuncağıysa, belki Clark da kendisinin içini aynı kolaylıkla okuyabilirdi. "Bir şey mi oldu?" diye sormuştu Clark, biraz fazla tiz bir sesle.

Ağzı küçülmeye tam o sırada başlamıştı; Mary uykuya dalmasından bile *önce* başladığını fark ediyordu şimdi.

Mary hayır anlamında kafa sallamıştı. "Genzimi temizliyorum o kadar."

Clark kafa sallamış, gözlüğünü giderek açılan alnına itmiş ve haritayı neredeyse burnunun ucuna değecek kadar yaklaştırmıştı. "Şey," demişti, "soldaki yol *olmalı* çünkü güneye, Toketee Falls'a doğru gidiyor. Diğeriyse doğuya gidiyor. Bir çiftlik yolu filandır herhalde."

"Ortasından sarı çizgi geçen bir çiftlik yolu mu?"

Clark'ın ağzı biraz küçülmüştü. "O çiftçilerden bazıları ne kadar zengin oluyor şaşarsın," demişti.

Mary ona izcilerle kâşiflerin artık çok eskilerde kaldığını, Clark'ın bir şey ispatlamasına *gerek olmadığını* söylemek istemiş ve ardından kocasıyla, özellikle de dün geceki harika çifte sevişmeden sonra tartışmak yerine ikindi güneşinde biraz kestirmeyi yeğlediğine karar vermişti. Hem sonuçta illaki *bir yerlere* çıkacaklardı, değil mi?

Mary Willingham aklında bu rahatlatıcı düşünceyle ve kulaklarında son büyük Amerikan balinasından bahseden Lou Reed'in sesiyle uyuyakalmıştı. Clark'ın seçtiği yol bozulmaya başladığında Mary hafif bir uykuya dalmış halde, rüyasında öğle yemeği yedikleri Oakridge'deki kafeye geri döndüklerini görüyordu. Müzik kutusuna bir çeyreklik atmaya çalışıyordu ama para deliği ete benzer bir şeyle tıkanmıştı. Dışarıdaki, otoparktaki çocuklardan biri koltuk altında kaykayıyla ve kafasında ters takılmış Trailblazers şapkasıyla onun yanından geçmişti.

Bu aletin sorunu ne? diye sormuştu Mary ona.

Çocuk gelip çabucak göz attıktan sonra omuz silkmişti. *Sorunu filan yok,* demişti. *Adamın tekinin cesedi sen ve başka bir sürü kişi için parçalanmış o kadar. Bu basit bir operasyon değil; kitle kültüründen bahsediyoruz tatlım.*

Sonra elini kaldırıp Mary'nin sağ meme ucunu burktuktan –hem de pek dostane olmayan bir şekilde– sonra yürüyerek uzaklaşmıştı. Mary tekrar müzik kutusuna bakınca içinin kanla

ve kanda yüzen, insan organlarına çok benzeyen siyah şeylerle dolu olduğunu görmüştü.

Belki de şu Lou Reed albümüne biraz ara versen iyi olacak, diye düşünmüştü ve camın ardındaki kan havuzunda, pikabın üstüne bir plak inmişti –sanki Mary öyle düşündüğü için– ve Lou "Busload of Faith"i söylemeye başlamıştı.

Mary bu giderek sevimsizleşen rüyayı görürken yol iyice bozuldu, çukurlar giderek genişledi ve sonunda yolu *tamamen* kapladı. Lou Reed albümü –uzundu– bitti ve yeniden başladı. Clark fark etmedi. Güne başlarkenki keyifli ifadesinden eser kalmamıştı. Ağzı bir gül goncası kadar küçülmüştü. Mary uyanık olsa kilometrelerce önce onu geri dönmeye ikna ederdi. Clark bunu biliyordu, Mary'nin şimdi uyanıp da iki yandaki çam ormanı yüzünden sürekli gölgede kalan bu yamalı, eski, daracık asfalt yolu görse –ki yol demeye bin şahit isterdi– kendisine nasıl bakacağını bildiği gibi. 42. E.Y.den ayrıldıklarından beri karşı yönden gelen tek bir araba bile olmamıştı.

Clark geri *dönmesi* gerektiğini biliyordu... Mary onun başlarını böyle belaya sokmasından *nefret* ederdi, Clark'ın defalarca tuhaf tuhaf yollardan giderek onları hedeflerine ulaştırdığını hep unutarak (Clark Willingham kafalarında pusula taşıdıklarına gayet emin olan milyonlarca Amerikalı erkekten biriydi)... ama Clark ilerlemeyi sürdürdü, başta *mutlaka* Toketee Falls'a çıkacaklarına ısrarla inanmayı sürdürerek, sonra da bunu sadece umarak. Hem geri dönecek yer *yoktu.* Clark geri dönmeyi denese Prenses bu berbat yolun kenarlarındaki çamurlu çukurlardan birine jantlarına kadar saplanırdı.

Sonunda nihayet *geri dönebileceği* bir yere –bir başka çatala– vardı ve bunu yapmamayı seçti. Sebebi basitti: Her ne kadar sağdaki yol ortasında otlar bitmiş eski bir asfaltsa da, soldaki yine geniş, güzel asfaltlı ve ortasında parlak sarı bir çizgi bulunan bir yoldu. Clark'ın kafasındaki pusulaya göre bu yol güneye gidiyordu. Clark, Toketee Falls'un *kokusunu* alacaktı neredeyse.

Ama en azından geri dönmeyi *aklından geçirdi.* Sonradan bunu Mary'ye söylediğinde gözlerinde şüphe gördü, oysa doğruydu. Devam etmeye karar vermesinin sebebi Mary'nin kımıldanmaya başladığını görmesi ve geri dönerse demin kat ettiği tümsekli, çukurlu yolun onu uyandıracak olmasıydı... o zaman da Mary kendisine o iri, güzel, mavi gözleriyle bakardı. Sadece bakardı. Bu kadarı yeterdi.

Hem Toketee Falls'a çok az kalmışken neden geri dönmek için bir buçuk saat harcasındı ki? *Şu yola bak,* diye düşündü. *Böyle bir yol bozulur mu hiç?*

Prenses'i tekrar vitese takıp soldaki yola girdi ve yol sahiden de bozuldu. İlk tepenin ardında sarı çizgi tekrar kayboldu. İkincisinin ardındaysa asfalt bitti ve yerini engebeli bir toprak yol aldı; karanlık orman iki taraftan giderek yaklaşıyordu ve güneş –Clark bunu ilk kez fark etti– göğün ters tarafından alçalıyordu.

Asfalt ansızın bittiğinden Clark'ın frene basıp da Prenses'i yavaşlatacak zamanı olmadı ve çıkan tok ses Mary'yi uyandırdı. Mary doğruluverip faltaşı gibi açık gözlerle etrafa bakındı. "Neredeyiz..." diye söze başladı ve ardından, durumun üstüne tüy dikercesine, Lou Reed'in boğuk sesi hızlanıp tizleşmeye başladı, sonunda "Good Evening Mr. Waldheim"ı Alvin and the Chipmunks kadar çabuk söylemeye başlayana dek.

"*Ay!*" diyen Mary EJECT düğmesine bastı. Dışarı çıkan kasetin peşinden çirkin, kahverengi bir plasenta geldi... parlak, kıvrık bantlar.

Prenses neredeyse dipsiz bir çukura girdi, şiddetle sola savruldu ve ardından bir fırtına dalgasının içinden geçen tek yelkenli bir gemi gibi yukarı fırlayıp çukurdan çıktı.

"Clark?"

"Sakın bir şey söyleme," dedi Clark dişlerini sıkarak. "*Kaybolmadık.* Yol bir iki dakika sonra tekrar asfalt olur... herhalde şu tepenin ardında. *Kaybolmadık.*"

Rüyanın sarsıcı etkisini hâlâ yaşayan (pek hatırlayamasa da) Mary mahvolmuş kaseti üzüntüyle kucağına aldı. Yenisini satın

alabilirdi herhalde... ama buralarda bulamazdı. Yola bir balodaki aç konuklar gibi sokulmuş olan iç karartıcı ağaçlara baktı ve en yakındaki Tower Records mağazasının epey uzakta olduğunu tahmin etti.

Clark'a baktı, yanaklarının kızardığını ve ağzının neredeyse kaybolduğunu fark etti ve en azından şimdilik kendi ağzını kapalı tutmasının kibarlık olacağına karar verdi. Çıt çıkarmaz, suçlamalarda bulunmazsa Clark'ın bu berbat yol bir çakıl yatağı ya da bataklıkla son bulmadan önce aklını başına toplaması ihtimali yükselirdi.

"Hem geri dönemem ki," dedi Clark, sanki Mary dönmesini söylemiş gibi.

"Bunu görebiliyorum," diye karşılık verdi Mary istifini bozmadan.

Clark ona göz attı, belki tartışma arzusuyla, belki de sadece utandığı ve Mary'nin kendisine çok kızgın olmadığını –en azından şimdilik– görmeyi umduğu için ve ardından tekrar ön cama baktı. Artık bu yolun da ortasında çalılar ve otlar vardı ve o kadar daralmıştı ki karşılarına bir araba *çıksa*, arabalardan birinin geri geri gitmesi gerekecekti. Eğlence bu kadarla da kalmıyordu. Yolun iki yanı giderek iç karartıcı bir hal alıyordu; bodur ağaçlar ıslak zeminde yer kapmak için itişip kakışır gibiydiler.

Yolun iki tarafında da elektrik direkleri yoktu. Mary tam Clark'ın dikkatini buna çekecekken, bu konuda da susmasının daha akıllıca olabileceğine karar verdi. Clark arabayı sessizce sürdü, karşılarına aşağı doğru uzanan kıvrımlı bir yokuş çıkana dek. Clark diğer tarafta işlerin düzeleceğini umuyordu ısrarla ama otlu yol değişmeden uzanmaktaydı. Hatta biraz daha belirsizleşiyor ve daralıyordu ve Clark'a okumayı sevdiği fantastik epiklerdeki... Terry Brooks, Stephen Donaldson ve elbette ki hepsinin ruhani babası J. R. R. Tolkien gibi insanların öykülerindeki yolları anımsatmaya başlamıştı. Bu öykülerdeki karakterler (genellikle kıllı ayakları ve sivri kulakları olurdu) kötü bir his almalarına karşın böyle ıssız yollardan gider ve sonunda genellikle

trollerle, hayaletlerle ya da gürzlü iskeletlerle savaşmak zorunda kalırlardı.

"Clark..."

"Biliyorum," diyen Clark birden sol eliyle direksiyona vurdu... bu kısa, öfkeli darbe kornayı çalmayı başardı o kadar. "*Biliyorum.*" Artık yolu (yol demeye *bin* şahit isterdi ya) tamamen kaplamakta olan Mercedes'i durdurdu, vitesi boşa aldı ve dışarı çıktı. Mary de diğer taraftan, daha yavaşça indi.

Ağaçların balsam kokusu muhteşemdi ve Mary herhangi bir motor (uzaktan gelen bir uçak vızıltısı bile) ya da insan sesi tarafından bozulmayan sessizliği de güzel buldu... ama ürpertici bir tarafı da vardı. *Duyabildiği* sesler bile –gölgeli köknarlardaki bir kuşun *tü–vi!* sesi, rüzgârın uğultusu, Prenses'in dizel motorunun kalın hırıltısı–, onları çevreleyen sessizlik duvarını vurgulamaya yarıyordu sanki.

Mary, Prenses'in gri çatısının üzerinden Clark'a baktı ve bakışlarında sitem ya da kızgınlık değil, yalvarış vardı: *Bizi bu durumdan kurtar, tamam mı? Lütfen?*

"Özür dilerim tatlım," diyen Clark'ın yüzündeki kaygı Mary'yi hiç rahatlatmadı. "Gerçekten."

Mary konuşmaya çalıştı ama kurumuş boğazından başta hiç ses çıkmadı. Genzini temizleyip yeniden denedi. "Geri geri gitmeye ne dersin Clark?"

Clark bunu dakikalarca düşündükten sonra –kuş yine *tü–vi!* diye ötecek zamanı buldu ve ormanın derinliklerinde bir yerlerden karşılık geldi– hayır anlamında kafa salladı. "O son çare olsun. Yoldaki son çatal en az üç kilometre geride kaldı ve..."

"Yani *bir tane daha* mı vardı?"

Clark hafifçe yüzünü ekşitti, gözlerini indirdi ve başıyla onayladı. "Geri gidersek... şey, yol ne kadar dar ve çukurlar nasıl çamurlu görüyorsun. Yoldan çıkarsak..." Hayır anlamında kafa sallayıp iç geçirdi.

"Öyleyse ilerlemeye devam."

"Sanırım. Yol tamamen kaybolursa denemek *zorunda* kalırım tabii."

"Ama o zaman daha da ilerlemiş olacağız, değil mi?" Mary suçlayıcı bir ses tonu kullanmamayı şimdiye kadar kendi fikrince gayet iyi başarmıştı ama bu giderek zorlaşıyordu. Clark'a kızgındı, çok kızgındı ve kendine de kızıyordu... Clark'ın onları buraya getirmesine göz yumduğu ve ardından şimdiki gibi üstüne titrediği için kızıyordu.

"Evet ama ileride yolun genişleme olasılığını göz önüne almak bu boktan yolda birkaç kilometre geri geri gitmekten iyidir bence. Geri gitmek *zorunda* kalırsak aşama aşama yaparım... beş dakika gider, on dakika dinlenir, sonra beş dakika daha giderim." Acizce gülümsedi. "Macera olur."

"Hı hı, evet, kesinlikle," dedi Mary, böyle bir şeyi *maceradan* çok *bela* olarak gördüğünü düşünerek. "Şu tepenin ardında Toketee Falls'u bulma umuduyla ilerlemek istemediğine emin misin?"

Clark'ın ağzı bir an sanki tamamen kayboldu ve Mary kendini gücenmiş bir erkek öfkesi patlamasına hazırladı. Sonra Clark omuzlarını indirip hayır anlamında kafa sallamakla yetindi. Mary o anda Clark'ın otuz yıl sonraki halini gördü ve bu onu ıssızlığın ortasındaki bir arka yolda mahsur kalmaktan çok daha fazla korkuttu.

"Hayır," dedi Clark. "Toketee Falls'tan vazgeçtim sanırım. Amerika'daki başlıca yolculuk kurallarından biri, en az bir tarafında elektrik telleri uzanmayan yolların hiçbir yere gitmediğidir."

Demek o da fark etmişti.

"Haydi gel," dedi Clark arabaya geri dönerek. "Bizi bu durumdan kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Bir daha da senin sözünü dinleyeceğim."

Tabii, tabii, diye düşündü Mary bir eğlence ve bezgin hınç karışımıyla. *Hep öyle dersin zaten.* Ama Clark vites değiştirirken Mary elini onunkinin üstüne koydu. "Bunu yapacağını *biliyorum,*" dedi, Clark'ın sözünü bir yemine dönüştürerek. "Şimdi bizi bu beladan kurtar bakalım."

"Buna emin olabilirsin," dedi Clark.

"Ayrıca dikkatli ol."

"Buna da emin olabilirsin." Clark hafifçe gülümseyerek Mary'nin içini rahatlattıktan sonra Prenses'in vitesini değiştirdi. Bu ormanın içlerinde çok tuhaf duran büyük, gri Mercedes gölgeli yolda tekrar yavaşça ilerlemeye başladı.

Odometreye göre bir buçuk kilometre daha kat ettiler ve yolun genişliğinden başka bir değişiklik olmadı: Hâlâ daralmaktaydı. Mary o pis köknarların artık bir balodaki aç konuklardan çok korkunç bir trafik kazasını tuhaf bir merakla izleyen seyircilere benzediklerini düşündü. Yol daralmayı sürdürürse dalların arabanın kenarlarına sürtünmesini duymaya başlayacaklardı. Ağaçların *dibindeki* topraksa çamurdan bataklığa dönüşmüştü; Mary bazı çukurlarda, polenlerle ve düşmüş çam iğneleriyle kaplı su birikintileri görebiliyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu ve iki kere tırnaklarını kemirdiğini fark etti, ki Clark'la evlenmeden önceki sene bu huyundan tamamen vazgeçtiğini sanmıştı. Şimdi araba saplanıp kalırsa geceyi çok büyük ihtimalle Prenses'te geçirmek zorunda kalacaklarını anlamaya başlıyordu. Üstelik bu ormanda hayvanlar vardı... çıkardıkları gürültüleri duymuştu. Seslere bakılırsa bazıları ayı kadar iriydiler. Bir çukura çıkmamacasına saplanmış Mercedeslerine bakarlarken karşılarına bir ayının çıktığını hayal edince boğazından büyük bir iplik çilesi boyutunda ve tadında bir şey indi sanki.

"Clark, bence vazgeçip geri geri gitmeyi denesek daha iyi olacak. Saat üçü geçiyor ve..."

"Bak," dedi Clark ileriyi göstererek. "Şu bir tabela mı?"

Mary gözlerini kıstı. Yol ileride ağaçlarla kaplı bir tepenin zirvesine doğru yükselmekteydi. Zirvenin yakınında parlak mavi bir dikdörtgen vardı. "Evet," dedi. "Kesinlikle bir tabela."

"Harika! Okuyabiliyor musun?"

"Hı hı... diyor ki, BURAYA KADAR GELDİYSENİZ HAPI YUTTUNUZ."

Clark ona eğlence ve sinirlilik karışımı karmaşık bir ifadeyle baktı. "Aman ne komik Mary."

"Teşekkürler Clark. Elimden geleni yapıyorum."

"Tepeye çıkıp tabelayı okur ve diğer tarafına bakarız. İç açıcı bir manzara görmezsek geri geri gitmeyi deneriz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Clark, Mary'nin bacağına pat pat vurduktan sonra arabayı ihtiyatla sürdü. Mercedes artık o kadar yavaş ilerliyordu ki yoldaki çalıların arabanın altına sürtündüğünü duyabiliyorlardı. Mary artık tabeladaki yazıyı seçebiliyordu ama başta gözlerine inanamayıp yanıldığını düşündü... çok saçmaydı çünkü. Ama iyice yaklaştıklarında sözcükler değişmedi.

"Doğru mu görüyorum?" diye sordu Clark ona.

Mary kısa, şaşkın bir kahkaha attı. "Kesinlikle... ama birisi şaka yaptığını sanıyor olmalı. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Düşünmeyi bıraktım... başımı belaya sokup duruyor da. Ama şaka *olmayan* bir şey görüyorum. Baksana Mary!"

Tabelanın altı yedi metre ilerisinde –tepenin zirvesinden hemen önce– yol epey genişliyor ve tekrar asfaltlı ve çizgili bir hal alıyordu. Mary yüreğindeki kaygının bir kaya gibi yuvarlanıp gittiğini hissetti.

Clark sırıtıyordu. "Ne *güzel*, değil mi?"

Mary de sırıtarak, mutlu mutlu kafa salladı.

Tabelaya vardıklarında Clark arabayı durdurdu. Tekrar okudular:

Rock and Roll Cenneti Ore'a
Hoşgeldiniz.

BENZİNLE YEMEK PİŞİRİRİZ! SİZ DE ÖYLE YAPACAKSINIZ!

Jaycees * *Ticaret Odası* * *Lions* * *Elks*

"Şaka *olmalı*," diye tekrarladı Mary.

"Olmayabilir de."

"Rock and Roll Cenneti diye kasaba mı olurmuş? *Yapma* Clark."

"Neden olmasın ki? New Mexico'da Gerçek ya da Sonuçları, Nevada'da Kuru Köpekbalığı ve Pennsylvania'da İlişki diye kasabalar var. Oregon'da niye Rock and Roll Cenneti olmasın ki?"

Mary kıkır kıkır güldü. Hissettiği rahatlık inanılmazdı. "Atıyorsun."

"Atmıyorum. Ralph Ginzberg bir keresinde oradan *Eros* diye bir dergi göndermeye çalışmıştı. Posta damgası için. Federaller izin vermediler. Yemin ederim. Hem kimbilir? Belki de bu kasabayı altmışlı yıllarda, doğaya geri dönmek isteyen bir grup komüncü hippi kurmuştur. Sonra kurumsallaşmışlar –Lions, Elks, Jaycees filan– ama kasabanın ismi aynı kalmıştır." Bu fikre epey ısınmıştı; hem komik, hem de tuhaf bir şekilde sevimli buluyordu. "Hem önemi yok bence. Önemli olan yine doğru dürüst bir asfalt bulmamız tatlım. Üzerinde araba sürülebilecek türden."

Mary başıyla onayladı. "Sür öyleyse... ama dikkatli ol."

"Kesinlikle." Prenses asfalta girdi, ki aslında asfalt değil, yamaları ya da birleşim yerleri görünmeyen düz bir kompozit yüzeydi. "Dikkat benim göbek a..."

Tepenin zirvesine vardıklarında lafını tamamlayamadı. Frene öyle sert bastı ki emniyet kemerleri kilitlendi; sonra vitesi boşa aldı.

"Vay canına!" dedi Clark.

Motoru çalışan Mercedes'te oturup aşağıdaki kasabaya ağızları açık bakakaldılar.

Gamzeye benzer küçük, sığ bir vadiye kurulmuş mükemmel bir kasabaydı. Norman Rockwell'in tablolarıyla Currier & Ivez'in küçük kasaba illüstrasyonlarına benzerliği en azından Mary için barizdi. Kendine bunun sebebinin sırf coğrafya olduğunu söyledi; döne döne vadiye inen yol, kasabayı çevreleyen koyu yeşil–siyah orman –civardaki tarlaların ötesinde eski, kalın

köknarlar göz alabildiğine uzanmaktaydı–... ama meselenin sadece coğrafya olmadığını biliyordu ve Clark'ın da bildiğini tahmin ediyordu. Örneğin kilise kulelerinin dengeliliği fazla sevimliydi... biri kasaba meydanının kuzey ucunda, diğeriyse güney ucunda duruyordu. Doğudaki ahır kırmızısı bina okul olsa gerekti; batıdaki, üstünde çan kulesi ve bir cephesinde uydu alıcısı bulunan büyük, beyaz yapıysa belediye binası olmalıydı. Bütün evler inanılmayacak kadar düzgün ve şirin görünüyorlardı; *The Saturday Evening Post* ve *American Mercury* gibi 2. Dünya Savaşı öncesi dergilerindeki reklamlarda görülen güzel evleri andıran meskenlerdiler.

Bir iki bacadan duman tütmezse olmaz, diye düşünen Mary kısa bir incelemeden sonra doğru tahmin ettiğini fark etti. Birden aklına Ray Bradbury'nin *Mars Günlükleri*'nden bir öykü geldi. "Mars Cennettir" adlı bu öyküde Marslılar mezbahayı herkesin favori memleket kasabası gibi göstererek kurnazca gizliyorlardı.

"Arabayı geri döndür," dedi birden. "Burası yeterince geniş; dikkatli olursan sorun çıkmaz."

Mary, yavaşça dönüp kendisine bakan Clark'ın yüzündeki ifadeden hoşlanmadı. Clark onu delirdiğini düşünmüş gibi süzmekteydi. "Tatlım, ne diyorsun..."

"Sevmedim o kadar." Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu ama buna karşın diretti. "Aklıma gençken okuduğum bir korku öyküsünü getirdi." Duraksadı. "'Hansel ve Gretel'deki şekerden evi de hatırlattı."

Clark ona patentli Buna–İnanamıyorum ifadesiyle bakmayı sürdürüyordu ve Mary onun kasabaya gitmekte kararlı olduğunu anladı... ana yoldan ayrılmalarına yol açan o iğrenç testosteron patlamasının bir başka şekliydi bu o kadar. Clark *keşfetmek* istiyordu, Tanrı aşkına. Hediyelik bir eşya almak da istiyordu tabii. Yerel eczaneden alacağı, üstünde ROCK AND ROLL CENNETİNE GİTTİM VE MUHTEŞEM BİR MÜZİK GRUPLARI VAR, BİLİRSİNİZ gibi sevimli bir söz yazılı olan bir tişört yeterdi.

"Tatlım..." Clark'ın onu ikna etmeyi kafaya koyduğunda kullandığı yumuşak, şefkatli ses tonuydu bu.

"Ah, yeter. Bana gerçekten iyi davranmak istiyorsan arabayı çevirip bizi 58. Otoban'a geri götür. Bunu yaparsan sana bu gece biraz daha tatlı veririm. Hatta halin kalırsa yine çifte porsiyon."

Clark ellerini direksiyonda tutup dosdoğru ileriye bakarak derin derin iç geçirdi. Sonunda Mary'ye bakmadan konuştu: "Şu vadiye bak Mary. Diğer uçtaki tepeden çıkan yolu görüyor musun?"

"Evet, görüyorum."

"Ne kadar geniş olduğunu görüyor musun? Ne kadar düzgün? Ne kadar güzel asfaltlanmış?"

"Clark, bu hiç..."

"Baksana! Üstünde bir *otobüs* bile görüyorum sanırım!" Clark yoldan kasabaya doğru sallana sallana giden, metal kabuğu ikindi güneşiyle ışıldayan sarı bir böceği gösterdi. "Dünyanın *bu* kısmında gördüğümüz ilk taşıt bu."

"Ben yine de..."

Clark'ın konsolda duran haritayı kapıp kendisine döndüğünü gören Mary, o neşeli ve yalvaran sesin aslında Clark'ın kendisine çok kızgın olduğu gerçeğini geçici olarak gizlemiş olduğunu anlayınca can sıkıntısına kapıldı.

"Dinle Mare, hem de çok iyi dinle de sonradan bana sorular sorma. Buradan geri dönebilir miyim bilmiyorum... evet, *daha geniş a*ma yeterince geniş olduğuna senin kadar emin değilim. Ayrıca toprak *hâlâ* epey çamurlu gibi geliyor."

"Clark, lütfen bana bağırma. Başım ağrıyor."

Clark kendini zorlayıp sesini alçalttı. "Geri dönmeyi *başarsak* bile o boktan yoldan 58. Otoban'a kadar ta on sekiz kilometre gideceğiz..."

"On sekiz kilometre çok sayılmaz." Mary kararlı bir sesle konuşmaya çalışıyordu, en azından kendini ikna etmek için ama direncinin kırıldığını hissetmekteydi. Erkeklerin neredeyse *her zaman* istediklerini yaptırmayı bu şekilde başardıkları yönünde korkunç bir şüpheye kapılmıştı; haklı değil amansız oldukları

için başarıyorlardı. Futbol oynarcasına tartışıyorlardı ve direnecek olursanız ruhunuzun her tarafında taban izleri kalıyordu.

"Doğru, on sekiz kilometre çok sayılmaz," diyordu Clark, en tatlı Seni–Boğmamaya–Çalışıyorum–Mary sesiyle, "ama 58'e dönünce bir de bu ormanın etrafından dolanmak için kat etmek zorunda kalacağımız yetmiş–seksen kilometreye ne demeli?"

"Sanki trene yetişecekmişiz gibi konuşuyorsun Clark!"

"Sinirimi bozuyor o kadar. Şu şirin isimli küçük kasabaya bakıyorsun ve sana *13. Gün 10. Bölüm*'ü filan hatırlattığını söyleyip geri dönmek istiyorsun. Üstelik şuradaki yol" –vadiyi gösterdi– "*güneye gidiyor.* O yoldan gidersek Toketee Falls'a yarım saatten önce varırız herhalde."

"Ta Oakridge'de de öyle demiştin... yolculuğumuzun Sihirli Gizemli Tur kısmına başlamadan önce."

Clark ağzını büzerek ona bir an daha baktıktan sonra vitesi kaptı. "Lanet olsun," diye hırladı. "Geri döneceğiz. Ama yolda karşımıza bir tek araba bile çıkarsa Rock and Roll Cenneti'ne *geri geri* gitmemiz gerekecek Mary. Yani..."

Mary o gün ikinci kez, vitesi bırakmasına fırsat vermeden elini onunkinin üstüne koydu.

"Tamam," dedi. "Herhalde sen haklısın ve herhalde aptallık ediyorum o kadar." *Bu omurgasızlık lanet olası sülalemden geliyor olmalı,* diye düşündü. *Ya kalıtımsal ya da tartışamayacak kadar yorgunum.*

Elini çekti ama Clark bir an daha duraksayıp ona baktı. "Emin değilsen boşver," dedi.

İşte en komiği buydu, değil mi? Clark gibi bir adama kazanmak yetmezdi; karar oybirliğiyle verilmeliydi. Mary buna defalarca, istemediği halde razı olmuştu ama bu sefer yapamayacağını keşfetti.

"Ama emin *değilim,*" dedi. "Bana sırf katlanmak yerine *dinleseydin* bunu bilirdin. *Herhalde* sen haklısın ve *herhalde* aptallık ediyorum o kadar dedim... senin söylediklerin benimkilerden daha mantıklı geliyor, en azından bu kadarını kabul ediyorum ve kararına uymaya hazırım... ama bu hislerimi değiştirmiyor. Yani

bu sefer ponpon kız mini eteğimi giyip de Haydi Clark Haydi diye tezahürat yapmazsam kusura bakma."

"Tanrım!" dedi Clark. Yüzündeki kararsızlık onu tuhaf –ve iğrenç– bir şekilde oğlansı gösteriyordu. "Bugün sinirlerin tepende ha canımcığım?"

"Galiba," dedi Mary, o sevgi sözcüğüne ne kadar gıcık olduğunu Clark'ın fark edemeyeceğini umarak. Sonuçta otuz iki yaşındaydı, Clark ise kırk birine basmak üzereydi. Mary kimsenin canımcığı olmayacak kadar büyüdüğü, Clark'ın da bir canımcığa ihtiyaç duymayacak kadar yaşlandığı kanısındaydı.

Sonra Clark'ın yüzündeki rahatsızlık ifadesi kayboldu ve Mary'nin hoşlandığı –hayatının ikinci yarısını cidden birlikte geçirebileceğine inandığı– Clark geri döndü. "Ponpon kız mini eteği sende sevimli dururdu ama," dedi ve Mary'nin uyluğunu süzer gibi yaptı. "Gerçekten."

"Salağın tekisin Clark," dedi Mary ve sonra neredeyse elinde olmadan gülümsedi.

"Kesinlikle hanfendi," diyen Clark, Prenses'i vitese taktı.

Kasabanın civarında evler yoktu, birkaç tarla vardı o kadar. Ağaçlık, loş bir yoldan geçerlerken birden arabanın iki tarafında geniş, bronz rengi tarlalar belirdi; sonra da kutu gibi evlerin önünden geçmeye başladılar.

Kasaba sakindi ama kesinlikle ıssız değildi. Merkezini oluşturan, kesişen dört–beş sokakta birkaç araba aylakça ileri geri gidiyorlardı ve kaldırımlarda birkaç yaya yürüyordu. Clark çimenliğini sularken bir kutu Olympia içen bağrı çıplak, göbekli bir adama el salladı. Kirli saçı omuzlarına dökülen göbekli adam geçip gitmelerini seyretse de elini kaldırıp karşılık vermedi.

Ana Cadde'de de o Norman Rockwell ambiyansı vardı, hem de burada o kadar yoğundu ki neredeyse *déjà–vu* hissi yaşatacaktı. Kaldırımların gür, olgun meşelerle gölgelenmesi bir şekilde uygun geliyordu. Kasabanın tek barının isminin The Dew Drop Meyhanesi olduğunu ve tezgâhın üstünde Budweiser Clydesdale atlarını sergileyen ışıklı bir saatin bulunduğunu bilmek için orayı

görmenize gerek yoktu. Park yerleri eğimli türdendi; The Cutting Edge'in önünde kırmızılı, beyazlı, mavili bir berber direği vardı; The Tuneful Druggist adlı yerel eczanenin kapısının üstünde bir havanla tokmağı asılı duruyordu. Evcil hayvan dükkânının ismi (camekanına İSTERSENİZ SİYAM KEDİLERİMİZ VAR tabelası asılmıştı) White Rabbit'ti. Her şey son derece tertipliydi. En tertiplisi de kasabanın merkezindeki meydandı. Deniz kabuğu şeklindeki sahnenin üstündeki bir tele asılmış tabelayı Mary yüz metre öteden kolayca okuyabildi. BU GECE KONSER VAR, yazılıydı.

Birden bu kasabayı *bildiğini* fark etti... gece geç saatlerde televizyonda defalarca görmüştü. Ray Bradbury'nin cehennemi Mars vizyonunu da, "Hansel ve Gretel"deki şekerden evi de boşverin; burası daha çok *Alacakaranlık Kuşağı*'nın çeşitli bölümlerinde insanların tesadüfen geldiği Tuhaf Küçük Kasaba'yı andırıyordu.

Kocasına eğilip alçak, kaygılı bir sesle konuştu: "Yalnızca görsel ve işitsel değil, *zihinsel* bir boyutta da yolculuk ediyoruz Clark. Baksana!" Belirli bir şeye işaret etmeden etrafı gösterdi ama Western Auto'nun önünde duran bir kadın bu hareketi fark edince ona gözlerini kısarak şüpheyle baktı.

"Neye bakayım?" diye sordu Clark. Sesi yine sinirli çıkıyordu ve Mary'nin tahmininee bu seferki sebep neyden bahsettiğini Clark'ın *çok iyi* bilmesiydi.

"İleride bir tabela var. Girdiğimiz..."

"Ah, kes şunu Mare," diyen Clark ansızın Ana Cadde'nin ortasındaki boş bir park yerine girdi.

"*Clark!*" Mary neredeyse bağıracaktı. "*Ne* yapıyorsun?"

Clark ön camın ardındaki, pek de sevimli olmayan The Rock–A Boogie Restoran ismini taşıyan bir müesseseyi gösterdi.

"Susadım. Oraya girip yolda içmek için bir büyük Pepsi alacağım. Gelmek zorunda değilsin. Burada oturabilirsin. İstersen bütün kapıları kilitle." Böyle diyerek kendi kapısını açtı. Bacaklarını dışarı çıkarmasına fırsat kalmadan Mary omzunu kavradı.

"Clark, lütfen yapma."

Clark dönüp bakınca Mary *Alacakaranlık Kuşağı* şakasını yaptığına hemen pişman oldu... yanıldığı için değil haklı olduğu için. Yine o maçoluk meselesi devreye girmişti. Clark aslında susadığı için durmamıştı; bu tuhaf küçük kasaba onu da ürküttüğü için durmuştu. Mary onun az mı çok mu ürktüğünü bilmiyordu ama *bildiği* şuydu ki, Clark'ın hiç *korkmadığını* kendine kanıtlayana kadar gitmeye niyeti yoktu.

"Hemen dönerim. Zencefilli gazoz filan ister misin?"

Mary emniyet kemerini düğmesine basarak açtı. "İstediğim yalnız kalmamak."

Clark ona Geleceğini–Biliyordum diyen hoşgörülü bir ifadeyle bakınca Mary onun saçından birkaç tutam yolmak istedi.

"*Ayrıca* bizi bu duruma düşürdüğün için *kıçını* tekmelemek istiyorum," diye sözünü tamamlayan Mary, hoşgörülü ifadenin yerini gücenmiş şaşkınlığın aldığını görmekten keyif duydu. Kendi kapısını açtı. "Haydi. En yakındaki yangın musluğuna ağzını daya da gidelim buradan Clark."

"Ağzımı...? Mary, *ne* diyorsun yahu?"

"*Gazozlar!*" Mary az kalsın bağıracaktı ve iyi bir erkekle çıktığı iyi bir yolculuğun bu kadar çabuk kötüleşebilmesine şaşıyordu. Sokağa bakınınca orada uzun saçlı iki genç adamın durduğunu gördü. Olly içiyor ve kasabadaki yabancılara bakıyorlardı. Biri eski bir silindir şapka takmıştı. Şapkanın şeridine takılı plastik papatya rüzgârda ileri geri sallanıyordu. Arkadaşının kolları uçuk mavi dövmelerle kaplıydı. Mary'ye onuncu sınıfta üç kez kaldıktan sonra, trenlerde yankesiciliğin ve kız arkadaşlarına tecavüzün hazları üstüne derinlemesine düşünmek için liseyi bırakmış tipler gibi geliyorlardı.

Aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdık geliyorlardı.

Baktığını gördüler. Silindir Şapka ciddiyetle elini kaldırıp ona parmaklarını salladı. Mary hemen bakışlarını kaçırıp Clark'a döndü. "Soğuk içeceklerimizi alıp hemen gidelim."

"Olur," dedi Clark. "Bu arada bana bağırman gereksizdi Mary. Yani *yanında* duruyordum ve..."

"Clark, sokağın karşı tarafındaki şu iki adamı görüyor musun?"

"Hangi iki adamı?"

Mary dönüp bakınca Silindir Şapka ile Dövmelerin berber kapısından içeri usulca girdiklerini gördü. Dövmeler başını geri çevirdi ve Mary emin olamasa da sanki adamın kendisine göz kırptığını gördü.

"Berbere giriyorlar. Görüyor musun?"

Clark baktıysa da, camından göz yaşartıcı gün ışığı hüzmeleri yayılan, kapanmakta olan bir kapı gördü o kadar. "Ne olmuş?"

"Tanıdık geldiler de."

"Öyle mi?"

"Evet. Ama tanıdığım herhangi birinin sokak köşesi serseriliği gibi tatminkâr, dolgun maaşlı bir işe girmek için Rock and Roll Cenneti, Oregon'a taşındığını sanmıyorum."

Clark gülüp onu dirseğinden tuttu. "Haydi gel," diyerek The Rock–a–Boogie Restoran'a soktu.

The Rock–a–Boogie, Mary'nin içini epey rahatlattı. Oakridge'de öğle yemeği yedikleri döküntü mekân gibi loş (ve çok pis) bir yer beklemişti. Oysa ellilerin funk havasını taşıyan güneşli, hoş, küçük bir lokantaya girmişlerdi: Mavi fayans duvarlar; krom kaplı turta dolabı; temiz, sarı, meşe döşeme; tepede aylakça dönen ahşap vantilatörler. Duvar saatinin etrafı incecik kırmızı ve mavi neon tüplerle çevrelenmişti. Mary'ye *American Graffiti*'deki kostümleri çağrıştıran mavi suni ipek üniformalar giymiş iki kadın garson restoranla mutfak arasındaki paslanmaz çelik koridorda durmaktaydılar. Biri gençti –en fazla yirmisindeydi– ve güzel ama yıpranmıştı. Gür, kıvırcık, kızıl saçlı kısa bir kadın olan diğerininse Mary'ye hem haşin hem de umutsuz gelen kaba bir havası vardı... ayrıca Mary onu görünce iki dakika içinde ikinci kez bu kasabada *birini* tanıdığı hissine yoğun bir şekilde kapıldı.

Clark'la birlikte içeri girerken kapının üstündeki bir zil çal-

dı. Kadın garsonlar onlara baktılar. "Hoşgeldiniz," dedi genç olan. "Hemen geliyorum."

"Yok, biraz zaman alabilir," diye itiraz etti kızıl saçlı. "Çok kalabalığız da. Görüyor musunuz?" İkindi öğle ve akşam yemeklerinin tam ortasında dengelenmişken ancak bir küçük kasaba restoranının olabileceği kadar boş olan odayı kolunu sallayarak gösterdi ve kendi şakasına kahkahalarla güldü. Sesi gibi kahkahası da boğuk ve kesik kesikti ve Mary'ye skoçla sigaraları çağrıştırdı. *Ama tanıdık bir ses,* diye düşündü. *Yemin ederim ki tanıdık.*

Clark'a dönünce onun sohbetlerine kaldıkları yerden devam eden garson kadınlara hipnotize olmuşçasına baktığını gördü. Dikkatini çekmek için onu yeninden çekiştirmek zorunda kaldı ve Clark odanın sol tarafında kümelenmiş masalara yönelince tekrar çekiştirdi. Mary tezgâha oturmalarını istiyordu. Lanet olası gazozlarını plastik bardaklarda alıp buradan gitmelerini istiyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Hiç," dedi Clark. "Sanırım."

"Dilini yutmuş filan gibiydin."

"Bir an öyle gibi oldum cidden," dedi Clark ve Mary'nin açıklama istemesine fırsat vermeden müzik kutusuna bakmaya gitti.

Mary tezgâha oturdu.

"Hemen geliyorum hanfendi," diye tekrarlayan genç garson, viski sesli meslektaşının söylediği başka bir şeyi duymak için öne eğildi. Mary onun yüzüne bakınca genç kadının diğerinin söyledikleriyle aslında pek ilgilenmediğini düşündü.

"Mary, bu muhteşem bir müzik kutusu!" dedi Clark sevinçle. "Bütün şarkılar ellilerden! The Moonglows... The Five Satins... Shep and the Limelites... La Vern Baker! Tanrım, La Vern Baker'ın söylediği 'Tweedlee Dee'! Çocukluğumdan beri dinlemiyorum!"

"Paranı cebinde tut. İçeceklerimizi alıp hemen gideceğiz, unuttun mu?"

"Hı hı, hı hı."

Clark, Rock–Ola'ya son bir kez bakıp sinirli bir edayla nefes verdikten sonra tezgâhâ, Mary'nin yanına gitti. Mary tuzluk ve biberliğin arkasındaki mönüyü aldı, Clark'ın çatık kaşlarını ve öne çıkmış alt dudağını görmemek için. *Bak,* diyordu Clark tek kelime etmeden (Mary bunun evliliğin uzun vadeli sevimsiz etkilerinden biri olduğunu keşfetmişti). *Sen uyurken kırlardan kan ter içinde geçtim, bizon öldürdüm, Kızılderililerle savaştım, seni kırın ortasındaki bu küçük, hoş vahaya sağ salim getirdim... karşılığında bir teşekkür mü alıyorum peki? Müzik kutusunda "Tweedlee Dee'yi çalmama bile izin vermiyorsun!*

Neyse, diye düşündü Mary. *Nasılsa birazdan gideceğiz, boşver.*

İyi tavsiyeydi. Mary bu tavsiyeye uyarak tüm dikkatini mönüye yöneltti. Mönü suni ipek üniformalarla, neonlu saatle, müzik kutusuyla ve genel dekorasyonla (ki takdire şayan bir ölçülülüğe sahip olsa da Yüzyıl Ortası Rebop tarzı diye tanımlanabilirdi ancak) uyumluydu. Sosisli sandviçe Hound Dog deniyordu. Çizburger Chubby Checker'dı, duble çizburgerse Big Bopper. Mekânın spesiyali karışık pizzaydı; mönü "İçinde (Sam) Cooke Hariç Ne Ararsanız Var!" vaadinde bulunuyordu.

"Şirinmiş," dedi Mary. "Tam köylü işi."

Clark "Ne?" diye sorunca Mary başını salladı.

Genç garson gelip önlüğünün cebinden sipariş defterini çıkardı. Onlara gülümsedi ama Mary bunu zoraki buldu; kadın yorgun ve hasta görünüyordu. Üst dudağı uçuklamıştı ve biraz kanlı gözleri odada huzursuzca geziniyordu. Sanki müşterileri dışında her şeye bakıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Clark mönüyü Mary'nin elinden almaya davrandı. Mary mönüyü uzaklaştırıp "Bir büyük Pepsi'yle bir büyük zencefilli gazoz lütfen. Dışarıda içeceğiz," dedi.

"Kirazlı turtayı mutlaka denemelisiniz!" diye seslendi kızıl saçlı boğuk sesiyle. Genç kadın o sesi duyunca irkildi. "Rick yeni yaptı! Hele bir yiyin, ölüp de cennete gittiniz sanacaksınız!" On-

lara bakarak ellerini beline koydu. "Gerçi *zaten* Cennet'tesiniz ama anlarsınız işte."

"Teşekkürler," dedi Mary, "ama çok acelemiz var ve..."

"Tabii, neden olmasın?" dedi Clark düşünceli, dalgın bir sesle. "İki dilim kirazlı turta."

Mary onu ayak bileğinden tekmeledi –*sertçe*– ama Clark fark etmemiş gibiydi. Yine kızıl saçlıya bakıyordu ve şimdi ağzı açık kalakalmıştı. Kızıl saçlının onun bakışlarını fark ettiği belliydi ama umursamaz bir hali vardı. Bir elini kaldırıp abartılı saçını aylakça kabarttı.

"İki plastik bardakta gazoz, burası için de iki dilim turta," dedi genç garson. Onlara yine kaygıyla gülümserken huzursuz gözleri Mary'nin alyansını, şekerliği, tepedeki vantilatörlerden birini inceledi. ""Dondurmalı mı istersiniz?" Eğilip tezgâha iki peçeteyle iki çatal bıraktı.

Clark "E..." diye söze başlarken Mary hemen kararlılıkla atıldı. "*Hayır.*"

Krom turta dolabı tezgâhın diğer ucundaydı. Garson o tarafa gider gitmez Mary eğilip fısıldadı: "Bunu bana neden yapıyorsun Clark? Buradan gitmek istediğimi *biliyorsun!*"

"Şu garson kadın. Kızıl saçlı olan. Acaba o..."

"Ona bakmayı da kes!" diye fısıldadı Mary öfkeyle. "Kütüphanede kızların eteklerinin altına bakmaya çalışan çocuklar gibisin!"

Clark gözlerini kaçırdı... ama güçlükle. "Janis Joplin'in tıpatıp aynısı mı, yoksa delirdim mi?"

Şaşıran Mary kızıl saçlıya tekrar göz attı. Kadın koridordan aşçıyla konuşmak için biraz yan dönmüştü ama Mary hâlâ yüzünün en az üçte ikisini görebiliyordu ve bu kadarı yeterliydi. Kızıl saçlının yüzünü, hâlâ sahip olduğu albümlerin... Sony Wolkmenlerin olmadığı ve kompakt disk kavramının bilim kurgu gibi geleceği zamanlarda yayınlanmış plakların, şimdi mahalledeki içki dükkânından alınma karton kutulara konup tavan arasının tozlu bir köşesine kaldırılmış olan plakların; *Big Brother and the Holding Company, Cheap Thrills* ve *Pearl* gibi isimler taşıyan

plakların kapaklarındaki yüzle karşılaştırınca kafasının içinde neredeyse duyulabilir bir jeton düşme sesi çıktığını hissetti. Janis Joplin'in yüzüydü bu... çok erken yaşlanmış, sertleşmiş ve incinmiş olan o tatlı, güzel yüzdü. Clark haklıydı; bu kadının yüzü o eski albümlerdeki yüzün tıpatıp aynısıydı.

Ama aynı olan sadece yüzü değildi ve Mary göğsüne dolan korkunun birden kalbini hafifleştirip küt küt attırdığını, kaygılandırdığını hissetti.

Sesi de aynıydı.

Hafızasında Janis'in "Piece of My Heart"ın başındaki tüyler ürpertici, uzun uluyuşu canlandı. O ayyaş bluescu sesini kızıl saçlının skoçlu, Marlborolu sesiyle karşılaştırdı, tıpkı çehreleri karşılaştırdığı gibi ve garson kadın o şarkıyı söylemeye başlasa, sesinin Teksaslı o ölü kızınkinin aynısı olacağını anladı.

Çünkü Teksaslı ölü kızın ta kendisi *de ondan. Tebrikler Mary... otuz iki yaşına kadar beklemen gerekti ama nihayet başardın; sonunda ilk hayaletini gördün.*

Bu fikri çürütmeye, kaybolma stresi gibi faktörlerin birleşmesi yüzünden abartılı bir benzerlik kurduğunu düşünmeye çalıştı, ancak bu mantıklı düşüncelerin içindeki eminliğe karşı hiç şansları yoktu: Karşısındaki gerçekten bir hayaletti.

Vücudunun içindeki yaşam tuhaf ve ani bir değişim geçirdi. Kalbi iyice hızlandı; sanki sıcak havada bir olimpiyat stadında start alan dopingli bir koşucuydu. Adrenalin aynı anda hem midesini kastı, hem de diyaframını ısıttı, kanyak yutmuşçasına. Koltuk altlarıyla şakaklarına ter bastığını hissedebiliyordu. En tuhafı da sanki birden dünyanın iyice renklenmesi, her şeyin –saatin çevresindeki neonların, mutfağa açılan paslanmaz çelik koridorun, müzik kutusunun ön camının ardında dönen renklerin– aynı anda hem gerçek dışı, hem de *fazlasıyla* gerçek gelmesiydi. Tepede dönen vantilatörlerin ipeği okşayan bir el gibi hafif, ritmik bir ses çıkardıklarını duyabiliyor ve yan odadaki görünmeyen ızgaradan yükselen eski kızarmış et kokusunu alabiliyordu. Aynı anda birden dengesini yitirerek üstünde oturduğu tabureden düşüp bayılıverecek gibi oldu.

Kendine hâkim ol kadın! diye düşündü telaşla. *Panik atak geçiriyorsun o kadar... hayaletler, gulyabaniler, iblisler filan yok; daha önce üniversitedeki finallerden önce, okuldaki ilk gününde ve okul aile birliğinde konuşma yapmak zorunda kaldığın gün geçirdiğin türden, bütün vücuduna yayılan sıradan bir panik atak bu sadece. Ne olduğunu biliyorsun ve onunla başa çıkabilirsin. Burada* kimse *bayılmayacak, o yüzden kendine hâkim ol lütfen, tamam mı?*

Alçak kenarlı lastik pabuçlarının içindeki ayak parmaklarını kıvırıp var gücüyle birbirine bastırarak bu histe odaklandı, onu kullanarak kendini gerçekliğe geri döndürmeye, bayılmanın eşiği olduğunu bildiği o fazla parlak yerden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Tatlım?" Clark'ın sesi çok uzaktan geliyordu. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Mary'nin sesi de çok uzaktan geliyordu... ama on beş saniye önce konuşmaya çalışsa daha da uzaktan geleceğini biliyordu. Ayak parmaklarını bastırmayı sürdürerek garsonun bıraktığı peçeteyi aldı, dokusunu hissetme arzusuyla... dünyayla bağlantı kurmanın ve kendisini sarsıcı bir şekilde ele geçirmiş olan mantıksız panikten (*mantıksızdı* değil mi? kesinlikle öyleydi) kurtulmanın yollarından biriydi bu o kadar. Peçeteyi alnını silmek için kaldırınca, alt tarafına ince kâğıdı yırtan hafif kalem darbeleriyle bir şey yazılmış olduğunu gördü. Mary kargacık burgacık büyük harflerle yazılmış mesajı okudu:

FIRSATINIZ VARKEN KAÇIN.

"Mare? Ne oldu?"

Uçuklu ve huzursuz, ürkek gözlü garson turtalarını getiriyordu. Mary peçeteyi kucağına bıraktı. "Hiç," dedi sakince. Garson tabakları önlerine bırakırken Mary kendini kızın gözlerine bakmaya zorladı. "Sağol," dedi.

"Önemli değil," diye mırıldanan kız, Mary'ye yalnızca bir an baktıktan sonra yine amaçsızca odaya bakınmaya başladı.

"Turta konusunda fikrini değiştirmişsin bakıyorum," diyordu Mary'nin kocası, en çileden çıkarıcı ve kibirli, Clark–En–İyisini–Bilir ses tonuyla. *Kadınlar!* diyordu bu ses tonu. *Ne aca-*

yipler değil mi? Bazen onları suya götürmek yetmez... kafalarını bastıracaksın ki içmeye başlasınlar. İşin parçası işte. Erkek olmak kolay değil ama elimden geleni yapıyorum yahu.

"Şey, çok güzel görünüyor," dedi Mary, sesindeki sakinliğe şaşarak. Janis Joplin'e benzeyen kızıl saçlının kendilerine baktığını bildiğinden Clark'a neşeyle gülümsedi.

Clark "Aradaki benzerliği hâlâ aklımdan çıkara..." diye söze başlayınca Mary bu sefer ayak bileğini var gücüyle, kendini hiç tutmadan tekmeledi. Clark acıyla tıslayarak nefes aldı, gözleri pörtledi ama bir şey demesine fırsat kalmadan Mary mesajlı peçeteyi eline tutuşturdu.

Clark başını eğdi. Peçeteye baktı. Mary belki yirmi yıldır ilk kez dua etmeye –gerçekten, gerçekten dua etmeye– başladığını fark etti. *N'olur bunun şaka olmadığını anlasın Tanrım. Şaka olmadığını anlamasını sağla, çünkü o kadın Janis Joplin'e* benzemekle *kalmıyor, o kadın Janis Joplin'in* ta kendisi *ve içimde bu kasabayla ilgili korkunç, cidden korkunç bir his var.*

Clark elini kaldırınca Mary umutsuzluğa kapıldı. Clark'ın yüzünde şaşkınlık ve bezginlik vardı o kadar. Konuşmak için ağzını açtı ve sonra ağzı açılmaya devam etti, sanki çene kemikleri sökülmüş gibi.

Mary onun baktığı yere döndü. Bembeyaz giyinmiş ve minik bir kâğıt kepi tek gözünün üstüne eğmiş olan aşçı mutfaktan çıkmış, kollarını göğsünde kavuşturarak fayans duvara yaslanmıştı. Kızıl saçlıyla konuşmaktaydı, genç garson yanlarında durup onlara dehşet ve bezginlikle bakarken.

Buradan kısa zamanda kurtulmazsa geride sadece bezginlik kalacak, diye düşündü Mary. *Veya belki de fütursuzluk.*

Aşçı neredeyse inanılmayacak kadar yakışıklıydı... o kadar yakışıklıydı ki Mary adamın yaşını tahmin edemediğini fark etti. Muhtemelen otuz beş–kırk beş arasındaydı ama en fazla bu kadar tahminde bulunabiliyordu. Kızıl saçlı gibi o da tanıdık geliyordu. Aşçı onlara bakarak araları açık mavi gözleriyle muhteşem, kalın kirpiklerini sergiledi ve kısa bir gülümseyişten sonra

dikkatini tekrar kızıl saçlıya yöneltti. Söylediği bir şey kadının cırlak kahkahalar atmasına yol açtı.

"Tanrım, bu Rick Nelson," diye fısıldadı Clark. "Olamaz, mümkün değil, altı yedi sene önce uçak kazasında ölmüştü ama *ta kendisi.*"

Mary ona herhalde yanıldığını söylemek istedi, kendisi her ne kadar o kızıl saçlı garsonun yıllardır ölü olan blues şarkıcısı Janis Joplin'den başkası olduğuna inanmayı neredeyse olanaksız bulsa da, öyle bir fikri komik diye yaftalamaya hazır bir halde. Bir şey demesine fırsat kalmadan yine o jeton sesini –hayal meyal benzetmeyi kesin saptamaya dönüştüren sesi– işitti. Clark adamı daha önce tanımıştı çünkü dokuz yaş büyüktü; Rick Nelson'ın Rick Nelson olduğu ve "Be-Bop Baby" ile "Lonesome Town" gibi şarkıların sadece saçlarına kır düşmüş 50li kuşağa hitap eden radyo kanallarında çalınan tozlanmış antikalar değil de güncel hitler oldukları zamanlarda radyo dinlemiş ve *American Bandstand*'i seyretmişti. Clark önce tanımıştı ama bunu belirttikten sonra artık Mary de ister istemez aynı şeyi görüyordu.

Kızıl saçlı garson kadın ne demişti? *Kirazlı turtayı mutlaka denemelisiniz! Rick yeni yaptı!*

Ölümcül uçak kazası kurbanı orada, üç metreden yakında durmuş, aşırı dozdan ölmüş kadına fıkra anlatıyordu ve yüz ifadelerine bakılırsa muhtemelen müstehcen bir fıkraydı.

Kızıl saçlı başını geriye atıp tavana bakarak yine hırıltılı bir kahkaha patlattı. Aşçı gülümseyince dolgun dudaklarının kenarlarındaki gamzeler hoş bir şekilde derinleşti. Kaygılı gözlü ve uçuklu genç garsonsa Clark'la Mary'ye baktı, *Bunu seyrediyor musunuz? Bunu* görüyor *musunuz?* dercesine.

Clark hâlâ o kaygılandırıcı, şaşkın tanıma ifadesiyle aşçıya ve garsona bakmaktaydı; yüzü o kadar uzamış ve solmuştu ki, bir panayır aynasındaki yansımaya benziyordu.

Bunu fark edecekler, çoktan fark etmedilerse bile, diye düşündü Mary, *o zaman da bu kâbustan kurtulma şansımızı tamamen yitireceğiz. Bence hemen duruma el atsan iyi olacak evlat. Mesele şu ki, ne yapacaksın?*

Clark'ın elini kapıp sıkmak için elini uzattı, sonra o ağzı açık ifadesini değiştirmeye bunun yetmeyeceğine karar verdi. Elini daha da uzatıp Clark'ın taşaklarını sıktı... cesaret edebildiğince sert bir şekilde. Clark elektrik akımına kapılmışçasına irkilip Mary'ye doğru o kadar hızlı döndü ki az kalsın taburesinden düşecekti.

"Cüzdanımı arabada unutmuşum," dedi Mary. Sesi kendi kulaklarına fazla titrek ve yüksek geliyordu. "Gidip getirir misin Clark?"

Ona dudaklarıyla gülümseyerek, gözlerini tamamen onunkilerde odaklayarak baktı. Muhtemelen kuaförde saçını yaptırmayı beklerken göz attığı boktan kadın dergilerinden birinde, aynı erkekle on–yirmi sene yaşarsanız partnerinizle aranızda düşük seviyeli bir telepatik bağ kurulduğunu okumuştu. Yazıya göre bu bağ kocacığınız telefonla haber vermeden patronunu eve akşam yemeğine getirdiğinde veya içki dükkânından bir şişe Amaretto'yla süpermarketten bir kutu çırpılmış krema almasını istediğinizde çok işe yarardı. Mary şimdi çok daha önemli bir mesaj göndermeyi –var gücüyle– denedi.

Git Clark. N'olur git. Sana on saniye verip sonra koşmaya başlayacağım. O zaman sürücü koltuğuna oturup da anahtarı çevirmemişsen başımızın büyük belaya girebileceğini hissediyorum.

Aynı anda daha derinlerdeki bir Mary ürkekçe konuştu: *Bütün bunlar bir rüya, değil mi? Yani... öyle, değil mi?*

Clark ona dikkatle bakıyordu, az önceki burkulma yüzünden yaşarmış gözlerle... ama en azından şikayet etmiyordu. Gözleri bir an kızıl saçlıyla aşçı arasında gidip geldi, hâlâ koyu muhabbette olduklarını (bu sefer *kızıl saçlı* fıkra anlatıyor gibiydi) gördü ve sonra tekrar Mary'ye baktı.

"Koltuğun altına düşmüş olabilir," dedi Mary fazla yüksek, fazla titrek sesiyle, Clark karşılık veremeden. "Kırmızı olan."

Bir başka sessizlik anından sonra –bu seferki hiç bitmeyecek gibiydi– Clark hafifçe kafa sallayarak onayladı. "Tamam," dedi

ve sesinin normal tonda çıkması Mary'yi şükrettirdi, "ama ben yokken turtamı çalmak yok."

"Benimki bitmeden dönersen sorun çıkmaz," diyen Mary ağzına bir lokma kirazlı turta tıkıştırdı. Turtanın tadını hiç almasa da gülümsedi. Tanrım, evet. Eskiden New York Elma Kraliçesi seçildiği zamanki gibi gülümsedi.

Clark taburesinden kalkmaya başlarken dışarıda bir yerlerden amplifikatöre takılı gitar sesleri geldi... akortsuz seslerdi bunlar. Clark irkilince Mary hemen onun kolunu kavradı. Yavaşlamaya başlamış olan kalbi yine korkutucu bir şekilde hızlandı.

Kızıl saçlıyla aşçı –hatta neyse ki ünlü birilerine benzemeyen genç garson bile– Rock–a–Boogie'nin dökme cam pencerelerinden dışarı ilgisizce baktılar.

"Merak etme tatlım," dedi kızıl saçlı. "Bu geceki konser için hazırlık yapıyorlar o kadar."

"Evet," dedi aşçı. Masmavi gözleriyle Mary'ye baktı. "Kasabamızda neredeyse her gece konser olur."

Evet, diye düşündü Mary. *Elbette. Eminim olur.*

Kasaba meydanından hem tonlamasız hem de tanrısal bir ses, pencereleri takırdatacak kadar yüksek bir ses geldi. Rock konserlerine gitmiş olan Mary'nin zihninde hemen net bir görüntü belirdi... ışıklar sönmeden önce sahnede gezinen, bir sürü amplifikatörle mikrofonun arasından kolayca ve zarifçe geçen, arada sırada diz çöküp elektrik kablolarını birleştiren sıkılmış, uzun saçlı yol adamları.

"*Test!*" diye bağırdı bu ses. "*Test bir; test bir; test bir!*"

Yine gitar sesi geldi; bu seferki bir akorda daha yakındı. Sonra bateri. Sonra "Instant Karma"nın nakaratını çalan ve hafif bir bongo gümbürtüsüyle eşlik edilen bir trompet. Norman Rockwell tarzı kasaba meydanındaki Norman Rockwell tarzı tabelada BU GECE KONSER VAR denmekteydi ve Elmira, New York'ta büyümüş olan Mary çocukken parkta bir sürü bedava konsere gitmişti. Bunlar *cidden* Norman Rockwell tarzı konserlerdiler; grup (paraları olmadığından kostüm alamadıkları için Gönüllü İtfaiyeci kıyafetleri giyen adamlardan oluşurdu) biraz

ahenksiz Sousa marşları çalardı ve mahallenin Berber Kuarteti (ayrıca iki kişi daha olurdu) "Shenandoah" ve "I've Got a Gal from Kalamazoo" gibi şarkılar çalarlardı.

Mary, Rock and Roll Cenneti'ndeki konserlerin, çocukken gittiği ve alacakaranlık yerini geceye bırakırken arkadaşlarıyla birlikte maytap patlatarak koşturduğu müzikallerden çok farklı olabileceğini hissediyordu.

Parktaki *bu* konserlerin Rockwell'den çok Goya'ya yakın olabileceğini hissediyordu.

"Ben gidip cüzdanını getireyim," dedi Clark. "Sen turtanın tadını çıkar."

"Sağol Clark." Mary ağzına bir lokma daha tatsız turta alıp, Clark'ın kapıya gitmesini seyretti. Clark'ın abartılı bir avarelikle yavaş yavaş yürümesi, kaygılı gözlerine absürd ve her nasılsa dehşet verici görürdü: *Bu odayı bir çift ünlü cesetle paylaştığımın hiç farkında değilim,* diyordu Clark'ın salına salına yürüyüşü. *Kim, ben mi kaygılıymışım?*

Çabuk ol! diye haykırmak istedi Mary. *Silahşör yürüşünü boşver de acele et!*

Clark kapı koluna uzanırken zil çaldı ve kapı açıldı; içeri iki tane daha ölü Teksaslı girdi. Güneş gözlüklü olan Roy Orbison'dı. Boynuz çerçeveli gözlük takmış olansa Buddy Holly idi.

Bütün cesetler Teksas'tan çıkıyor galiba, diye aklından çılgınca bir düşünce geçiren Mary, kocasını tutup sürükleyerek götürmelerini bekledi.

Güneş gözlüklü adam kibarca "Pardon bayım," deyip, Clark'ı kavramak yerine geçsin diye yana çekildi. Clark konuşmadan başıyla selam verip –Mary birden onun *konuşamadığına* emin oldu– gün ışığına çıktı.

Mary'yi burada, ölülerle baş başa bırakmıştı. Bu düşünce daha da korkunç bir düşünceyi doğurdu elbette: Clark onu almadan basıp gidecekti. Mary birden buna emin oldu. Clark bunu istediği ya da korkak olduğu için değil –böyle bir durum cesaret ve korkaklık gibi meselelerin ötesindeydi ve Mary'ye göre ikisi-

nin de saçmalayarak salyalarını akıtmamalarının tek sebebi olayın çok *hızlı* gelişmesiydi– elinden başka bir şey *gelmeyeceği* için yapacaktı. Beyninin zemininde yaşayan, kendini korumaktan sorumlu olan sürüngen çamurdaki yuvasından süzülerek çıkıp idareyi ele alacaktı.

Buradan çıkmalısın Mary, dedi zihnindeki ses –kendi sürüngeninin sesi– ve sesin tonu ödünü patlattı. Durum göz önüne alındığında bu kadar mantıklı konuşmaya hakkı yoktu ve Mary sakin mantığının yerini her an deli çığlıklarına bırakabileceğini düşündü.

Mary tezgâhın altındaki çubuğa dayalı ayaklarından birini yere basarken kendini kaçmaya hazırladı ama buna fırsat kalmadan omzuna zayıf bir el indi ve başını kaldırınca Buddy Holly'nin gülümseyen, çok bilmiş yüzüyle karşılaştı.

Buddy Holly 1959'da ölmüştü; Gary Busey'in onun rolünde oynadığı filmi seyretmiş olan Mary bu ayrıntıyı anımsıyordu. 1959 otuz yıldan öncesiydi, oysa Buddy Holly on yedi yaşında görünen, hantal, yirmi üç yaşında bir gençti hâlâ; gözlüğünün ardındaki gözleri dalgalanıyordu ve adem elması direkteki bir maymun misali inip çıkıyordu. Üstünde çirkin bir ekose ceketle ip kravat vardı. Kravatın iğnesi iri bir krom dümendi. İnsanın tam bir hödüğün suratına ve zevkine sahip diyeceği geliyordu ama ağzının duruşunda fazlasıyla zekâ vardı, her nasılsa *fazlasıyla karanlık* vardı ve bir an o el Mary'nin omzunu o kadar sert kavradı ki, Mary parmak uçlarındaki nasırları... gitar nasırlarını hissedebildi.

Buddy Holly "Hey, şeker şey," deyince Mary onun nefesinden karanfilli sakız kokusu aldı. Adamın sol gözlük camında incecik, gümüşi, zigzaglı bir çatlak vardı. "*Seni* daha önce buralarda görmemiştim."

Mary inanılmaz bir şekilde ağzına bir lokma daha turta soktu; tabağa bir parça kiraz düşünce bile eli duraksamadı. Daha da inanılmazı bunu yaparken hafifçe, kibarca gülümsemesiydi.

"Doğru," dedi Mary. Bu adamı tanıdığını belli etmemesi gerektiğine nedense emindi; yoksa kendisiyle Clark'ın zaten düşük

olan kurtulma ihtimalleri sıfıra inerdi. "Kocamla ben... şey, buradan geçiyorduk da."

Clark şu an yolda mıydı; yüzünden terler süzülürken ve gözleri ön camla dikiz aynası arasında mekik dokurken trafik işaretindeki hız sınırını aşmamaya çaba mı sarf etmekteydi?

Ekose spor ceketli adam sırıtarak fazlasıyla iri ve sivri dişlerini sergiledi. "Hı hı, anladım... eğlenceden eğlenceye koşuyorsunuz. Öyle mi?"

Mary soğuk bir edayla "Asıl eğlence *burada* sanıyordum," deyince yeni gelenler önce kaşlarını kaldırıp bakıştılar, sonra da kahkahayı bastılar. Genç garsonun korkulu, kanlı gözleri ikisi arasında gidip geldi.

"Fena değil," dedi Buddy Holly. "Ama sen ve erkeğin burada biraz daha takılmayı düşünmelisiniz. En azından bu geceki konsere kalın. Övünmek gibi olmasın ama şovumuz muhteşemdir." Mary birden çatlak gözlük camının ardındaki gözün kanlandığını fark etti. Holly'nin sırıtışı yayılarak gözlerinin kısılmasına yol açarken, alt gözkapağından sarkan kızıl bir damla yanağından aşağı gözyaşı gibi süzüldü. "Haksız mıyım Roy?"

"Doğru söylüyor hanfendi," dedi siyah gözlüklü adam. "Görmeden inanmazsınız."

"Eminim öyledir," dedi Mary dermansızca. Evet, Clark gitmişti. Buna artık emindi. Testosteron Çocuk tavşan gibi kaçmıştı ve herhalde birazdan o uçuklu, ürkek genç kız Mary'yi arka odaya, suni ipek üniformayla sipariş defterinin beklediği yere götürecekti.

"Evdekilere yazmaya değer türden bir şey," dedi Holly ona gururla. "*Ciddiyim.*" Yüzünden damlayan kan, az önce Clark'ın oturduğu tabureye düştü. "Biraz takılın. Memnun kalacaksınız." Destek arayışıyla arkadaşına baktı.

Siyah gözlüklü adam aşçıyla garson kadının yanına gitmişti; elini kızıl saçlının kalçasına koyunca kadın kendi elini onunkinin üstüne koyup gülümsedi. Mary kadının kısa, tombul parmaklarındaki tırnakların iyice kemirilmiş olduğunu fark etti. Roy Orbison'un gömleğinin önündeki V şeklinde açıklıkta bir Malta

haçı sarkıyordu. Kafa sallayıp gülümsedi. "Aramızda olmanıza çok seviniriz hanfendi, hem sırf bu geceliğine de değil... gel ve büyülen, derlerdi memleketimde."

Kendi sesinin "Kocama sorarım," dediğini duyan Mary, düşünceyi içinden tamamladı: *Onu bir daha görürsem tabii.*

"Tamam öyleyse tatlım!" dedi Holly. "Kesinlikle sor ona!" Sonra Mary'nin omzunu son bir kez sıkıp inanılmaz bir şekilde uzaklaşarak kapının önünü açtı. Daha da inanılmazı Mercedes'in hâlâ dışarıda durması, Mary'nin onun dikkat çekici ızgarasıyla kaputundaki barış işaretini görebilmesiydi.

Buddy arkadaşı Roy'un yanına gitti, ona göz kırptı (gözünden bir kan damlası daha süzüldü), sonra Janis'e arkadan yaklaşıp pandik attı. Janis öfkeyle haykırınca ağzından kurtçuklar saçıldı. Çoğu yere, ayaklarının arasına düştüler ama bazıları alt dudağına yapışıp iğrenç bir şekilde kıvranmaya başladı.

Genç garson üzgün, midesi bulanmış bir şekilde yüzünü ekşitti, bir eliyle yüzünü kapadı. Büyük olasılıkla baştan beri kendisiyle oyun oynadıklarını kavrayıveren Mary Willingham içinse koşmak planladığı bir şeyden içgüdüsel bir tepkiye dönüşüverdi. Tabureden fırlayıp kapıya koştu.

"Hey!" diye haykırdı kızıl saçlı. "Hey, turtanın parasını vermedin! Gazozların da! Burası hayır kurumu değil serseri! Rick! Buddy! Tutun şunu!"

Mary kapı kolunu kavradı ve parmaklarından kaydığını hissetti. Arkasından yaklaşan ayak sesleri duydu. Kolu tekrar kavradı ve bu sefer çevirmeyi başararak kapıyı o kadar sert çekti ki tepedeki zili kopardı. Parmak uçları nasırlı zayıf bir el dirseğinin hemen yukarısını kavradı. Parmaklar bu sefer sıkmakla kalmayıp etine batıyorlardı; Mary birden bir sinirinin ansızın alarm durumuna geçerek önce dirseğinden ta çenesinin sol tarafına kadar incecik bir sızı gönderdiğini, sonra da kolunu uyuşturduğunu hissetti.

Sağ yumruğunu kısa bir kroket sopası gibi geriye savunarak, bir erkeğin kasığının üstündeki ince kalça kemiğine benzeyen bir şeye vurdu. Acılı bir nefes sesi duydu –ölü olsalar da olmasalar

da acı hissedebiliyorlardı demek ki– ve kendisini tutan el gevşedi. Mary kolunu çekip kurtararak kapıdan dışarı fırladı; saçı korkudan çalı gibi dikelmişti.

Hâlâ sokakta park halinde duran Mercedes'e panikle baktı. Clark'ın beklemesine şükretti. Üstelik Clark, gönderdiği *bütün* beyin dalgalarını almış gibiydi; sürücü koltuğunun altında cüzdan aramak yerine direksiyonun başında oturuyordu ve Mary'nin Rock–a–Boogie'den koşarak çıktığı anda anahtarı çevirerek Prenses'in motorunu çalıştırdı.

Çiçek süslü silindir şapka takmış adamla dövmeli arkadaşı yine berberin önündeydiler ve Mary'nin yolcu kapısını açmasını ifadesizce seyrettiler. Mary bu sefer Silindir Şapka'yı tanıdığını düşündü... üç tane Lynyrd Skynyrd albümüne sahipti ve adamın Ronnie Van Zant olduğuna emindi. Bunu anlar anlamaz dövmeli arkadaşını da tanıdı: Yirmi yıl önce motosikleti bir traktörün altında kalınca ölmüş olan Duane Allman'dı. Kot ceketinin cebinden çıkardığı bir şeyi ısırdı. Mary bunun bir şeftali olduğunu görünce şaşırmadı.

Rick Nelson, Rock–a–Boogie'den dışarı fırladı. Buddy Holly hemen arkasındaydı ve artık yüzünün sol tarafı tamamen kanla kaplıydı.

"*İçeri gir!*" diye seslendi Clark. "*Gir şu arabaya Mary!*"

Mary yolcu koltuğuna balıklama daldı ve daha kapıyı kapamayı denemesine fırsat kalmadan araba geriye hareket etti. Prenses'in arka tekerlekleri uluyarak mavi duman bulutları yaydı. Clark frene basınca Mary boynu kırılabilecek kadar şiddetle öne savruldu ve başı padlı kontrol paneline çarptı. Elini körlemesine geriye uzatıp açık kapıyı tutmaya çalıştı, Clark küfrederek vites değiştirirken.

Rick Nelson, Prenses'in gri kaputunun üstüne atladı. Gözleri parlıyordu. Yüzündeki iğrenç sırıtış, inanılmayacak kadar beyaz dişlerini sergiliyordu. Aşçı şapkası düşmüştü ve koyu kahverengi saçı şakaklarını yağlı bukleler halinde örtüyordu.

"Şova geleceksiniz!" diye bağırdı.

"*Siktir git!*" diye bağırarak karşılık verdi Clark. Vites değiş-

tirip gaz pedalını kökledi. Prenses'in normalde sessiz çalışan dizel motoru hafifçe çığlık attı ve araba öne fırladı. Hayalet kaputa tutunmayı sürdürüyor, onlara hırlıyor ve sırıtıyordu.

"*Kemerini tak!*" diye haykırdı Clark, doğrulup oturan Mary'ye.

Mary kemeri takarken, kaputun üstündeki yaratığın sol elini uzatıp önündeki sileceği kavramasını dehşet ve şaşkınlıkla seyretti. Yaratık kendini öne çekmeye başladı. Silecek kırıldı. Kaputtaki yaratık ona baktı, elinden attı ve Clark'ın tarafındaki sileceğe uzandı.

Tutmasına fırsat kalmadan Clark tekrar frene bastı... bu sefer iki ayağıyla. Mary'nin kilitlenen emniyet kemeri sol memesinin altına batıp canını acıttı. Mary bir an içinde korkunç bir *basınç* hissetti, sanki acımasız bir el iç organlarına boğazına çekiyormuş gibi. Kaputtaki yaratık sokağa düştü. Mary gevrek bir kırılma sesi işitti ve yaratığın kafasının çevresindeki kaldırıma kanlar yıldız şeklinde saçıldı.

Mary dönüp bakınca arabaya doğru koşan başkalarını gördü. En önde Janis vardı; yüzü nefret ve heyecandan çarpılmış, cadı gibi olmuştu.

Karşılarındaki aşçı, kemiksiz bir kuklaymışçasına rahatça doğrulup oturdu. Hâlâ pişmiş kelle gibi sırıtmaktaydı.

"*Clark, geliyorlar!*" diye haykırdı Mary.

Clark dikiz aynasına çabucak göz attıktan sonra gaz pedalını tekrar kökledi. Prenses ileri atıldı. Mary sokakta oturan adamın yüzünü korumak için elini kaldırdığını gördü ve sadece bunu görmüş olmayı diledi ama başka bir şey daha vardı, daha berbat bir şey: Adamın kalkık kolunun gölgesindeki suratının hâlâ sırıtmakta olduğunu gördü.

Sonra adam iki tonluk Alman mühendisliği ürünü tarafından çarpılıp ezildi. Çıkan çatırtılar Mary'ye bir sonbahar yaprakları yığınında yuvarlanan iki çocuğu çağrıştırdı. Elleriyle kulaklarını örttü –çok geç kalmıştı– ve çığlığı bastı.

"Merak etme," dedi Clark. Dikiz aynasına asık suratla bakmaktaydı. "Ağır yaralanmış olamaz... yine ayağa kalkıyor."

"*Ne?*"

"Gömleğindeki tekerlek izi dışında..." Birden susup Mary'ye baktı. "Sana kim vurdu Mary?"

"Ne?"

"Ağzın kanıyor. Sana kim vurdu?"

Mary parmağını ağzının kenarına götürdü, üstündeki kırmızı lekeye baktı, sonra diliyle dokundu. "Kan değil... turta," diyerek acizce, çatlak bir kahkaha attı. "Bizi buradan çıkar Clark, n'olur çıkar."

"Kesinlikle," diyen Clark dikkatini tekrar, geniş ve –en azından şimdilik– boş olan Ana Cadde'ye yöneltti. Mary, kasaba meydanında gitarlar ve amplifikatörler olsa da olmasa da, Ana Cadde'de de elektrik telleri bulunmadığını fark etti. Rock and Roll Cenneti'nin elektriğinin nereden geldiğini bilmiyordu (şey... belki *tahmin* ediyordu) ama Oregon Merkezi Elektrik Ve Aydınlatma Kurumu'ndan gelmediği kesindi.

Dizel motorlu Prenses hızlanıyordu –çabuk değil ama amansız bir tür kuvvetle– ve egzosundan koyu kahverengi dumanlar salıyordu. Mary büyük bir mağazayı, bir kitapçıyı ve Rock and Roll Lullabye adlı bir hamile kıyafetleri mağazasını hayal meyal gördü. The Rock Em & Sock Em Bilardo Salonu'nun önünde, kahverengi kıvırcık saçı omuzlarına düşen, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yılan derisi çizmesini beyaz tuğla duvara dayamış genç bir adamın durduğunu gördü. Ciddi, somurtkan yüzü yakışıklıydı ve Mary onu hemen tanıdı.

Clark da. "Sürüngen Kral'dı o," dedi tonlamasız, duygusuz bir sesle.

"Biliyorum. Gördüm."

Evet... görmüştü ama görüntüler zihnine dolar gibi görünen amansız, yoğun bir ışıkla kavrulan kuru kâğıtlar gibiydiler; sanki kapıldığı dehşetin yoğunluğu yüzünden bir insan–büyütece dönüşmüştü ve buradan kurtulurlarsa bu Tuhaf Küçük Kasaba'ya dair hiçbir şey anımsamayacağını anladı; anılar rüzgârda savrulan küllere dönüşecekti. Böyle şeylerin işleyiş tarzı buydu elbette.

İnsan o kadar cehennemi görüntüler, o kadar cehennemi *deneyimler* karşısında akıl sağlığını koruyamazdı, bu yüzden zihin bir yüksek fırına dönüşerek her birini yaratılır yaratılmaz yakıp kavuruyordu.

Çoğu insanın hâlâ hayaletlere ve hayaletli evlere inanmama lüksüne sahip olmasının sebebi budur herhalde, diye düşündü. *Çünkü zihin dehşet verici ve mantık dışı şeylere yönelince, dönüp Medusa'nın yüzüne bakan biri gibi unutuyor. Unutmak* zorunda *kalıyor. Ah, Tanrım! Bu cehennemden kurtulmak dışında istediğim tek şey unutmak.*

Kasabanın ucunun yakınındaki bir kavşakta bulunan bir benzin istasyonunun yolunda duran küçük bir insan kümesi gördü. Soluk, vasat giysilerinin üstündeki yüzleri korkulu ve sıradandı. Yağ lekeli bir motor tamircisi tulumu giymiş bir adam. Hemşire üniformalı bir kadın... üniforma belki eskiden beyazdı ama şimdi kirden sararmıştı. Karanlık bir ormanın içlerinde kaybolduklarından korkan iki çocuk gibi birbirine sarılmış yaşlı bir çift; kadın ortopedik ayakkabılar giymişti, adamınsa bir kulağında işitme cihazı vardı. Mary bu insanların tıpkı o genç garson gibi, Rock and Roll Cenneti, Oregon'un *gerçek* sakinleri olduklarını anladı. Etobur bir bitkinin böcekleri yakalaması gibi kapana kıstırılmışlardı.

"*N'olur* bizi buradan çıkar Clark," dedi. "*N'olur.*" Boğazından bir şey yükselince ellerini ağzına bastırdı, kusacağına emin olarak. Kusmak yerine yüksek sesle geğirdi, genzi yandı ve Rock–a–Boogie'de yediği turtanın tadını aldı.

"Kurtulacağız. Sakin ol Mary."

Yol –Mary şimdi biraz ileride kasabanın sonunu gördüğünden onu Ana Cadde olarak düşünemiyordu artık– soldaki Rock and Roll Cenneti İtfaiye Binası'nın ve sağdaki okulun (Rock and Roll Gramer Okulu yazısı, o dehşete kapılmış halinde bile biraz tuhaf geldi) önünden geçiyordu. Okulun yanındaki oyun bahçesinde duran üç çocuk, hızla geçip giden Prenses'e ilgisiz gözlerle baktılar. Yol ileride, üstüne gitar şeklinde bir tabela dikilmiş

bir kaya parçasının etrafından dolanıyordu: ROCK AND ROLL CENNETİ'NDEN AYRILIYORSUNUZ • İYİ GECELER CANIM İYİ GECELER.

Clark yavaşlamadan arabayı dönemece soktu ve diğer tarafta karşılarına yolu kapayan bir otobüs çıktı.

Kasabaya girerken uzaktan gördükleri gibi sıradan, sarı bir okul otobüsü değildi; bu seferki yüzlerce renkle, binlerce duyguları kamçılayan resimle bezeliydi ve Aşk Yazı'nın dev bir yadigarı gibiydi. Pencereler kelebek çıkartmalarıyla ve barış işaretleriyle kaplıydı ve Clark haykırarak frene basarken Mary otobüsün boyalı yan tarafına balon gibi harflerle yazılmış yazıyı kaderci bir şaşkınlık yoksunluğuyla okudu: SİHİRLİ OTOBÜS.

Clark elinden geleni yapsa da arabayı tamamen durduramadı. Prenses, Sihirli Otobüs'ün üstüne saatte on beş–yirmi kilometre hızla gitti, çarkları kilitlenmiş halde ve tekerleklerinden yoğun dumanlar yükselerek. Mercedes boyalı otobüse ortadan çarpınca boğuk bir tangırtı duyuldu. Mary yine öne savrulup emniyet kemeri tarafından tutuldu. Otobüsse biraz yaylandı o kadar.

Mary "Geri gidip çevresinden dolan!" diye haykırdı Clark'a ama her şeyin bittiği yolundaki boğucu bir hisse teslim olmak üzereydi. Prenses'in motorundan takırtılar geliyordu ve Mary ezilip büzülmüş kaputun ön kısmından yükselen dumanlar görebiliyordu; yaralı bir ejderhanın solukları gibiydi. Clark vitesi geriye takınca motor iki kere geri tepti, yaşlı ve ıslak bir köpek gibi titredi ve ardından durdu.

Arkalarından bir siren sesinin yaklaştığını duyabiliyorlardı. Mary kasaba polisinin kim çıkacağını merak etti. Hayatı boyunca Otoriteyi Sorgulayın düsturuyla yaşayan John Lennon değildi herhalde; kasabanın bilardocu serserilerinden olduğu belli olan Sürüngen Kral da olamazdı. Kimdi peki? Gerçi ne önemi vardı ki? *Belki de,* diye düşündü Mary, *Jimi Hendrix*'tir. Bu çılgınca geliyordu ama Mary rock and rollu muhtemelen Clark'tan daha iyi bilirdi ve Hendrix'in 101. Hava Tümeni'nde paraşütçülük

yaptığını okuduğunu anımsıyordu. En iyi kanun görevlilerinin eski ordu mensuplarından çıktığı söylenmez miydi?

Deliriyorsun, diye düşünerek kafa salladı. Kesinlikle delirmekteydi. Bir bakıma rahatlatıcıydı bu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Clark'a sakince.

Clark biraz yamulmuş olan kapısını omuzlayarak açtı. "Koşacağız," dedi.

"Ne anlamı var ki?"

"Onları gördün; onlar *gibi* mi olmak istiyorsun?"

Bunu duyan Mary'nin korkusu biraz canlandı. Emniyet kemerini çözüp kapısını açtı. Clark, Prenses'in etrafından dolanıp elini tuttu. Tekrar Sihirli Otobüs'e döndüklerinde, Clark inen kişiyi görünce Mary'nin elini acıtacak kadar sıktı... inen geniş yakalı tişörtle siyah iş tulumlu giymiş ve lastikli gözlük takmış uzun boylu bir adamdı. Mavimsi siyah, gür, mükemmel Amerikan kesim saçı şakaklarından geriye doğru taranmıştı. O halüsinasyon denebilecek kadar, inanılmaz yakışıklı çehreyi tanımamak olanaksızdı; güneş gözlüğü bile yakışıklılığını gizleyemiyordu. Dolgun dudakları hafifçe, kurnazca gülümsedi.

Kapılarında ROCK AND ROLL CENNETİ P.D. yazılı mavili beyazlı bir polis arabası dönemeçten çıkagelip Prenses'in arka tamponuna birkaç santim kala gıcırtılar koparark durdu. Direksiyonun başındaki adam zenciydi ama Jimi Hendrix değildi. Mary emin olamasa da Otis Redding olduğunu düşündü.

Güneş gözlüklü ve siyah kot pantolonlu adam şimdi tam karşılarına geçmiş, baş parmaklarını kemerine takmıştı; solgun elleri ölü örümcekler gibi sallanıyordu. "Bugün nasılsınız bakalım?" O hafif alaycı, ağır, yayvan konuşmayı tanımamak da olanaksızdı. "İkinize de kasabamıza hoşgeldiniz demek istiyorum. Umarım bizimle bir süre kalabilirsiniz. Kasabada görülecek pek bir şey yoktur ama sıcakkanlıyızdır ve birbirimizi kollarız." Parmaklarına üç tane gülünç denebilecek kadar iri, ışıl ışıl yüzük geçirilmiş elini uzattı. "Ben buraların belediye başkanıyım. İsmim Elvis Presley."

Bir yaz gecesinin alacakaranlığı.

Yürüyerek kasaba meydanına girerlerken Mary'nin aklına yine çocukken Elmira'da seyrettiği konserler gelince, zihniyle duygularının çevresinde ördüğü kozanın nostalji ve kederle delindiğini hissetti. Çok benziyordu... ama bambaşkaydı da. Maytap patlatan çocuklar yoktu; burada sadece bir düzine kadar çocuk vardı ve deniz kabuğu şeklindeki sahneden olabildiğince uzakta birbirlerine sokulmuş, gergin ve dikkatli ifadelerle öylece duruyorlardı. Clark'la birlikte tepelere doğru yaptıkları başarısız kaçma girişimi sırasında gramer okulunun oyun bahçesinde gördükleri çocuklar aralarındaydı.

Ayrıca on beş dakika ya da yarım saat içinde konsere başlayacak olan tuhaf bir mızıka grubu değildi... sahnedeki (Mary'ye Hollywood Bowl kadar büyük görünüyordu) araç gereçlere bakılırsa herhalde dünyanın en büyük –ve amplifikatörlerden anlaşıldığı kadarıyla en gürültülü– rock grubu konser verecekti; doruğuna ulaştığında herhalde yedi–sekiz kilometre ötedeki camları bile parçalayacak kadar yüksek sesli, kıyametsi bir bepop kombinasyonu gerçekleşecekti. Mary dik duran bir düzine kadar gitar saydıktan sonra saymaktan vazgeçti. Tam dört tane bateri seti vardı... bongolar... tumbalar... bir ritim bölümü... geri vokaller için yuvarlak sahne platformları... bir çelik mikrofonlar koruluğu.

Meydan katlanır sandalyelerle doldurulmuştu –Mary'nin tahmininee sayıları yedi yüzle bin arasındaydı– ama en fazla elli tane, muhtemelen daha az seyirci bulunduğunu düşündü. Motor tamircisinin bu sefer temiz bir kot pantolonla ütülü bir gömlek giymiş olduğunu gördü; yanında oturan solgun, bir zamanlar güzel olan kadın herhalde karısıydı. Hemşire uzun, boş bir sıranın ortasında tek başına oturuyordu. Yüzünü yukarı çevirmiş, beliren ilk titrek yıldızlara bakmaktaydı. Mary bu kadından gözlerini kaçırdı; o üzgün, kederli yüze fazla derin bakarsa kalbinin sızlayacağını hissetmişti.

Kasabanın daha ünlü sakinleriyse henüz ortalıkta yoktu. Elbette; artık gündüz mesaileri bitmişti ve herhalde sahne arka-

sında toplanmış, kostümlerini giyerek hazırlık yapıyorlardı. Bu geceki büyük şova hazırlanıyorlardı.

Clark çimenli orta yolun çeyreğinde durdu. Hafif bir akşam esintisi saçını dağıttı ve Mary saçının saman gibi kupkuru göründüğünü düşündü. Clark'ın alnındaki ve ağzının çevresindeki derin çizgileri ilk kez görüyordu. Clark, Oakridge'de öğle yemeği yediğinden beri otuz kilo vermişti sanki. Testosteron Çocuk ortalarda yoktu ve Mary bir daha geri gelmeyeceğini tahmin ediyordu. Gelse de gelmese de fark etmezdi Mary için.

Bu arada tatlımcığım–canımcığım, nasıl görünüyorsun sence?

"Nereye oturmak istersin?" diye sordu Clark. Sesi ince ve ilgisizdi... hâlâ rüya görüyor olabileceğine inanan bir adamın sesiydi.

Mary uçuklu garson kızı gördü. Dört sıra kadar ötede, bu sefer üstünde açık gri bir bluz ve koton etekle oturmaktaydı. Omuzlarına bir süveter atmıştı. "Şuraya," dedi Mary, "onun yanına." Clark sorgusuz sualsiz Mary'yi o tarafa götürdü.

Garson kız dönüp bakarak Mary ile Clark'ı görünce Mary onun gözlerinin en azından bu gecelik sakinleştiğini fark edip rahatladı. Bir an sonra sebebini fark etti: Kız uyuşturucu almış, tamamen kafayı bulmuştu. Mary o donuk ifadeyi daha fazla görmek istemediğinden başını eğince, garson kızın sol elinin sargı bezleriyle epey sarılmış olduğunu gördü. Mary kızın elinin en az bir, belki de iki parmağının eksik olduğunu fark edince dehşete kapıldı.

"Selam," dedi kız. "Ben Sissy Thomas."

"Merhaba Sissy. Ben Mary Willingham. Bu da kocam Clark."

"Memnun oldum," dedi garson kız.

"Elin..." Mary ne diyeceğini bilemediğinden sustu.

"Frankie yaptı." Sissy, Rüya Sokağı'nda pembe atını süren birinin derin kayıtsızlığıyla konuşmuştu. "Frankie Lymon. Herkes diyor ki, sağlığında dünya tatlısıymış ama buraya gelince fesatlaşmış. İlklerden biriymiş... öncülerden yani. Ben emin değ-

lim. Yani önceden tatlı olup olmadığına. Şimdi çok pis bir herif olduğunu biliyorum o kadar. Umurumda değil. Kaçabileceğinizi bilsem yine yapardım. Hem Crystal bana bakıyor."

Sissy, yıldızlara bakmayı kesmiş ve şimdi kendilerine bakmakta olan hemşireyi başıyla gösterdi.

"Crystal cidden çok iyidir. İsterseniz size uyuşturucu verir... bu kasabada kafayı bulmak için parmaklarınızı kaybetmenize gerek yok."

"Eşimle ben uyuşturucu kullanmayız," dedi Clark kibirle.

Sissy ona birkaç saniye konuşmadan baktı. Sonra "Kullanacaksınız," dedi.

"Şov ne zaman başlıyor?" Mary şok kozasının dağılmaya başladığını hissediyor ve bundan hoşlanmıyordu.

"Birazdan."

"Ne kadar sürer?"

Sissy neredeyse bir dakika boyunca yanıt vermedi ve tam Mary kızın duymadığını ya da anlamadığını sanarak tekrar soracakken kız konuştu: "Uzun sürer. Yani şov gece yarısı biter, hep öyle olur, kasabanın kanunu bu ama yine de... uzun süre devam eder. Çünkü burada zaman farklı. Belki de... şey, bilmem ki... sanırım cidden havaya girdiklerinde bazen bir yıl veya daha fazla sürdüğü oluyor."

Mary'nin kollarıyla sırtından yukarıya soğuk, gri bir ayaz yayılmaya başladı. Oturup bir sene süren bir rock konserini seyrettiğini hayal etmeye çalıştı ve başaramadı. *Bu bir rüya ve uyanacaksın,* dedi kendine ama gün ışığında, Sihirli Otobüs'ün yanında Elvis Presley'yi dinlerlerken epey makul gelen bu düşünce artık gücünü ve inanılırlığını yitirmekteydi.

"Hem bu yoldan gitmek işinize yaramaz," demişti Elvis onlara. "Umpqua Bataklığı'na götürür o kadar. Orada yol filan yoktur, bir sürü çalı vardır sadece. Bir de bataklık." Duraksayınca gözlük camları ikindi sonu güneşinin altında kara fırınlar gibi parıldamıştı. "Ve başka şeyler."

"Ayılar," diye seslenmişti Otis Redding olabilecek polis arkalarından.

"Hı hı, ayılar," diye onaylayan Elvis Presley'nin dudakları Mary'nin televizyondan ve filmlerden çok iyi anımsadığı ukala bir gülümseyişle kıvrılmıştı. "Ve başka şeyler."

Mary "Şovu seyretmek için kalsak..." diyecek olmuştu.

Elvis hevesle kafa sallamıştı. "Şov! Evet, şovu seyretmeye *mutlaka* kalmalısınız. Gerçek rock yapıyoruz. Seyredin de görün."

"Çok doğru," diye eklemişti polis.

"Şovu seyretmek için kalsak... bitince gidebilir miyiz?"

Elvis'le polis ciddi gibi görünen ama gülümseme gibi hissettiren bir şekilde bakışmışlardı. "Şey, bakın hanfendi," demişti eski Rock and Roll Kralı sonunda, "burası cidden kuş uçmaz kervan geçmez bir yer ve seyirci toplamak zor oluyor... gerçi bizi bir kez dinleyen *herkes* mutlaka kalmak ister... siz de biraz daha kalırsınız diye umuyorduk. Birkaç konser seyredin ve konukseverliğimizin tadını çıkarın." Sonra gözlüklerini alnına kaldırınca buruşuk, boş göz oyukları bir an sergilenmişti. Sonra o gözler yine Elvis'in koyu mavi gözlerine dönüşmüş, onlara ciddi bir ilgiyle bakmışlardı.

"Bence," demişti Elvis, "yerleşmeye bile karar verebilirsiniz."

Şimdi gökyüzünde daha çok yıldız vardı; hava neredeyse tamamen kararmıştı. Sahnede yanan, gece çiçekleri gibi yumuşak, turuncu spotlar, mikrofon standlarını birer birer aydınlatıyordu.

"Bize iş verdiler," dedi Clark donuk bir edayla. "O bize iş verdi. Belediye başkanı. Elvis Presley'e benzeyen."

"O Elvis *zaten,*" dedi Sissy Thomas ama Clark sahneye bakmayı sürdürdü o kadar. Bunu bırakın duymayı, *düşünmeye* bile hazır değildi henüz.

"Mary'nin yarın Be–Bop Güzellik Salonu'na işe gitmesi gerekiyormuş," diye devam etti. "İngiliz dili mezunu ve öğretmenlik sertifikası var ama kimbilir ne kadar süre şampuancılık yapacakmış. Sonra bana baktı ve 'Peki ya *siz* bayım? *Sizin* uzmanlık

alanınız nedir?' diye sordu." Clark belediye başkanının yayvan Memphis aksanını öfkeyle taklit edince uyuşturucu almış garson kızın gözlerinde nihayet gerçek bir ifade belirmeye başladı. Mary bunun korku olduğunu düşündü.

"Alay etmemelisin," dedi kız. "Buralarda alay etmek başını derde sokabilir... ki başının derde girmesini hiç istemezsin." Sargılı elini yavaşça kaldırdı. Clark o ele ıslak dudakları titreyerek baktı, ta ki kız tekrar indirip kucağına koyana dek; Clark yeniden konuştuğunda sesini alçaltmıştı.

"Ona bir bilgisayar yazılımı uzmanı olduğumu söyleyince kasabada bilgisayar yok dedi... gerçi bir iki Ticketron bilet makinesine hayır demezlermiş. Sonra diğer herif gülüp süpermarkette depoda çalışacak birine ihtiyaç olduğunu söyledi ve..."

Ön sahnenin ortasında parlak beyaz bir sahne ışığı belirdi. Işığın altına giren, Buddy Holly'ninkini vasat gösterecek kadar çılgınca bir spor ceket giymiş kısa boylu bir adam sanki ortalık alkıştan yıkılıyormuş da milleti susturmak istermiş gibi ellerini kaldırdı.

"Bu kim?" diye sordu Mary, Sissy'ye.

"Eskiden böyle bir sürü konseri düzenleyen bir diskjokeymiş. İsmi Alan Tweed ya da Alan Breed gibi bir şey. Onu buranın dışında pek görmeyiz. Sanırım içiyor. Bütün gün uyur... *bunu* biliyorum."

Bu isim kızın ağzından çıkar çıkmaz Mary'yi koruyan koza tamamen parçalandı ve inançsızlığının son kalıntıları da yok oldu. O ve Clark tesadüfen Rock and Roll Cenneti'ne gelmişlerdi ama burası aslında Rock and Roll Cehennemi'ydi. Bunun sebebi kötü insanlar olmaları değildi; eski tanrıların onları cezalandırması değildi; ormanda kaybolmalarıydı o kadar ve ormanda kaybolmak herkesin başına gelebilirdi.

"*Bu gece sizler için muhteşem bir şovumuz var!*" diye heyesle bağırıyordu sunucu, mikrofonuna. "*Big Bopper var... Freddy Mercury, Londra'dan yeni geldi... Jim Croce... adamım Johnny Ace...*"

Mary kıza eğildi. "Ne kadar zamandır buradasın Sissy?"

"Bilmem. İnsan zamanı şaşırıyor. En az altı sene. Belki de sekiz. On da olabilir."

"*...The Who'dan Keith Moon... The Stones'tan Brian Jones... The Supremes'in şirin, minik üyesi Florence Ballard... Mary Wells...*"

Mary en büyük korkusunu dillendirerek sordu: "Buraya geldiğinde kaç yaşındaydın?"

"*Cass Elliot... Janis Joplin...*"

"Yirmi üç."

"*King Curtis... Johnny Burnette...*"

"Peki şimdi kaç yaşındasın?"

"*Slim Harpo... Bob 'Bear' Hite... Stevie Ray Vaughan...*"

"Yirmi üç," dedi Sissy ve sahnedeki Alan Freed neredeyse bomboş olan kasaba meydanına isimler haykırmayı sürdürdü, yıldızlar belirirken, önce yüz yıldız, sonra bin, sonra da sayılamayacak kadar çok yıldız birden ortaya çıkıp karanlığın her yerinde ışıldadılar; Alan Freed aşırı dozdan ölenlerin, alkol komasından ölenlerin, uçak kazası kurbanlarının, vurularak ölenlerin, cesetleri arka sokaklarda bulunanların ve yüzme havuzlarında bulunanların ve göğüslerine direksiyon direği saplanmış ve kafalarının çoğu parçalanmış halde yol kenarlarındaki çukurlarda bulunanların isimlerini sayıyordu; gençlerin ve yaşlıların isimlerini söylüyordu ama genellikle gençlerinkini ve o Ronnie Van Zant ile Steve Gaines'in isimlerini söylerken Mary onların şarkılarından birinin aklından geçtiğini fark etti, *Aaaah, şu koku, şu kokuyu alabiliyor musun?* diyen şarkının ve evet, kesinlikle o kokuyu *alabiliyordu;* burada, temiz Oregon havasında bile alabiliyordu ve Clark'ın elini tuttuğunda bir cesedin elini tutmak gibiydi bu. "*EeeeeeeeeeVEEEEEEEEEEEET!*" diye haykırıyordu Alan Freed. Arkasındaki karanlıkta düzinelerce gölge sahneye çıkıyordu, yolları görevlilerin kalem fenerleriyle aydınlatılarak. "*PAAAAARTİYE hazır mısınız?*"

Kasaba meydanındaki seyircilerden karşılık gelmese de Fred sanki büyük bir kalabalık çılgınca evet dermiş gibi ellerini sallayarak gülüyordu. Gökyüzünden gelen ışık, Mary'nin yaşlı ada-

mın elini kaldırıp işitme cihazını kapattığını görmesine yetti.

"*BOOOOOGIE yapmaya hazır mısınız?*"

Bu sefer *yanıtlandı*... arkasındaki gölgelerden gelen şeytani saksofon çığlıkları tarafından.

"*Öyleyse haydi başlayalım... ÇÜNKÜ ROCK AND ROLL ASLA ÖLMEYECEK!*"

Sahne ışıkları yanarken ve grup o uzun, upuzun gecenin ilk şarkısına –Marvin Gaye "I'll Be Doggone"ı söylüyordu– başlarken Mary şöyle düşündü: *Ben de bundan korkuyorum ya. Tam da bundan korkuyorum.*

EVDE DOĞUM

MADDIE Pace muhtemelen dünyanın sonunun geldiği göz önüne alınırsa iyi iş çıkardığını düşünüyordu. *Gayet* iyi iş çıkardığını. Hatta her şeyin sonuyla yeryüzündeki diğer herkesten daha iyi başa çıkıyor olabileceği kanısındaydı. Yeryüzündeki diğer bütün *hamile* kadınlardan daha iyi başa çıkabildiğineyse *emindi.*

Başa çıkıyordu.

Hem de Maddie Pace.

Bazen Rahip Johnson'ın ziyaretlerinden sonra yemek odası masasının altında tek bir toz zerresi görse gözüne uyku girmeyen Maddie Pace. Maddie Sullivan iken ana yemekte ne yiyeceğine karar vermek için mönüyü yarım saat inceleyip nişanlısına kafayı yedirten Maddie Pace.

Bir keresinde seçenekleri haşlanmış dana etiyle kuzu pirzolaya kadar azaltıp da orada tıkanınca adamcağız "Maddie, niye yazı tura atmayı denemiyorsun?" diye sormuştu. "Daha şimdiden bu kahrolası Alman birasından beş şişe içtim ve bir an önce kararını vermezsen masanın *üstüne* yemek gelmeden önce masanın *altında* sarhoş bir ıstakozcu olacak!"

Bunun üzerine kaygıyla gülümseyen Maddie haşlanmış dana eti siparişi vermişti ve eve dönerken arabada kuzu pirzolanın tadının daha mı iyi olduğunu ve fiyatının biraz daha yüksek

olmasına karşın ondan yese daha mı kârlı çıkacağını düşünüp durmuştu.

Ama Jack'in evlilik teklifini kabul etmekte hiç zorlanmamıştı; teklifi –ve Jack'i– çabucak, derin bir rahatlama hissiyle kabul etmişti. Babasının ölümünden sonra Maddie, annesiyle birlikte Maine sahili civarındaki Little Tall Adası'nda amaçsız, iç karartıcı bir hayat yaşamıştı. George Sullivan eskiden Fudgy's Tavernası'nda ya da Prout's Berberi'nin arka odasında arkadaşlarıyla içerken "O kadınlara nerede çömelip de tekerleğe yaslanacaklarını söylemesem ne yaparlar bilmem," demekten hoşlanırdı.

Babası damar tıkanıklığından öldüğünde Maddie on dokuz yaşındaydı ve haftada $41.50'e hafta içi akşamları halk kütüphanesinde çalışıyordu. Annesi ev işleriyle ilgileniyordu... daha doğrusu George ona yapılması gereken ev işleri olduğunu (bazen kulağına okkalı bir darbe vurarak) hatırlattığında.

Ölüm haberi gelince iki kadın birbirlerine sessizce, panikle, dehşetle bakıp gözleriyle aynı soruyu sormuşlardı: *Şimdi ne yapacağız?*

Bunu ikisi de bilmiyordu ama George'un haklarındaki kanısının doğru –çok doğru– olduğunu hissediyorlardı: Ona ihtiyaçları vardı. Onlar sadece kadındılar ve George'un kendilerine yalnızca ne yapılacağını değil, nasıl yapılacağını da öğretmesine ihtiyaçları vardı. Utandıkları için bundan hiç bahsetmeseler de durum ortadaydı... şimdi ne olacağını hiç bilmiyorlardı ve George Sullivan'ın dar fikirleriyle beklentilerinin tutsağı oldukları akıllarının ucundan bile geçmemişti. İkisi de aptal kadınlar değillerdi ama *ada kadınlarıydılar.*

Para sorun değildi; George sigortaya hararetle inanan biriydi ve Machias'taki Big Duke's Big Ten'de yapılan bir kriket maçının uzatmalarında düşüp ölüverdiğinde karısına yüz bin dolardan fazla kalmıştı. Hem adada hayat ucuzdu, eviniz size aitse ve bahçenizle ilgileniyorsanız ve sonbaharda kendi sebzelerinizi yiyorsanız... *Sorun* odaklanacak bir şey bulamamaktı. *Sorun* George'un on dokuzuncu şeridin faul çizgisinde üstünde Island

Amoco bovling tişörtüyle yüz üstü yere kapaklanmasından sonra (üstelik takımına maçı kazandırmıştı) hayatlarının merkezinin sanki yok oluvermesiydi. George gidince hayatları tuhaf bir şekilde bulanıklaşmıştı.

Yoğun bir siste kaybolmak gibi, diye düşünürdü Maddie bazen. *Farkı şu ki bir yol, ev, köy ya da adanın ucundaki şu yıldırım düşmüş ağaç gibi bir işaret aramak yerine, tekerleği arıyorum. Onu bulabilsem, belki de kendime çömelip ona yaslan diyebileceğim.*

Sonunda tekerleğini buldu: Jack Pace'i. Kimileri kadınların babalarıyla, erkeklerinse anneleriyle evlendiğini söylerler; böyle bir genelleme her zaman geçerli olamasa da Maddie'nin durumunu açıklıyordu. İnsanlar onun babasına korku ve hayranlık duyarlardı... "George Sullivan'a karşı geleyim deme canım," derlerdi. "Yan bile baksan burnunu göçertiverir."

Bu evde de geçerliydi. George buyurgan ve bazen fiziksel şiddet uygulayan biri olmuştu ama isteyip de elde etmek için çalıştığı şeyler de vardı, örneğin Ford kamyonet, zincir testere ve güneydeki iki dönümlük arazi gibi. Pop Cook'un arazisi. George Sullivan'ın Pop Cook'tan koltuk altları leş gibi kokan yaşlı piç kurusu diye bahsettiği bilinirdi, ancak ihtiyar adamın yaydığı koku o iki dönümde hâlâ bol miktarda kerestesi sert ağaç kaldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Pop bunun farkında değildi çünkü 1987'de artriti azınca ana karaya taşınmıştı ve George, Little Tall ahalisine Pop Cook denen piç kurusunun bir şey bilmesine gerek olmadığını ve ayrıca Pop'un cehalet karanlığını aydınlatmaya kalkacak erkek ya da kadının kollarını bacaklarını koparacağını söylemişti. Kimse Pop'u aydınlatmamıştı ve Sullivanlar sonunda o araziye ve üstündeki ağaçlara konmuşlardı. Gerçi kerestesi iyi olan bütün ağaçlar üç yıl içinde kesilip götürülmüşlerdi tabii ama George bunun hiç önemli olmadığını söyledi; arazi eninde sonunda kendi masrafını çıkarırdı. George'un bu sözüne inanmışlardı, *ona* inanmışlardı ve üçü birlikte çalışmışlardı. Demişti ki: Bu tekerleğe omuzlarınızı yaslayıp kancığı *itmeniz* gerekiyor, var gücünüzle itmeniz gerekiyor çünkü kolay kolay yerinden kımıldamaz. Denileni yapmışlardı.

O günlerde Maddie'nin annesinin East Head yolunda bir manav tezgâhı vardı ve yetiştirdiği sebzeleri (ne yetiştireceğini George *söylerdi* tabii) satın alan bir sürü turist çıkardı hep ve her ne kadar Maddie'nin annesinin tabiriyle "Gotrocks ailesi" gibi olmasalar da geçinip giderlerdi. Istakoz piyasasının kötü durumda olduğu ve bankaya Pop Cook'un iki dönümünün borcunu ödemekte iyice zorlandıkları senelerde bile geçinip giderlerdi.

Jack Pace, George Sullivan'dan çok daha yumuşak başlıydı ama onun yumuşak başlılığı da bir yere kadardı. Maddie onun ileride kimilerinin ev terbiyesi –akşam yemeği soğuksa kol bükmek, arada sırada tokat atmak ya da sopayla dövmek– dediği şeye başlayabileceğinden şüpheleniyordu; cicim ayları bittiğinde yani. Hatta bir yandan sanki bunu bekliyor ve istiyordu da. Kadın dergilerinde erkeğin evin reisi olduğu evliliklerin geçmişte kaldığı ve bir kadını döven erkeğin, kocası bile olsa darp suçundan tutuklanması gerektiği söyleniyordu. Maddie bazen kuaför salonunda böyle yazılar okuyordu ama onları yazan kadınların dış adalar gibi yerlerin varlığından habersiz oldukları kanısındaydı. Aslında Little Tall'dan bir yazar *çıkmıştı* –Selena St. George– ama bu kadın çoğunlukla siyaset hakkında yazıyordu ve bir Şükran Günü yemeğine katılmak dışında yıllardır adaya uğ-ramamıştı.

Evlenmelerinden önceki hafta Jack "Hayatım boyunca ıstakozcu olmayacağım Maddie," dedi ve Maddie ona inandı. Jack bir önceki sene, çıkma teklif ettiğinde (Maddie neredeyse onun sözünü bitirmesine fırsat vermeden evet demişti ve kendi sesindeki heves yüzünden saç diplerine kadar kızarmıştı) aynı şeyi söylese "Hayatım boyunca ıstakozcu *olmuycam,*" derdi. Küçük bir değişiklikti... ama çok önemliydi. Haftada üç kere eski *Island Princess* feribotuna binerek gece okuluna gidiyordu. Bütün gün tavalarla uğraşmaktan canı çıksa da gidiyor, sadece üstüne sinmiş kesif ıstakoz ve salamura kokusundan kurtulmak için duş alacak ve iki No Dōz'u sıcak kahveyle mideye indirecek kadar duraksıyordu. Madie bir süre sonra, niyetinin ciddi olduğunu görünce, feribotta içsin diye sıcak çorba hazırlamaya başladı. Yoksa Jack

Princess'in büfesinde satılan o pis, kırmızı sosisli sandviçlerden başka bir şey yiyemeyecekti.

Dükkândaki konserve çorbalar yüzünden çektiği acıyı anımsıyordu... *o kadar çok* vardı ki! Jack domates mi isterdi acaba? Bazıları domates çorbası sevmezdi. Hatta bazıları domates çorbasından *nefret* ederlerdi, su yerine sütle yapsanız bile. Sebze çorbası? Hindi? Kremalı tavuk? Gözlerini rafta neredeyse on dakika acizce gezdirdikten sonra Charlene Nedeau yardım edip edemeyeceğini sormuştu... gerçi Charlene bunu alaycı bir sesle söylemişti ve Maddie onun yarın lisedeki bütün arkadaşlarına anlatacağını ve Maddie'nin sorununu tam olarak bildiklerinden kızlar tuvaletinde kıkır kıkır gülüşeceklerini tahmin etmişti... zavallı, ürkek, minik Maddie Sullivan bir kutu *çorba* almak gibi basit bir konuda bile karar veremiyordu. Jack Pace'in teklifini kabul etmeye nasıl karar verebildiğine hepsi şaşıyorlardı... ama bulunması gereken tekerleği ve bulununca birinin ne zaman eğilip de o kahrolası şeyi tam olarak nereden itmek gerektiğini söylemesi gerektiğini bilmiyorlardı tabii.

Maddie dükkândan çorba almadan ve kafasını zonklatan bir baş ağrısıyla çıkmıştı.

Jack'e en sevdiği çorbayı soracak cesareti bulduğunda Jack "Tavuklu şehriye çorbası. Konserve," demişti.

Başka sevdiği var mıydı?

Yanıt hayırdı, sadece tavuklu şehriye çorbası seviyordu... konserve. Jack Pace'in hayatta ihtiyaç duyduğu tek çorba çeşidi ve Maggie'nin (en azından bu konuda) ihtiyaç duyduğu tek yanıt buydu. Maddie ertesi gün dükkânın çarpık ahşap basamaklarını koşar adım ve neşeyle çıkıp raftaki dört kutu tavuklu şehriye çorbasını almıştı. Bob Nedeau'ya daha fazla var mı diye sorunca adam arka tarafta tam bir *kutu* dolusu olduğunu söylemişti.

Maddie bütün kutuyu satın alınca adam o kadar şaşırmıştı ki karton kutuyu kamyonete kadar taşımasına yardım etmiş ve bu çorbayı *neden* o kadar çok istediğini sormayı unutmuştu... o gece uzun burunlu karısıyla kızından bu ihmalkârlığı yüzünden azar işitti.

"Şuna inan ve sakın unutma," demişti Jack evlenmelerinden kısa süre önce (Maddie *gerçekten* inandı ve hiç unutmadı). "Bir ıstakozcudan fazlası olacağım. Babam inanmıyor. Babası ve onun babası ve ta o lanet olası Cennet Bahçesi'ne kadarki ceddi, tavalarla uğraşarak geçinebilmişlerse benim de geçinebileceğimi söylüyor. Ama yanılıyo –yani *yanılıyor*– ve ben daha iyisini yapacağım." Maddie'ye baktı ve gözleri sertti, kararlılık doluydu ama aynı zamanda umut ve güven dolu sevecen gözlerdi de. "Bir ıstakozcudan fazlası olmakta kararlıyım ve senin de bir ıstakozcu karısından fazlası olmanı istiyorum. Ana karada bir evin olacak."

"Evet Jack."

"Ben de artık kahrolası Chevroletlerle uğraşmayacağım. Bir *Oldsmobile*'ım olacak."

Maddie'nin gözlerinin içine baktı, bu çılgınca gayeyle dalga geçmesi için meydan okurcasına. Maddie böyle bir şey yapmadı tabii; o akşam üçüncü ya da dördüncü kez evet Jack dedi. Flörtleştikleri sene içinde binlerce kez demişti bunu ve ölüm onlardan birini... veya daha iyisi ikisini birden alıp da evliliklerini sona erdirmeden önce daha milyonlarca kez söyleyeceğine emindi. *Evet Jack*; dünya tarihinde yan yana bu kadar ahenkli duran başka iki sözcük var mıydı?

"Kahrolası bir ıstakozcudan fazlası olacağım, babam ne derse desin, istediği kadar gülsün." Jack bu son sözcüğü koyu bir Maine sahil kesimi aksanıyla söylemişti: *Gulsun*. "Başaracağım ve bana kim yardım edecek biliyor musun?"

"Evet," diye yanıtlamıştı Maddie soğukkanlılıkla. "*Ben*."

Jack gülüp ona sarılmıştı. "Sen bir tanesin, güzelim benim," demişti ona.

Böylece evlendiler, peri masallarında genellikle dendiği gibi ve Maddie için ilk birkaç ay –neredeyse her yerde "İşte yeni evliler!" haykırışlarıyla, neşeyle karşılandıkları aylar– *gerçekten* de bir peri masalıydı. En güzeli de Jack'ten destek alabilmesi, kararlarında ona danışabilmesiydi. O ilk sene evde yaptığı en zor seçim salona perde seçmek oldu... Katalogda *bir sürü* perde

vardı ve annesi hiç yardım etmiyordu. Maddie'nin annesi tuvalet kâğıdı markası seçmekte bile zorlanıyordu.

Bunun dışında o sene genelde neşe ve güvenlik içinde geçti... kış rüzgârı adayı bir ekmek tahtasının üstündeki bir bıçak gibi keserken Jack'i yumuşak yataklarında sevmenin neşesiyle ve Jack'in ne istediklerini ve nasıl elde edeceklerini söylemesinin verdiği güvenlik hissiyle. Sevmek güzeldi... o kadar güzeldi ki Maddie bazen gündüzleri Jack'i düşündüğünde dizlerinin bağı çözülüyor ve karnında kıpırtılar oluyordu... ama Jack'in bilgeliği ve Maddie'nin onun içgüdülerine duyduğu güvenin giderek artması daha da iyiydi. Dolayısıyla bir süreliğine *gerçekten* de bir peri masalıydı.

Sonra Jack ölünce işler tuhaflaşmaya başladı. Sadece Maddie için de değil.

Herkes için.

Dünyanın o anlaşılmaz kâbusa geçmesinden hemen önce Maddie "gebe" olduğunu keşfetti; bu kısa sözcük balgam çıkarırken çıkan ses gibiydi (en azından Maddie'ye hep öyle gelmişti.) O sırada Jack ile birlikte Gennesault Adası'na, Pulsiferler'in yanına taşınmışlardı; orası sakinlerince ve Little Tall civarında yaşayanlarca Jenny adıyla bilinirdi.

İkinci adet dönemi de geçince ıstırap verici içsel tartışmalar yaşamış ve uykusuz geçen dört geceden sonra ana karadaki Dr. McElwain'den randevu almıştı. Şimdi düşününce buna seviniyordu. Üçüncü adet dönemini bekleseydi Jack bir ay bile sevinemeyecekti ve Maddie onun kendisine bol bol gösterdiği ilgiden ve yaptığı küçük iyiliklerden mahrum kalacaktı.

Dönüp bakınca –şimdi artık *alışmışken*– kararsızlığı komik geliyordu ama test yaptırmanın muazzam bir cesaret gerektirdiğini içten içe bilmekteydi. Daha emin olabilmek için sabahları midesinin daha çok bulanmasını istemişti; bulantının onu rüyalarından uyandırmasını arzulamıştı. Randevuyu Jack işteyken almış ve o dışarıdayken gitmişti ama feribotla ana karaya *gizlice* gitmek olanaksızdı; her iki adadan bir sürü insan görürdü sizi.

Birileri laf arasında Jack'e geçen gün karısını *Princess*'te gördüklerini söylerdi, o zaman da Jack işin iç yüzünü öğrenmek isterdi ve Maddie yanılmışsa Jack ona ahmağın tekiymiş gibi bakardı.

Ama yanılmamıştı; Maddie hamileydi (genzini temizlemeye çalışan gripli birini çağrıştıran o sözcüğü boşverin) ve Jack Pace ilk çocuğunun yolunu tam yirmi yedi gün gözledikten sonra, Mike Amca'sından kalma ıstakoz teknesi *My Lady–Love*'dayken büyük bir dalga onu kaptığı gibi denize attı. Dave Eamons'ın Maddie'ye üzüntüyle anlattığına göre Jack yüzme biliyordu ve mantar gibi yüzeye çıkmıştı ama tam o sırada ikinci bir büyük dalga gelip tekneyi tam onun üstüne sürmüştü ve Dave daha fazlasını anlatmasa da doğma büyüme ada kızı olan Maddie durumu anlamıştı: Hatta o hain isimli tekne kocasının kafasını parçalarken, kanını, saçlarını, kemiklerini ve hatta belki de gece karanlığında Maddie'nin içine boşalırken ismini durmadan tekrarlamasına yol açan beyninin bir kısmını etrafa saçarken çıkan boğuk sesi *duyabilmişti.*

Üstünde ağır bir kukuletalı parka, kar pantolonu ve ayaklarında botlar bulunan Jack Pace taş gibi dibe çökmüştü. Jenny Adası'nın kuzey ucundaki küçük bir mezarlığa boş bir tabut gömmüşlerdi ve Rahip Johnson diğer pek çoğu gibi bu boş tabutun da başında dua okumuştu (Jenny ve Little Tall'da din konusunda seçeneğiniz vardı: Metodist olabilirdiniz veya bu uymuyorsa eski bir Metodist olabilirdiniz). Cenaze töreni bitince Maddie yirmi iki yaşında hamile bir dul olarak ortada kalakalmıştı ve hayatında ona bırakın tekerleğe omzunu dayayıp itmesini, tekerleğin yerini söyleyecek biri bile yoktu.

Başta Little Tall'a, annesinin yanına dönüp doğum vaktini beklemeyi düşünmüştü ama Jack ile geçirdiği bir sene içinde hayatı biraz tanımıştı ve annesinin kendisi kadar şaşkın –hatta belki *daha da* şaşkın– olduğunu biliyordu, bu yüzden geri dönmenin doğru olacağına emin değildi.

"Maddie," demişti Jack ona defalarca (dünyada ölü olsa da kafasının içinde ölü değildi sanki; kafasının içinde o herhangi bir ölü adamın olabileceği en fazla şekilde canlıydı... en azından

Maddie *o sıralar* öyle düşünmüştü), "sen ancak karar vermemeye karar verebilirsin."

Annesinden de hayır yoktu. Telefonda konuşurlarken Maddie, annesinin ona eve dönmesini *söylemesini* bekleyip durmuştu ama Bayan Sullivan on yaşından büyük hiç kimseye bir şeyi yapmasını söyleyemezdi. "Belki geri dönsen iyi olur," demişti bir keresinde çekine çekine; Maddie bunun *lütfen eve gel* mi, yoksa *lütfen sırf formalite icabı yaptığım bir teklifi kabul etme* mi demek olduğunu anlayamamıştı. Hangisi olduğunu anlamaya çalışarak uzun, uykusuz geceler geçirmişti ve kafası daha da karışmıştı o kadar.

Sonra tuhaflık başlamıştı ve en büyük avuntu kaynağı Jenny'de sadece bir tane, küçük mezarlık bulunmasıydı (o kadar çok mezarda boş tabut vardı ki... bu eskiden Maddie'ye acıklı gelirdi, şimdiyse bir başka lütuf, bir ihsan gibi geliyordu.) Little Tall'da iki tane büyük mezarlık vardı, bu yüzden Jenny'de kalıp beklemek çok daha güvenli gelmeye başladı.

Maddie dünyadaki yaşamın sürüp sürmeyeceğini bekleyecekti.

Sürerse, bebeği bekleyecekti.

Pasif itaatkârlık ve yataktan kalktıktan sonra bir iki saat içinde unutulan rüyalar gibi geçici kararlılıkların hüküm sürdüğü bir ömürden sonra şimdi nihayet hayatla *başa çıkabilmekteydi.* Bunun kısmen peş peşe büyük şoklar yaşamanın sonucu olduğunun farkındaydı; kocasının ölümüyle başlamış ve Pulsiferler'in yüksek teknoloji ürünü uydu antenlerinin aldığı son yayınlardan biriyle son bulmuştu: Adam yokluğundan CNN muhabirliğine alınmış dehşet içindeki bir delikanlı, ABD Başkanı'nın, eşinin, Dışişleri Bakanı'nın, sayın Oregon senatörünün ve Kuveyt emirinin, Beyaz Saray'ın Doğu Odası'nda zombiler tarafından diri diri yendiklerinin kesin gibi göründüğünü söylemişti.

"Bunu tekrarlamak istiyorum," demişti o tesadüf eseri muhabir olmuş, alnı ve çenesi yanık izi gibi kırmızı sivilcelerle kaplı delikanlı. Ağzıyla yanakları seğirmeye başlamıştı; elleri zangır

zangır titriyordu. "Beyaz Saray'da somon buğulama ve kiraz hoşafı yemek için toplanmış olan Başkan ile eşinin ve önde gelen bazı siyasetçilerin az önce bir grup ceset tarafından mideye indirildiklerini tekrarlamak istiyorum." Çocuk daha sonra manyakça gülmeye ve *Bastır Yale! Heyooo!* diye avaz avaz bağırmaya başlamıştı. Sonunda yerinden fırladığı gibi ekrandan kaybolmuştu ve geride Maddie'nin hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez boş bir CNN haber servisi masası kalmıştı. Maddie ve Pulsiferler sıkıntılı bir sessizlik içinde otururlarken haber masası kaybolmuştu ve yerini bir Boxcar Willie albümleri reklamı almıştı; herhangi bir mağazada bulamayacağınız bu muhteşem koleksiyona şimdi sadece ekranınızın alt kısmında beliren 800'lü numarayı arayarak sahip olabilirdiniz. Küçük Cheyne Pulsifer'in pastel kalemlerinden biri Maddie'nin oturduğu sandalyenin yanındaki sehpada duruyordu ve Maddie nedense bunu alıp numarayı bir kâğıt parçasına yazdı, Bay Pulsifer tek kelime etmeden kalkıp televizyonu kapatmadan önce.

Maddie onlara iyi geceler diledi ve televizyonlarıyla Jiffy Pop patlamış mısırlarını paylaştıkları için teşekkür etti.

"Maddie, iyi olduğuna emin misin canım?" diye sordu Candi Pulsifer o gece ellinci kez ve Maddie iyi olduğunu, *başa çıkabildiğini* o gece ellinci kez söyledi; Candi de bunu *bildiğini* ama Maddie'nin isterse üst kattaki eskiden Brian'a ait olan yatak odasında kalabileceğini söyledi. Maddie, Candi'ye sarıldı, yanağından öptü, elinden geldiğince kibarca teşekkür etti ve sonunda kaçıp gitmesine izin verildi. Rüzgarlı havada yarım kilometreden fazla yol yürüyerek evine gidip de kendi mutfağına girince, üstünde 800'lü numarayı karaladığı kâğıt parçasını hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Numarayı arayınca açan olmadı. Bütün hatların dolu ya da o numaranın hizmet dışı olduğunu söyleyen bir kayıtlı ses çıkmadı; hattın kesildiğini belirten tiz bir siren sesi çıkmadı; bup, bip, klik, klak gibi sesler duyulmadı. Kesintisiz bir sessizlik vardı o kadar. Maddie işte o zaman dünyanın sonunun geldiğini ya da gelmekte olduğunu anladı. Artık 800'lü numaraları arayıp da herhangi bir mağazada bulunamayacak Boxcar

Williams albümlerini sipariş edemiyorsanız, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez bir operatöre bağlanamıyorsa, dünyanın sonu kesinlikle gelmiş demekti.

Orada, duvardaki telefonun yanında ayakta durup, şişmiş karnına dokundu ve ilk kez yüksek sesle konuştu, bunu yaptığını fark etmeden: "Evde doğum yapmam gerekecek. Ama sorun değil, yeter ki sen hazır ol ve hazır kal bebecik. Başka çare olmadığını anlamalısın. Evde doğum yapmam *şart*."

Korkmayı bekledi ve korkmadı.

"Bununla gayet güzel başa çıkabilirim," dedi ve bu sefer kendi sesini duydu ve sesindeki özgüven içini rahatlattı.

Bir bebek.

Bebek doğunca, dünyanın sonu sona erecekti.

"Cennet bahçesi," diyerek gülümsedi. Gülümseyişi tatlıydı, Meryem Ana'nınki gibiydi. Yeryüzünde kaç tane çürüyen cesedin ayaklarını sürüye sürüye (belki aralarında Boxcar Willie de vardı) gezindikleri önemli değildi.

Bir bebeği olacaktı, evde doğum yapmayı başaracaktı ve Cennet Bahçesi olasılığı sürecekti.

İlk haberler Avustralya'da taşranın sınırındaki, Fiddle Dee gibi unutulmaz bir isme sahip küçük bir köyden geldi. Yürüyen ölülerin ilk kez görüldüğü Amerikan kasabasının ismiyse belki daha da unutulmazdı: Thumper, Florida. İlk haber Amerika'nın gözde süpermarket bulvar gazetesi *Inside View*'da çıktı.

KÜÇÜK FLORİDA KASABASINDA ÖLÜLER DİRİLDİ! diye haykırıyordu manşet. Haber Maddie'nin izlemediği *Yaşayan Ölülerin Gecesi* diye bir filmden bahsederek başlıyor ve sonra yine izlemediği bir başka filmden –*Macumba Love*– bahsediyordu. Habere üç tane fotoğraf eşlik ediyordu. Bir tanesi *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'nden bir sahneydi ve tımarhane kaçkını gibi görünen bir grup insan gece vakti ıssız bir çiftlik evinin önünde duruyorlardı. Bir tanesi *Macumba Love*'dan bir sahneydi ve ödüllü sukabağı boyutunda memeleri taşır gibi görünen bir bikini üstü giymiş bir sarışın görülüyordu. Sarışın ellerini kaldırmış, maske-

li bir zenci adama benzeyen birinin karşısında dehşetle haykırıyordu. Üçüncüsünün Thumper, Florida'da çekilmiş bir fotoğraf olduğu öne sürülüyordu. Bir atari salonunun önünde duran, cinsiyeti belirsiz birinin bulanık fotoğrafıydı. Haberde bu figürün "kefene sarılı" olduğu söylense de, kirli bir çarşafa sarınmış biri de olabilirdi.

Büyütülecek bir mesele değildi. Geçen hafta KOCA AYAK KİLİSE ŞARKICISI OĞLANA TECAVÜZ ETTİ haberi çıkmıştı, bu hafta ölüler diriliyordu, gelecek haftaysa seri katil cüce haberi çıkardı.

Büyütülecek bir mesele değildi, en azından başka yerlerde de ortaya çıkmaya başlayana dek. Büyütülecek bir mesele değildi, televizyonda ilk haber çekimi yayınlanana dek ("Çocuklarınızı odadan çıkarmanız gerekebilir," demişti Tom Brokaw ciddiyetle); kuru ciltlerinin arasından kemikleri görünen çürümüş canavarlar, trafik kazası kurbanları, cenaze levazımatçılarının yaptığı makyajlar akınca ortaya çıkan yırtılmış suratlar ve göçük kafatasları, topak topak olmuş ve arı kovanını andıran saçlarında solucanlar ve böcekler gezinen kadınların bazen bön, bazense bir çeşit hesaplı, salakça zekâyı sergileyen yüz ifadeleri. Büyütülecek bir mesele değildi, *People* dergisinin poşette satılan ve üstüne ÇOCUKLARA SATILMASI YASAKTIR! yazılı turuncu bir çıkartma yapıştırılmış bir sayısında ilk korkunç fotoğraflar yayınlanana dek.

İşte o zaman büyütülecek bir mesele olmuştu.

Üstünde hâlâ gömüldüğü zamanki Brooks Brothers takım elbisenin çamur lekeli kalıntıları bulunan çürümüş bir adamın, üstünde HOUSTON PETROLCÜLERİNİN MALIDIR yazılı bir tişört giymiş, çığlık atan bir kadının boğazını parçaladığını görünce, ortada aslında epey büyütülecek bir mesele olduğunu anlayıveriyordunuz.

O zaman suçlamalar ve gözdağları başlamıştı ve bütün dünyanın dikkati, hastalıklı kozalardan kaçan tuhaf kelebekler misali mezarlarından kaçan o yaratıklardan uzaklaşıp, görünüşe

göre kaçınılmaz bir çatışmaya doğru giden iki büyük nükleer güce çevrilmişti.

Komünist Çin'deki televizyon yorumcuları Birleşik Devletlerde zombi bulunmadığını açıklamışlardı; bu aslında Bhopal, Hindistan'da olanların daha korkunç (ve kasıtlı) bir versiyonunu, Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı açılan bağışlanmaz bir kimyasal savaşı örtbas etmek için uydurulmuş alçakça bir yalandı. Mezarlarından çıkan ölü yoldaşlar on gün içinde doğru dürüst ölmezlerse misillemeler gelecekti. Anavatandaki bütün ABD diplomatları sınır dışı edilmişlerdi ve pek çok Amerikalı turist dövülerek öldürülmüştü.

Başkan (kısa süre sonra kendisi de bir zombiye dönüşecekti) tencere dibin kara tarzı bir yaklaşımla karşılık verdi (ki ikinci kere seçilmesinin ardından en az yirmi beş kilo alınca sahiden bir tencereye benzemeye başlamıştı). Amerikan halkına, ABD hükümetinin elindeki kesin kanıtlara göre Çin'deki bütün yaşayan ölülerin bilinçli olarak serbest bırakıldığını ve o çekik gözlü Panda Başkan mutlak kolektivizm arayışında sekiz binden fazla yaşayan cesedin bulunduğunu söylese de, *bizim* elimizdeki kesin kanıtlara göre bunların sayısının kırktan az olduğunu söyledi. –Hatırlarsanız– bir kimyasal savaş başlatan, sırf sadık Amerikalıları yesinler diye sadık Amerikalıları dirilten Çinlilerdi asıl ve bu Amerikalılar –ki bazıları sağlıklarında iyi Demokratlardılar– önümüzdeki *beş* gün içinde doğru dürüst ölmezlerse, Kızıl Çin dev bir cüruf çukuruna dönüşecekti.

NORAD, DEFCON–2'deyken Humphrey Dagbolt adlı bir İngiliz gökbilimci uyduyu fark etti. Veya uzay gemisini. Veya yaratığı. Veya her ne haltsa onu. Dagbolt profesyonel bir gökbilimci bile değil, batı İngiltere'de yaşayan amatör bir yıldız seyircisiydi o kadar –önemli bir şahsiyet değildi yani– ama dünyayı bir nükleer savaştan değilse bile bir çeşit termonükleer çatışmadan kurtardığı neredeyse kesindi. Sonuçta kalp ve sedef hastası bir adam için fena bir iş sayılmazdı.

Burun buruna gelmiş iki siyasi sistem başlangıçta Dagbolt'un keşfine inanmak istemediler, Londra'daki Kraliyet Rasathanesi

onun fotoğraflarıyla verilerini doğruladıktan sonra bile. Ancak sonunda füze depolarının kapakları kapatıldı ve dünyanın dört bir yanındaki teleskoplar Star Wormwood'a neredeyse gönülsüzce çevrildiler.

İlk fotoğrafların *Guardian* gazetesinde çıkmasından sonra üç haftadan az bir süre içinde, Amerikalılarla Çinlilerin ortak uzay gemisi Lanzhou Heights'tan havalandı ve herkesin gözdesi haline gelen amatör gökbilimci kalp hastalığına filan karşın bu gemideydi. Aslında Dagbort'un gemiye binmesini engellemek çok zordu... dünya çapında bir kahramana, Winston Churchill'den beri en tanınmış İngiliz'e dönüşmüştü. Kalkıştan bir gün önce bir muhabir korkup korkmadığını sorunca Dagbolt, Robert Morley'i andıran o tuhaf bir şekilde sevimli kahkahasını basarak gerçekten iri burnunun kenarını kaşıdı ve "Ödüm kopuyor evlat! Kesinlikle ödüm kopuyor!" dedi.

Sonuçta ödünün kopmasında gayet haklı olduğu ortaya çıktı.

Bu konuda hepsi haklıydılar.

Xiaoping/Truman'dan alınan yayının son altmış bir saniyesi, ilgili tüm hükümetler tarafından halka açıklanamayacak kadar korkunç bulunduğundan kayıtlar gizli tutuldu. Bunun önemi yoktu elbette; uzay gemisini yaklaşık yirmi bin amatör radyo operatörü takip etmekteydi ve gemi –şey, olanlara uygun başka bir tanım var mıydı?– işgal edildiğinde anlaşılan en az on dokuz bini kayıt yapmaktaydılar.

Çinli sesi: Solucanlar! Görünüşe bakılırsa dev bir küre...

Amerikalı sesi: Tanrım! Bakın! Bize doğru geliyor!

Dagbolt: Bir tür ekstrüzyon gerçekleşiyor. İskele penceresi...

Çinli sesi: İşgal! İşgal! Uzay giysilerinizi giyin arkadaşlar! (Anlaşılmaz konuşmalar.)

Amerikalı sesi: ...görünüşe bakılırsa duvarları yiyerek içeri...

Kadın Çinli sesi (Ching–Ling Soong): Ah durdurun onu durdurun gözleri...

(Patlama sesi.)

Dagbolt: Patlamalı dekompresyon gerçekleşti. Üç... şey, dört ölü görüyorum ve solucanlar var... her yerde solucanlar...

Amerikalı sesi: Başlık camı! Başlık camı! *Başlık camı!*

(Çığlıklar.)

Çinli sesi: Anacığım nerede? Ah Tanrım, anacığım nerede?

(Çığlıklar. Dişsiz yaşlı bir adam patates püresi emiyormuş gibi sesler.)

Dagbolt: Kabin solucanlarla dolu... en azından solucana benziyorlar... aslında *gerçekten* solucanlar... görünüşe bakılırsa ana uydudan kopup geldiler... anladığımız kadarıyla.... yani bir şekilde... kabinde vücut parçaları salınıyor. Bu uzay solucanları bir tür asit salgılıyor gibiler...

(Bu noktada ek motor roketleri ateşlendi; 7.2 saniye boyunca. Bu bir kaçma veya muhtemelen merkezi nesneye çarpma girişimiydi. Her halükârda manevra işe yaramadı. Ateşleme yatakları da solucanlarla dolmuştu muhtemelen ve Kaptan Lin Yang –veya o sırada kumanda hangi subaydaysa– tıkanma nedeniyle yakıt tanklarının her an patlayabileceğine inanmıştı. Bu yüzden motorlar durduruldu.)

Amerikalı sesi: Ah Tanrım kafamın içindeler, *kahrolası beynimi yiyor...*

(Cızırtı.)

Dagbolt: Sanırım arka depo kompartmanına çekilmek akıllıca olur; mürettebatın geri kalanı öldü. Buna şüphe yok. Çok yazık. Cesur insanlardılar. Hatta şu burnunu karıştırıp duran şişko Amerikalı bile. Ama bir başka açıdan bakıldığında sanırım...

(Cızırtı.)

Dagbolt: ...ölü değiller çünkü Ching–Ling Soong –daha doğrusu Ching–Ling Soong'un kopuk kafası– demin salınarak yanımdan geçti ve kadın gözlerini kırpıştırıyordu. Beni tanır gibiydi ve...

(Cızırtı.)

Dagbolt: ...size...

(Patlama. Cızırtı.)

Dagbolt: ...sardılar. Tekrarlıyorum, etrafımı sardılar. Kımıl kımıllar. Onlar... acaba şeyi bilen var mı...

(Dagbolt çığlıklar atıyor ve küfrediyor, sonra sadece çığlıklar atıyor. Yine dişsiz yaşlı adam sesleri.)

(Yayın sona eriyor.)

Xiaoping/Truman üç saniye sonra patladı. O kısa ve acı verici çatışma sırasında Yıldız Pelini adı verilen küreden çıkan uzantı, yeryüzündeki üç yüzden fazla teleskoptan görülmüştü. Yayının son altmış bir saniyesi başlarken uzay gemisi gerçekten de solucana *benzeyen* şeyler tarafından kaplanmaya başlamıştı. Son yayın bittiğinde gemi artık görülmüyordu... üstünü kaplayan kımıl kımıl şeyler görülüyordu o kadar. Son patlamadan birkaç saniye saniye sonra bir hava uydusu salınan kalıntıların tek bir fotoğrafını çekti, ki bunların bir kısmı kesinlikle o solucansı yaratıkların kalıntılarıydı. Bir Çin uzay elbisesiyle kaplı kopuk bir insan bacağını teşhis etmekse çok daha kolay oldu.

Bir bakıma bunların önemi yoktu aslında. İki ülkenin de bilim adamları ve siyasi liderleri Yıldız Pelini'nin tam olarak nerede bulunduğunu biliyorlardı: Dünyanın ozon tabakasındaki genişleyen deliğin tam üstündeydi. Oradan aşağıya bir şeyler gönderiyordu ve bunların çiçek olmadığı kesindi.

Sonra füzeler gönderildi. Yıldız Pelini onlardan kolayca kaçıp kurtulduktan sonra deliğin üstündeki yerine geri döndü.

Pulsiferler'in uydu antenli televizyonlarında daha çok insan ayaklanıp yürüdü ama artık hayati bir değişiklik vardı. Başlangıçta zombiler sadece çok yaklaşan canlı insanları ısırmışlardı ama Pulsiferler'in yüksek teknoloji ürünü Sonylerinin yalnızca karlı geniş şeritler göstermeye başlamasından önceki haftalarda ölüler canlılara *yaklaşmaya* çalışır oldular.

Anlaşılan ısırdıkları şeyin tadından *hoşlandıklarına* karar vermişlerdi.

O şeyi yok etmeye yönelik son girişim Birleşik Devletler tarafından yapıldı. Daha önce Amerika'nın yörüngeye asla atomik

SDI silahları yerleştirmediğini ve asla yerleştirmeyeceğini öne süren başkan tükürdüğünü yiğitçe yalayarak, Yıldız Pelini'nin yörüngedeki atom bombaları tarafından yok edilmesi girişimini onayladı. Daha önceki sözlerine aldırış eden olmadı zaten. Belki de projenin başarısı için dua etmekle fazlasıyla meşguldüler.

İyi fikirdi ama ne yazık ki işe yaramadı. SDI uydularından tek bir füze bile fırlatılmadı. Tam yirmi dört deneme başarısız oldu.

Modern teknoloji çuvallamıştı.

Sonra, yeryüzündeki ve gökyüzündeki bütün bu şokların ardından, Jenny'deki küçük mezarlıkta sorun çıktı. Ama bu bile Maddie'yi pek etkilememiş gibiydi çünkü sonuçta oraya gitmemişti. Artık uygarlığın sonu açıkça geldiğinden ve ada dünyanın geri kalanından soyutlanmış –sakinlerine göre *iyi ki* soyutlanmış– olduğundan, eski adetler konuşulmadan ama karşı konulmaz bir şekilde geri gelmişti. Ne olacağını artık herkes biliyordu; bütün mesele ne zaman olacağıydı. Bir de hazırlıklı olmaktı.

Kadınlar muaf tutuldular.

Nöbet listesini Bob Daggett hazırladı elbette. Bu gayet makuldü çünkü Bob yaklaşık bin senedir Jenny'nin belediye meclisi idarecisiydi. Başkan'ın ölümünün ertesi günü (onun eşiyle birlikte Washington, D.C. sokaklarında gezinip piknikte tavuk bacağı yercesine insan kollarını ve bacaklarını kemirdiğinden bahsedilmedi; bu kadarı biraz fazlaydı, o piç kurusuyla sarışın karısı Demokrat *olsalar* bile) Bob Daggett, Sivil Savaş öncesi bir tarihten beri ilk kez Jenny'de erkeklere mahsus bir kasaba toplantısı düzenledi. Maddie oraya gitmese de olanları duydu. Bilmesi gereken her şeyi Dave Eamons anlattı.

"Durumu hepiniz biliyorsunuz," dedi Bob. Sarılık olmuş gibi sapsarıydı ve insanlar hâlâ adadaki evinde yaşayan kızının dışında üç çocuğu daha olduğunu hatırlıyorlardı. Diğer üçü başka yerlerdeydiler... yani anakarada.

Ama sonuçta hepsinin anakarada akrabaları vardı.

"Burada, Jenny'de bir tane mezarlığımız var," diye devam etti Bob, "ve henüz bir şey olmadı ama *olmayacağı* anlamına gelmez. Henüz bir sürü yerde bir şey olmadı... ama görünüşe bakılırsa bir başladı mı çabucak yayılıyor."

Gramer okulunun spor salonunda toplanmış olan erkekler, ki hepsinin sığabileceği kadar geniş tek yer orasıydı, homurdanarak onayladılar. Toplam yetmiş kişi kadardılar; yaşları on sekizle (Johnny Crane bu yaşa yeni basmıştı) seksen (Bob'un büyük amcası Frank bu yaştaydı, cam bir gözü vardı ve tütün çiğnerdi) arasında değişmekteydi. Spor salonunda tükürük hokkası elbette bulunmadığından Frank Daggett yanında boş bir mayonez kavanozu getirmişti. Şimdi içine tükürdü.

"Sadede gel Bobby," dedi. "Seçim konuşması yapmıyorsun ve zaman harcıyoruz."

Yine destekleyen homurtular yükselince Bob Daggett kızardı. Büyük amcası onu beceriksiz bir salak gibi göstermeyi hep bir şekilde becerirdi ve hayatta beceriksiz bir salak gibi görünmekten daha çok nefret ettiği tek şey kendisine Bobby denmesiydi. Malı mülkü vardı, Tanrı aşkına! Ayrıca o moruğa *bakıyordu*... çiğnediği kahrolası tütünün parası kendi cebinden çıkıyordu!

Ama bunlar söyleyebileceği laflar değildi; yaşlı Frank'in gözleri çakmak çakmaktı.

"Tamam," diye kısa kesti Bob. "Mesele şu. Nöbet tutacak on iki adam istiyoruz. İki dakikada bir liste çıkaracağım. Dörder saat nöbet tutulacak."

Matt Arsenault "Ben dört saatten çok daha fazla nöbet tutabilirim!" dedi ve Davey'nin Maddie'ye anlattığına göre, Bob toplantıdan sonra, o yaşlı adam kendisine sanki ellinci doğum gününe üç ay kalmış bir adam değil de çocukmuş gibi, bütün adalı erkeklerin önünde Bobby demese Matt Arsenault gibi işsizlik maaşıyla geçinen bir aylağın konuşma cesaretini asla bulamayacağını söyledi.

"Tutabilirsin de, tutamayabilirsin de," dedi Bob "ama elimizde bir sürü adam var ve kimse nöbette uyumayacak."

"Ben hayatta..."

"*Seni* kast etmedim," dedi Bob ama Matt Arsenault'a bakış tarzı tam da onu *kast etmiş* olabileceğini ima ediyordu. "Bu iş çocuk oyunu değil. Otur yerine ve çeneni kapa."

Matt Arsenault ağzını açıp bir şeyler söyleyecek oldu, sonra çevredeki diğer adamlara –yaşlı Frank Daggett da dahil olmak üzere– baktı ve akıllılık edip sustu.

"Tüfeğiniz varsa nöbete giderken yanınıza alın," diye devam etti Bob. Arsenault'a ağzının payını verdiğinden kendini biraz daha iyi hissediyordu. "Yirmi ikilikse o başka tabii. Ondan daha büyük bir şeyiniz yoksa gelip buradan alırsınız."

Cal Partridge "Okulda tüfek bulundurulduğunu bilmiyordum," deyince gülüşmeler oldu.

"Şu an yok ama olacak," dedi Bob, "çünkü elinizde yirmi ikilikten büyük birden fazla tüfeğiniz varsa buraya getireceksiniz." Okul müdürü John Wirley'e baktı. "Ofisine koysak olur mu John?"

Wirley başıyla onayladı. Yanında duran Rahip Johnson huzursuzca ellerini ovuşturuyordu.

"Boşversene," dedi Orrin Campbell. "Evde karım ve iki çocuğum var. Ben nöbetteyken cesetler Şükran yemeği niyetine onları yemek için eve gelirlerse kendilerini savunmaları için hiçbir şey bırakmayayım mı yani?"

"Biz mezarlıkta işimizi yaparsak gelemezler," diye karşılık verdi Bob tavizsizce. "Bazılarınızda tabanca var. Onları istemiyoruz. Hangi kadınların ateş edebildiğine ve hangilerinin ateş edemediğine bakın; tabancaları ateş edebilenlere verirsiniz. Onlardan ekipler kurarız."

Yaşlı Frank "Kuru fasulye müziği yapabilirler," deyip kıkırdayınca Bob da gülümsedi. Hah şöyle, Tanrı aşkına.

"Geceleri etrafa kamyonlar dizeriz, ortalık aydınlansın diye." Jenny'deki tek benzin istasyonunun sahibi Sonny Dotson'a baktı. Sonny'nin asıl işi arabalarla kamyonlara değil –adada araba kullanacak çok az yol vardı zaten ve ana karada benzin on sent ucuzdu– yazları derme çatma marinasındaki ıstakoz tekneleriyle

deniz motorlarına benzin doldurmaktı. "Benzini sen verir misin Sonny?"

"Parasını verecek misiniz?"

"Merak etme," dedi Bob. "Hele durum normale dönsün –dönerse tabii–, paranı alırsın herhalde."

Etrafa bakınan Sonny sadece sert bakışlar görünce omuz silkti. Davey'nin ertesi gün Maddie'ye söylediğine göre biraz asık suratlı ama en çok da şaşkın görünüyordu.

"Elimde en fazla dört yüz galon benzin var," dedi. "Çoğu dizel."

"Adada beş jeneratör var," dedi Burt Dorfman (Burt konuşunca herkes dinlerdi; adadaki tek Yahudi olarak hem Don Kişotvari, hem de korkunç bir yaratık olarak görülürdü, yarım gün çalışan bir kâhin gibi.) "Hepsi dizelle çalışıyor. Gerekirse elektrik bağlantılarını yapabilirim."

Mırıldanmalar oldu. Burt yapabilirim diyorsa yapabilirdi. Yahudi bir elektrikçiydi ve dış adalardaki dillendirilmeyen ama güçlü bir inanışa göre en iyi elektrikçiler Yahudilerden çıkardı.

"O mezarlığı kahrolası bir sahne gibi ışıl ışıl yapacağız," dedi Bob.

Andy Kingsbury ayağa kalktı. "Haberlerde duyduğuma göre o yaratıkları kafalarından vurunca bazen ölüyor, bazen ölmüyorlarmış."

"Zincir testerelerimiz var," dedi Bob soğukkanlılıkla, "ve ölmeyenler olursa... fazla uzağa gitmemelerini sağlayabiliriz."

Nöbet listesi hazırlama kısmı dışında konuşulanlar aşağı yukarı bu kadardı.

Aradan altı gün ve gece geçtikten sonra, tam Jenny'deki küçük mezarlığın çevresine yerleştirilen nöbetçiler kendilerini biraz aptal gibi hissetmeye başlamışlarken (bir ikindi vakti, bir düzine adam mezarlık kapısında durmuş Yalancı Poker oynarlarken Orrin Campbell "Bu ne biçim nöbet tutmak anlamadım," demişti) olay gerçekleşti... hem de çok hızlı.

Dave, Maddie'ye rüzgârlı bir gecede bacadan gelen inil-

ti seslerini andıran bir ses duyduğunu ve ardından Bay ve Bayan Fournier'in on yedi yaşında lösemiden ölmüş çocukları Michael'ın (yazık olmuştu, tek çocuklarıydı ve çok iyi insanlardılar) mezar taşının yere düştüğünü söyledi. Bir an sonra topraktan, sert otların arasından bir parmağında yosun kaplı bir Yarmouth Akademisi yüzüğü bulunan lime lime bir el yükselmişti. Bu sırada ortanca parmağı kopmuştu.

Toprak, kapalı bir koya giren büyük bir dalga gibi kabarmıştı (Dave az kalsın doğuma hazırlanan hamile bir kadının karnı gibi oldu diyecekti ki kendini tuttu) ve sonra çocuk doğrularak oturma pozisyonuna geçmişti ama tanınmaz haldeydi aslında, çünkü yeraltında neredeyse iki sene kalmıştı. Davey'nin dediğine göre yüzünün kalıntılarına küçük tahta parçaları saplanmıştı ve saçına parlak mavi kumaş parçaları takılmıştı. "Tabutun astarıydı," dedi Davey, huzursuzca ovuşturduğu ellerine bakarak. "Adım gibi eminim." Duraksadıktan sonra ekledi: "Neyse ki Mike'ın babası görmedi."

Maddie başıyla onayladı.

Hem tiksinen hem de ödleri patlayan bekçiler, eski lise satranç şampiyonu ve yıldız beyzbol oyuncuları karmasının yedek meydancısının dirilmiş cesedine ateş açarak onu paramparça ettiler. Ayrıca o panikle açılan ateşte mermer mezar taşından parçalar koptu ve silahlı adamların o sırada az çok bir arada durmaları büyük şanstı; Bob Daggett'ın başta niyetlendiği gibi iki grup halinde karşı karşıya dursalar büyük olasılıkla birbirlerini katledeceklerdi. Sonuçta tek bir adalı bile yaralanmadı, her ne kadar Bud Meechum ertesi gün gömleğinin yeninde oldukça şüphe uyandırıcı bir yırtık bulsa da.

"Herhalde bir böğürtlen dikenine takılmıştır," dedi. "Adanın bu ucunda sürüsüne bereket zaten." Buna kimse itiraz etmese de, deliğin etrafındaki siyah lekeler korkmuş karısının gömleği yırtan dikenin epey büyük kalibreli olduğunu düşünmesine yol açtı.

Fournierlerin çocuğu sırt üstü yere düştü, vücudunun çoğu hareketsiz kalırken bazı parçaları kımıldamayı sürdürdü... ama

sonra sanki bütün mezarlık deprem olurcasına dalgalanmaya başladı... ama *sadece* orası dalgalanıyordu, başka hiçbir yer değil.

Bu alacakaranlığa bir saat kala olmuştu.

Burt Dorfman bir traktör aküsüne bir siren bağlamıştı ve Bob Daggett düğmeyi çevirdi. Yirmi dakika sonra kasabadaki erkeklerin çoğu ada mezarlığındaydılar.

İyi ki geldiler, dedi Dave Eamons çünkü ölülerden bazıları az kalsın kaçıyordu. Tam heyecan dinerken kalp krizinden gitmesine hâlâ iki saat kalan yaşlı Frank Daggett yeni gelenleri birbirlerini vurmasınlar diye organize etti ve son on dakikada Jenny mezarlığı sanki savaş meydanına döndü. Ortalık yatıştığında barut dumanı öyle yoğundu ki bazı adamlar öksürüyorlardı. Ekşi kusmuk kokusu barut kokusundan daha kesifti... ayrıca daha keskin ve kalıcıydı.

Bazıları hâlâ omurgaları kırık yılanlar gibi kıvranıyorlardı... özellikle gençler.

"Burt," dedi Frank Daggett. "Zincir testereleri getirdin mi?"

Burt "Getirdim," dedi ve ardından iç geçirince ağzından ağaç kabuğu yiyen bir orakböceğini çağrıştıran bir ses çıktı. Gözlerini kıvranan cesetlerden, devrilmiş mezar taşlarından, ölülerin içinden çıktığı çukurlardan alamıyordu. "Kamyondalar."

"Benzinleri var mı?" Frank'in yaşlı, saçsız kafasının damarları kabarmıştı.

"Hı hı." Burt'ün eli ağzındaydı. "Pardon."

"İstediğin kadar kus," dedi Frank hemen, "ama bir yandan o testereleri getir. Sen de... sen... sen... sen..."

Sonuncu "sen"i, yeğeninin oğlu Bob'a söylemişti.

"Yapamam Frank Amca," dedi Bob hasta hasta. Etrafa bakınınca beş altı arkadaşının ve komşusunun uzun otların arasında iki büklüm yattıklarını gördü. Ölmemişlerdi; bayılmışlardı. Çoğu kendi akrabalarının yerin içinden çıktığını görmüşlerdi. Şurada, bir toz ağacının altında yatan Buck Harkness, mütevef-

fa karısını paramparça eden çapraz ateşe katılmıştı; kadının kafasının arka kısmının patlayıp da çürümüş, solucanlı beyninin iğrenç bir gri sıvı halinde saçıldığını görünce bayılmıştı. "Yapamam. Yapa..."

Frank'in artrit yüzünden çarpılmış ama taş gibi sert eli Bob'un suratında patladı.

"Yapabilirsin ve yapacaksın evlat," dedi Frank.

Bob diğer adamlarla birlikte gitti.

Onları asık suratla seyreden Frank Daggett, sol kolu boyunca ta dirseğine kadar sancılar yaymaya başlamış olan göğsünü ovuşturdu. Yaşlıydı ama aptal olmadığı kesindi ve o sancıların ne olduklarını ve ne anlama geldiklerini gayet iyi biliyordu.

"Bana kalp krizi geçireceğini söyledi ve bunu söylerken göğsüne pat pat vurdu," diye devam etti Dave, sol elini sol meme ucunun üstündeki şişkin kasa koyup göstererek.

Maddie anladığını belirtmek için kafa salladı.

"Dedi ki, 'Bu pislik temizlenmeden önce bana bir şey olursa Davey, idareyi Burt ve Orrin'le birlikte sen devralırsın. Bobby iyi çocuktur ama kendini toplaması biraz zaman alabilir bence... ayrıca bilirsin, bazen bir erkek korktu muydu artık hep korkak kalabilir.'"

Maddie yine başıyla onayladı, erkek olmadığına şükrederek; çok, çok şükrederek.

"Sonra söylediğini yaptık," dedi Dave. "Pisliği temizledik."

Maddie üçüncü kez başıyla onayladı ama bu sefer ses çıkarmış olmalıydı çünkü Dave ona dayanamıyorsa anlatmayı keseceğini söyledi; seve seve keseceğini.

"Dayanabilirim," dedi Maddie usulca. "Ne kadar dayanıklı olduğumu bilsen şaşarsın Davey." Bunu deyince Davey ona çabucak, meraklı bir bakış fırlattı ama Maddie gözlerini kaçırdı, Dave onlardaki sırrı göremeden.

Dave sırrı bilmiyordu çünkü Jenny'de bilen kimse yoktu. Maddie'nin istediği buydu ve böyle kalmasını istiyordu. Bir za-

manlar, yaşadığı şokun mavi karanlığındayken, bununla başa çıkıyor numarası yapmıştı belki. Sonra *gerçekten* başa çıkmasını sağlayan bir şey olmuştu. Ada mezarlığı cesetlerini kusmadan dört gün önce Maddie Pace basit bir seçimle karşı karşıya kalmıştı: Ya başa çıkacaktı ya da ölecekti.

Salonda oturmuş, geçen senenin Ağustos'unda –o zaman şimdi inanılmayacak kadar uzak bir geçmiş gibi geliyordu– Jack ile birlikte hazırladığı çay üzümü şarabından bir bardak içiyor ve komik denecek kadar önemsiz bir şey yapıyordu. Minicik şeyler örüyordu. Patikler. Zaten yapacak başka ne *vardı* ki? Ellsworth Alışveriş Merkezi'ndeki Wee Folks mağazasına uzun süre giden olmayacaktı görünüşe bakılırsa.

Cama bir şey çarpmıştı.

Yarasadır, diye düşünmüştü başını kaldırıp bakarken. Ama elindeki şişler hareketsiz kalmıştı. Dışarıdaki rüzgârlı karanlıkta hareket eden daha iri bir şeydi sanki. Gaz lambası sonuna kadar açık olduğundan pencere camlarındaki yansımalar emin olmasını engelliyordu. Lambayı kısmak için elini uzatırken o boğuk ses yine gelmişti. Camlar titremişti. Pencere çerçevelerine biraz kurumuş macun döküldüğünü işitmişti. Jack'in bu sonbaharda bütün pencere camlarını değiştirmeyi planladığını anımsamış ve ardından *Belki de bunu yapmaya gelmiştir,* diye düşünmüştü. Saçma bir fikirdi, okyanusun dibindeydi o ama...

Başını yana eğmiş, şişleri şimdi ellerinde hareketsiz halde öylece durmuştu. Minik bir pembe patik. Mavi bir çift örmüştü bile. Birden *bir sürü* şeyi işitebiliyormuş gibi gelmişti. Rüzgârı. Cricket Kayalığı'na çarpan dalgaların hafif gürlemesini. Evin çıkardığı, yatağında keyif çatan yaşlı bir kadını çağrıştıran hafif gıcırtıları. Holdeki saatin tıkırtılarını.

"Jack?" diye sormuştu artık sessiz olmayan sessiz geceye. "Sen misin canım?" Sonra salon penceresi içeri doğru patlamıştı ve içeri giren şey aslında Jack değil, üzerinden birkaç küflü et şeridi sarkan bir iskeletti.

Pusulası hâlâ boynunda asılıydı. Yosundan bir sakal bırakmıştı.

Yere yığıldıktan sonra elleriyle dizlerinin üstünde doğrulup Maddie'ye içinde kabuklu deniz hayvanlarının yuva yaptığı kara göz oyuklarıyla bakarken rüzgâr tepesindeki perdeleri kabarttı.

Homurdandı. Etsiz ağzı açılıp kapanırken dişleri takırdadı. Karnı açtı... ama bu sefer tavuklu şehriye çorbası kesmezdi. Konserve olanlar bile.

Kabuklu deniz hayvanlarıyla dolu o kara deliklerin ardında gri şeyler sallanıyordu ve Maddie, Jack'in beyninin kalıntılarına baktığını fark etti. Jack doğrulup üstüne gelirken, halıda siyah ve yosunlu izler bırakırken, parmaklarını uzatırken Maddie oturduğu yerde kalakaldı. Jack'te tuz ve fersahların kokusu vardı. Ağzı mekanik bir şekilde açılıp kapanıyordu. Maddie geçen Noel'de ona L. L. Bean's'ten aldığı siyahlı kırmızılı ekose gömleğin kalıntılarının hâlâ üstünde olduğunu gördü. Epey pahalıya patlamıştı ama Jack ne kadar sıcak tuttuğunu defalarca söylemişti ve bakın ne kadar sağlam çıkmıştı, bunca zaman suyun altında kaldıktan sonra hâlâ büyük bir kısmı duruyordu.

Jack'in parmaklarından geriye kalan soğuk, örümcek ağı gibi kemikler Maddie'nin boynuna dokununca karnındaki bebek –ilk kez– tekme attı ve Maddie sakinlik sandığı afallamışlıktan ve dehşetten sıyrılıp şişlerden birini yaratığın gözüne sapladı.

Jack şişi tutarak, bir su pompasını andıran korkunç, boğuk boğulma sesleri çıkararak gerilerken, yarısı tamamlanmış pembe patik eskiden burnunun bulunduğu yerin önünde sallandı. Maddie o burun boşluğundan kıvrılarak çıkan bir deniz salyangozunun ardında sümüksü bir iz bırakarak patiğe tırmanmasını seyretti.

Jack evlenmelerinin ardından Maddie'nin bir arka bahçe satışından aldığı sehpaya takılıp düştü... Maddie o konuda bir türlü karar verememiş, ıstırap çekmişti, ta ki Jack nihayet ona bu sehpayı salonlarına almazsa sahibi olan kadına istediği paranın iki mislini verip o kahrolası sehpayı yakmak için şeyle parçalayacağını söylene dek...

...şeyle...

Jack yere düşünce ıslak, incecik gövdesi çatırdayarak ikiye

ayrıldı. Sağ eliyle üstü çürümüş beyin dokusuyla kaplı örgü şişini kavrayıp göz deliğinden çıkardı ve kenara attı. Üst yarısıyla Maddie'ye doğru süründü. Dişleri durmadan takırdıyordu.

Maddie onun sırıtmaya çalışığını düşündü ve sonra bebek yine tekme atınca, Jack'in o gün Mabel Hanratty'nin arka bahçesinde ne kadar alışılmadık bir şekilde bezgin ve sinirli konuştuğunu anımsadı: *Tanrı aşkına şunu al artık Maddie! Yorgunum! Eve gidip akşam yemeğimi yemek istiyorum! Almazsan ben o cadaloza istediği paranın iki mislini verip sehpayı yakmak için...*

Soğuk, nemli bir el ayak bileğini kavradı; çürük dişler ısırmaya hazırlandılar. Maddie'yi ve bebeğini öldürmeye. Maddie ayağını çekip kurtarınca Jack elinde kalan terliği kemirip tükürdü.

Maddie antreden döndüğünde Jack beyinsizce sürünerek –en azından vücudunun üst kısmıyla– mutfağa giriyor, pusula fayanslara sürtünüyordu. Jack sesini duyunca başını kaldırıp baktı ve sanki gözlerinde salakça bir sorgulama vardı, Maddie baltayı indirerek onun kafatasını parçalarken... Jack sehpaya yapma tehdidinde bulunduğu şeyi yaparken.

Jack'in kafası ikiye ayrıldı, beyni bozuk yulaf ezmesi gibi fayanslara aktı; içinde kımıl kımıl salyangozlar ve jelatinimsi deniz solucanları bulunan beyni, yazın yüksek bir çayırda kalıp çürüyerek gazla dolduktan sonra patlamış bir dağ sıçanı gibi kokan beyni.

Elleri hâlâ mutfak fayanslarına çarparak böcek gibi tıkırtılar çıkarıyordu.

Maddie baltayla vurdu... vurdu... vurdu...

Nihayet tüm hareketler kesildi.

Karnına şiddetli bir sancı yayılınca bir an korkunç bir paniğe kapıldı: *Düşük mü? Düşük mü yapıyorum?* Ama acı geçti ve bebek öncekinden de kuvvetle tekmeledi.

Maddie artık işkembe gibi kokan baltayı taşıyarak salona geri döndü.

Jack'in bacakları her nasılsa ayağa kalkmayı başarmıştı.

"Jack, seni çok sevdim," dedi, "ama bu sen değilsin." Yuka-

rıdan savurduğu, balta Jack'in leğen kemiğini yardı, halıyı kesti ve alttaki sağlam meşeye saplandı.

Birbirinden ayrılan bacaklar neredeyse beş dakika boyunca şiddetle titredikten sonra yatışmaya başladı. Sonunda ayak baş parmakları bile kımıldamayı kesti.

Maddie onu parça parça bodruma taşıdı, fırın eldivenlerini takarak ve Jack'in barakaya koyduğu ve Maddie'nin atmamış olduğu yalıtımlı battaniyelerle her parçayı sararak... Jack ve ekibi soğuk gecelerde bu battaniyelerle tavaların üstünü örterlerdi, ıstakozlar donmasın diye.

Bir seferinde kopuk bir el Maddie'nin bileğini tuttu. Maddie kımıldamadan, kalbi küt küt atarak durup bekledi ve sonunda el gevşedi. Böylece o iş bitmiş oldu. *Jack* bitmiş oldu.

Evin altında kullanılmayan, pis bir sarnıç vardı... Jack orayı doldurmaya niyetlenmişti. Maddie ağır beton kapağı bir kenara çekip gölgesini toprak zemine kısmi bir güneş tutulması misali düşürdü ve ardından Jack'in parçalarını aşağı atıp seslerini dinledi. Hepsi gidince ağır kapağı eski yerine getirdi.

"Huzur içinde yat," diye fısıldadı ve içinden bir ses kocasının *parça parça* yattığını fısıldayınca ağlamaya başladı ve ağlamaları isterik çığlıklara dönüştü ve saçını yolup memelerini kan içinde kalana dek tırmaladı ve *Delirdim,* diye düşündü, *delirmek böyle bir...*

Ama düşüncesi tamamlanmadan bayıldı ve baygınlığı derin bir uykuya dönüştü ve ertesi gün kendini gayet iyi hissediyordu.

Ama kimseye anlatmayacaktı.

Asla.

"Dayanabilirim," dedi Dave Eamons'a tekrar, bir zamanlar kocası olan ve rahmindeki çocuğun yaratılmasına katkıda bulunmuş yaratığın kabuklu deniz hayvanlarıyla dolu göz çukuruna saplanmış örgü şişinin ucunda sallanan patiğin görüntüsünü bir kenara atarak. "Gerçekten."

Bunun üzerine Dave Eamons ona anlattı, belki de birilerine anlatmazsa delireceği için ama en kötü kısımları atladı. Ona

ölüler diyarına geri dönmeyi kesinlikle reddeden cesetleri zincir testerelerle parçaladıklarını anlattı ama bazı vücut parçalarının –beyinsizce açılıp kapanan kolsuz ellerin, mezarlığın mermiler saplanmış toprağını kaçmak istercesine eşeleyen bacaksız ayakların– kımıldanmayı sürdürdüklerini ve bunların dizel yakıta bulandıktan sonra yakıldıklarını anlatmadı. Maddie'nin bunları duymasına gerek yoktu. Alevleri evinden görmüştü.

Daha sonra Gennesault Adası'ndaki tek itfaiye arabası hortumunu sönmekte olan ateşe çevirmişti, her ne kadar yangın çıkma olasılığı düşük olsa da, ayrıca doğudan esen sert bir rüzgâr kıvılcımları Jenny'nin deniz tarafına taşımıştı. Geride pis kokulu, yağlı bir yığından başka bir şey kalmayınca (bu kütlede hâlâ yer yer kımıldayan şeyler vardı, tıpkı yorgun bir kastaki seğirmeler gibi) Matt Arsenault eski D–9 Catterpillar'ını çalıştırıp –çentikli çelik kepçenin üstündeki ve uçuk renkli mühendis kepinin altındaki yüzü köy peyniri gibi bembeyazdı– o şaşırtıcı kütleyi toprağa gömmüştü.

Frank, Bob Daggett'ı, Dave Eamons'u ve Cal Partridge'i bir kenara çektiğinde ay yükselmekteydi. Dave'e hitap etmişti.

"Eninde sonunda olacağını biliyordum, sonunda oldu," dedi.

"Ne diyorsun amca?" diye sordu Bob.

"Kalbim," dedi Frank. "Lanet olası şey ayvayı yedi."

"Yapma Frank Amca..."

"Frank Amca, Frank Amca deyip durma," dedi yaşlı adam. "Gevezeliklerine harcayacak zamanım yok. Arkadaşlarımın yarısının bu yüzden öldüğünü gördüm. Çok hoş bir şey değil ama daha kötüsü de olabilirdi; kanserden gitmekten iyidir.

"Ama şimdi konuşulması gereken üzücü bir mesele daha var ve bu konuda söyleyeceğim tek şey şudur ki, gömülünce *toprağın altında* kalmak istiyorum. Cal, tüfeğini sol kulağıma sok. Dave, sol kolumu kaldırınca seninkini koltuk altıma daya. Bobby, sen de seninkini tam kalbimin üstüne koy. Dua edeceğim ve amin deyince üçünüz birden aynı anda tetiğe basarsınız."

"Frank Amca..." demeyi başardı Bob. Topuklarının üstünde sallanıyordu.

"Sana sus dedim," dedi Frank. "Ayrıca *sakın* bayılmaya kalkma, hanımevladı seni. Şimdi gel bakayım buraya hödük."

Bob söyleneni yaptı.

Frank çevresindeki adamlara baktı; yüzleri bembeyazdı, tıpkı Matt Arsenault'un buldozeri ta küçüklüğünden, şort giydiği ve Buster Brown çizgi romanları okuduğu zamanlardan beri tanıdığı erkeklerle kadınların üstünden geçirirkenki yüzü gibi.

"Amma oyalandınız ha çocuklar," dedi Frank. Hepsine hitap etse de gözünü yeğeninin oğluna dikmiş olabilirdi. "Geri adım atmaya niyetleniyorsanız unutmayın ki ben de herhangi biriniz için aynısını yapardım."

"Nutuk çekmeyi kes," dedi Bob boğuk bir sesle. "Seni seviyorum Frank Amca."

"Sen baban gibi adam olamadın Bobby Daggett ama ben de seni seviyorum," dedi Frank soğukkanlılıkla ve sonra bir ıstırap çığlığıyla sol kolunu başının üstüne, tıpkı New York'ta çabucak taksi bulmaya çalışan bir adam gibi kaldırarak son duasını etmeye başladı. "Cennetteki Baba'mız –*Tanrım*, çok acıyor!–, ismin kutsal sayılsın –*vay* anasını!–, krallığın gelsin, istediğin olsun yeryüzünde, tıpkı... tıpkı..."

Frank'in kaldırdığı sol kolu zangır zangır titremeye başlamıştı. Tüfeğini ihtiyarın koltuk altına dayamış olan Dave Eamons o kolu, fesatlık edip de yanlış tarafa düşebilecekmiş gibi görünen büyük bir ağacı seyreden bir ağaç kesicisi gibi dikkatle izliyordu. Yaşlı adamın solgun yüzünde iri ter damlaları belirmişti. Dudakları gerilmiş, sarımtırak ve düzgün takma dişleri ortaya çıkmıştı ve Dave adamın nefesindeki Polident kokusunu alabiliyordu.

"...Cennetteki gibi!" dedi yaşlı adam titreyerek. "Bizi günaha sokma, kötülükten kurtar lanet olsun sonsuza dek AMİN!"

Üçü birden ateş ettiler ve Cal Partridge'le Bob Daggett bayıldılar ama Frank kalkıp yürümeye çalışmadı hiç.

Frank Daggett ölü *kalmakta* kararlıydı ve istediği oldu.

Dave bu öyküye bir kez başlayınca devam etmek zorunda kaldı, bu yüzden de başladığı için kendine küfretti. Baştaki fikrinde haklıydı; hamile bir kadına anlatılacak şey değildi bu.

Ama Maddie onu öpmüş ve çok iyi anlattığını, Frank Dagget'ın da çok iyi davrandığını düşündüğünü söylemişti. Dave dışarı çıktığında biraz şaşkındı, sanki demin hiç tanımadığı bir kadın yanağını öpmüş gibi.

Bu bir bakıma o kadar doğruydu ki.

Maddie onun Jenny'nin iki yolundan biri olan toprak yoldan giderek sola dönüşünü seyretti. Dave'in ay ışığında biraz sendelediğini düşündü; yorgunluktan olduğu kadar yaşadığı şoktan da yalpalıyordu. Maddie'nin yüreğinden ona... hepsine sevgi akıyordu. Dave'e onu sevdiğini söylemek ve dudaklarını sırf yanağında gezdirmek yerine dosdoğru ağzından öpmek istemişti ama Dave böyle bir şeyi yanlış anlayabilirdi, tüm yorgunluğuna ve Maddie'nin neredeyse beş aydır hamile olmasına karşın.

Ama Maddie onu *gerçekten* seviyordu, *hepsini* seviyordu çünkü Atlantik kıyısının altmış mil açığındaki bu küçük kara parçasını kendisi için güvenli kılmak adına onca çaba sarf etmişlerdi.

Bebeği için de.

"Evde doğum olacak," dedi usulca, Dave, Pulsiferler'in karanlıktaki, kocaman uydu antenlerinin ardında gözden kaybolurken. "Evde doğum olacak... ve her şey yolunda gidecek."

YAĞMUR MEVSİMİ

JOHN ve Elise Graham, Willow, Maine'in ortasında, ne idüğü belirsiz bir incinin ortasındaki bir kum taneciği gibi duran küçük köyü sonunda bulduklarında saat ikindinin beş buçuğu olmuştu. Köy, Hempstead Place'e sekiz kilometreden yakındı ama gelirken iki defa yanlış yola sapmışlardı. Nihayet ana caddeye vardıklarında ikisi de terlemiş ve sinirliydiler. St. Louis'den gelirlerken Ford'un havalandırması bozulmuştu ve dışarısı kırk beş derece gibiydi. O kadar da değildir tabii, diye düşündü John Graham. Bugün elini uzatıp da gökyüzünden ılık su taneleri koparmanın neredeyse imkansız olduğunu hissediyordu. Tepedeki gök bulutsuz ve açık maviydi ama yüksek nem oranı yüzünden her an yağmur başlayacakmış gibi geliyordu. Zaten fark etmezdi... *şimdiden* yağmur başlamış gibiydi.

"İşte Milly Cousins'in bize söylediği market," dedi Elise göstererek.

John homurdandı. "Geleceğin süpermarketi gibi görünmüyor pek."

"Doğru," diye katıldı Elise ihtiyatla. İkisi de ihtiyatlıydılar. Neredeyse iki yıldır evliydiler ve birbirlerini hâlâ çok seviyorlardı ama St. Louis'den buraya uzun bir taşra yolculuğu yapmışlardı, hem de radyosuyla havalandırması çalışmayan bir arabanın içinde. John burada, Willow'da güzel bir yaz geçireceklerinden

umutluydu (geçirmek zorundaydılar çünkü masrafları Missouri Üniversitesi ödüyordu) ama yerleşip alışmalarının bir hafta kadar sürebileceği kanısındaydı. Hele hava böyle sıcakken bir tartışma durup dururken büyüyebilirdi. İkisi de yazlarına öyle bir başlangıç yapmak istemiyorlardı.

John arabayı Ana Cadde'de, Willow Genel Perakende Satış Mağazası ve Hırdavatçısı'na doğru sürdü. Sundurmanın bir köşesinden sarkan, mavi kartallı paslı bir tabelayı görünce buranın aynı zamanda postane olduğunu anladı. Genel Perakende Satış Mağazası ikindi ışığında uyuşuk bir yer gibi görünüyordu; üstünde İTALYAN SANDVİÇLERİ – PİZZA – YEMEK – BALIK AVLAMA LİSANSLARI yazılı tabelanın arkasına park edilmiş tek bir döküntü Volvo vardı o kadar ama kasabanın geri kalanına kıyasla hayatla dolup taşan bir yer gibiydi. Pencerede duran bir neon bira tabelası cızırdıyordu, oysa hava üç saatten önce kararmazdı. *Oldukça radikal,* diye düşündü John. *Sahibi onu koymak için belediyeden izin almıştır umarım.*

"Maine'in yazları tatil cenneti olduğunu sanırdım," diye mırıldandı Elise.

"Şimdiye kadar gördüklerimize bakılırsa Willow turizm bölgesinin biraz dışında galiba," diye karşılık verdi John.

Arabadan inip sundurmanın basamaklarını çıktılar. Bambu oturaklı bir sallanan sandalyede oturan hasır şapkalı, yaşlı bir adam onlara küçük, mavi, kurnaz gözlerle bakıyordu. Elindeki sigarayı sardıkça, ayaklarının dibine uzanmış köpeğin üstüne ufak tütün parçaları dökülüyordu. Köpek soyu sopu belirsiz iri, sarı bir hayvandı. Patileri sallanan sandalyenin kıvrımlı ayaklarından birinin tam altında duruyordu. Yaşlı adam köpeğe dikkat etmiyormuş, hatta varlığının farkında bile değilmiş gibiydi, oysa ileri doğru her sallandığında kıvrım o savunmasız patilerin çeyrek santim ötesinde duruyordu. Elise bunu tuhaf bir şekilde büyüleyici buldu.

"İyi günler bayan ve bayım," dedi yaşlı beyefendi.

"Merhaba," diye karşılık veren Elise ona hafifçe, ürkekçe gülümsedi.

"Selam," dedi John. "Ben..."

"Bay Graham," diye tamamladı yaşlı adam sakince. "Bay ve Bayan Graham. Hempstead Place'i bu yaz kiralayanlarsınız. Duyduğuma göre bir çeşit kitap yazıyormuşsunuz."

"On yedinci yüzyılda Fransa'daki iç göçle ilgili," diye onayladı John. "Haber çabuk yayılıyor ha?"

"Öyle," diye hemfikir oldu yaşlı adam. "Küçük kasaba, bilirsiniz işte." Ağzına koyduğu sigara hemen dağılınca bacaklarının her tarafına ve köpeğin gevşek postuna tütün saçıldı. Köpek kımıldamadı. "Tüh, şu işe bak," diyen yaşlı adam açılan kâğıdı alt dudağından söktü. "Neyse, zaten karım artık sigarayı bırakmamı istiyor. Diyor ki, okuduğuna göre sigara sırf beni değil, onu da kanser yapabilirmiş."

"Kasabaya biraz alışveriş yapmaya geldik," dedi Elise. "Ev eski ve muhteşem bir bina ama dolap tamtakır."

"Hı hı," dedi yaşlı adam. "Tanıştığımıza sevindim. Ben Henry Eden." Büzülmüş ellerinden birini onlara uzattı. Önce John, sonra Elise yaşlı adamın elini sıktılar. İkisi de bunu özenle yaptılar ve yaşlı adam bunu takdir ettiğini söylercesine kafa salladı. "Yarım saat önce gelirsiniz sanıyordum. Bir iki yanlış yola saptınız herhalde. Bu kadar küçük bir kasabaya göre çok fazla yol var." Güldü. Bronşlarından gelen boğuk ses, bir sigara tiryakisinin balgamlı öksürüğüne dönüştü. "Willow'da yolların sürüsüne bereket!" Biraz daha güldü.

John'un kaşları hafifçe çatılmıştı. "Geleceğimizi nereden biliyordunuz?"

"Lucy Doucette aradı, yeni gelenlerin geçip gittiğini gördüğünü söyledi," dedi Eden. Top tütünü kesesini çıkardı, açtı, elini içine sokup bir paket sigara kâğıdı aldı. "Lucy'yi bilmezsiniz ama söylediğine göre yeğeninin kızını tanıyormuşsunuz bayan."

"Milly Cousins'in büyük halasından mı bahsediyoruz?" diye sordu Elise.

"Evet," diye onayladı Eden. Tütün serpmeye başladı. Bazıları sigara kâğıdına düşse de çoğu aşağıdaki köpeğin üstüne yağdı. Tam John Graham köpeğin ölü mü olduğunu merak etmeye

başlarken hayvan kuyruğunu kaldırıp yellendi. Ölü *değilmiş*, diye düşündü John. "Willow'da hemen herkes akrabadır. Lucy tepenin dibinde oturur. Aslında sizi arayacaktım ama o zaten geldiğinizi söyleyince..."

"*Buraya* geleceğimizi nereden biliyordunuz?" diye sordu John.

Henry Eden omuz silkti, *Gidecek başka neresi var ki?* dercesine.

"Bizimle konuşmak mı istiyordunuz?" diye sordu Elise.

"Şey, konuşmam gerekiyor diyeyim," dedi Eden. Sigarasını yapıştırıp ağzına koydu. John bu seferkinin dağılıp dağılmayacağını görmeyi bekledi. Bütün bu olanlardan biraz şaşkına dönmüştü, sanki bilmeden CIA'in bir çeşit taşra versiyonuyla karşılaşmış gibi.

Sigara her nasılsa dağılmadı. Sallanan sandalyenin kolluklarından birine kararmış bir zımpara kâğıdı tıkıştırılmıştı. Eden'ın buna sürttüğü bir kibritin alevini tuttuğu sigarasının yarısı hemen yandı.

"Bence siz ve hanımefendi geceyi kasaba dışında geçirmek isteyebilirsiniz," dedi sonunda.

John gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Kasaba dışında mı? Niye ki? Daha yeni geldik."

"Yine de iyi fikir bence bayım," dedi bir ses Eden'ın ardından.

Grahamlar dönüp bakınca dükkânın paslı, ızgaralı kapısının ardında düşük omuzlu, uzun boylu bir kadının durduğunu gördüler. Kadının yüzü onlara Chesterfield sigaralarının reklamını yapan eski bir teneke tabelanın hemen üstünden bakıyordu... YİRMİ BİR ÇEŞİT MUHTEŞEM TÜTÜNDEN YAPILMA YİRMİ MUHTEŞEM SİGARA. Kadın kapıyı açıp sundurmaya çıktı. Yüzü solgun ve yorgun görünüyordu ama aptal değil. Bir elinde bir somun ekmek, diğerindeyse altılık bir Dawson's birası paketi vardı.

"Ben Laura Stanton," dedi. "Tanıştığımıza çok memnun ol-

dum. Biz Willowlular asosyal görünmek istemeyiz ama bu gece yağmur mevsimi."

John'la Elise şaşkınca bakıştılar. Elise göğe baktı. Mavi gökyüzü birkaç küçük bulut dışında açıktı.

"Nasıl göründüğünü biliyorum," dedi Stanton, "ama hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi Henry?"

"Evet," dedi Eden. Bitmiş sigarasını derin bir nefes çektikten sonra sundurma parmaklığının üstünden attı.

"Havadaki nem hissediliyor," dedi Stanton. "Püf noktası ***bu***, değil mi Henry?"

"Şey," diye onayladı Eden, "evet. Ama *yedi* sene oldu. Tamı tamına."

"Tamı tamına," diye onayladı Laura Stanton.

Birlikte Grahamlara beklentiyle baktılar.

"Pardon ama," dedi Elise sonunda, "bütün bunlardan hiçbir şey anlamadım. Buralara özgü bir şaka filan mı?"

Bu sefer Henry Eden'la Laura Stanton bakıştılar ve aynı anda iç geçirdiler.

"Bundan *nefret* ediyorum," dedi Laura Stanton ama yaşlı adama mı söylediğini yoksa kendi kendine mi konuştuğunu John Graham anlayamadı.

"Yapılması gerek," diye karşılık verdi Eden.

Stanton başıyla onayladıktan sonra iç geçirdi. Ağır bir yükü yere bırakmış ve şimdi tekrar kaldırması gerektiğini bilen bir kadının iç geçirişiydi bu.

"Bu çok sık olmuyor," dedi, "çünkü Willow'a ancak yedi senede bir yağmur mevsimi gelir..."

"On yedi Haziran'da," diye araya girdi Eden. "Yedi yılda bir on yedi Haziran'da yağmur mevsimi gelir. Hiç değişmeden her yıl. Sadece bir gece sürer ama yağmur mevsimi denmiştir hep. Sebebini hiç bilmiyorum. Sen biliyor musun Laura?"

"Hayır," dedi kadın, "ayrıca sözümü kesmezsen sevinirim Henry. Bunamaya başladın bence."

"Şey, yaşadığım için kusura bakma, demin cenaze arabasından düştüm de," dedi bariz bir şekilde bozulan ihtiyar.

Elise, John'a biraz korkuyla baktı. *Bu insanlar bizimle dalga mı geçiyor?* diye soruyordu gözleriyle. *Yoksa ikisi de kafadan kontak mı?*

John bilmiyordu ama alışveriş için Augusta'ya gitseler çok daha iyi olacağını düşünüyordu; 17. Otoban'daki midyecilerden birinde çabucak akşam yemeği yiyebilirlerdi.

"Şimdi dinleyin," dedi Stanton müşfikçe. "Size Woolwich Yolu'ndaki Wonderview Moteli'nde bir oda tuttuk; isterseniz orada kalabilirsiniz. Motel doluydu ama müdür kuzenim olur, bu yüzden hatırım için odalardan birini boşalttı. Yarın geri dönüp yazın geri kalanını bizlerle geçirebilirsiniz. Çok memnun oluruz."

"Bu bir *şakaysa* anlamadım," dedi John.

"Hayır, şaka değil," dedi kadın. Eden'a göz atınca ihtiyar *Devam et, şimdi vazgeçme,* dercesine çabucak ve hafifçe kafa salladı. Kadın tekrar John'la Elise'e baktı ve sanki kendini toparladıktan sonra "Bakın, Willow'a her yedi senede bir kara kurbağaları yağar," dedi. "İşte. Artık biliyorsunuz."

"Kara kurbağaları," dedi Elise dalgın, düşünceli, rüyadamıyım–söyleyin diyen bir sesle.

"Hı hı, kara kurbağaları!" diye onayladı Henry Eden neşeyle.

John gerekirse yardım çağırabilmek için ihtiyatla çevreye bakınıyordu. Ama Ana Cadde bomboştu. Üstelik bütün kepenkler *indirilmişti.* Yolda hareket eden tek bir araba bile yoktu. İki kaldırımda da tek bir yaya görülmüyordu.

Burada başımız belada olabilir, diye düşündü. *Bu insanlar cidden zırdeliyseler başımız büyük belada olabilir.* Birden aklına Shirley Jackson'ın kısa öyküsü "Piyango" geldi, ta ortaokulda okuduğundan beri ilk kez.

"Burada durup salak gibi görünmek *hoşuma* gidiyor sanmayın," dedi Laura Stanton. "Sadece görevimi yapıyorum o kadar. Henry de. Bakın, kurbağa *çiseler* demiyorum. *Sağanaktan* bahsediyorum."

"Haydi," dedi John, Elise'i dirseğinin üstünden tutarak. On-

lara altı dolarlık bir banknot kadar sahte bir şekilde gülümsedi. "Sizlerle tanıştığımıza sevindim." Elise'i sundurma basamaklarından indirirken iki üç kez başını geriye çevirip o yaşlı adamla düşük omuzlu solgun kadına baktı. Onlara tamamen sırtını dönmek iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

Kadın onlara doğru bir adım atınca John neredeyse tökezleyip son basamaktan düşüyordu.

"Biliyorum, inanması biraz *güç*," dedi kadın. "Keçileri kaçırmış olduğumu düşünüyorsunuz herhalde."

"Kesinlikle hayır," dedi John. Suratındaki sahte gülümseyiş yüzünden ağzının neredeyse kulaklarına varacağını hissediyordu şimdi. Tanrım, neden St. Louis'den ayrılmışlardı ki? Çiftçi Jekyll ve Bayan Hyde ile tanışmak için radyosu ve havalandırması bozuk bir arabayla yaklaşık iki bin dört yüz kilometre kat etmişti.

"Sorun değil," diyen Laura Stanton'ın yüzüyle sesindeki tuhaf sakinlik, John'ın Ford'a bir buçuk metre kala, İTALYAN SANDVİÇLERİ tabelasının yanında durmasına yol açtı. "Kurbağa ve kuş yağmuru gibi şeyleri duymuş insanlar bile Willow'da yedi senede bir olanları pek bilmezler. Ama size küçük bir tavsiye: *Kalacaksanız* evden çıkmayın. Evde güvende olursunuz büyük ihtimalle."

"Ama panjurları kapatın," diye ekledi Eden. Köpek kuyruğunu kaldırarak yine uzun, sesli bir şekilde yellendi, bu hususun önemini vurgulamak istercesine.

Elise usulca "Şey... olur, kapatırız," dedi ve sonra Ford'un yolcu kapısını açan John onu neredeyse içeri itti.

"Kesinlikle," dedi John, geniş gülümsemesi yüzünde donmuş halde.

"Ayrıca yarın bizi görmeye gelin," diye seslendi Eden, John apar topar Ford'un ön tarafından dolanıp şoför kapısına giderken. "Yarın bizim yanımızda kendinizi daha güvende hissedersiniz sanırım." Duraksadıktan sonra ekledi: "Yarına çıkarsanız tabii."

John el salladı, direksiyonun başına oturdu ve arabayı sürdü.

Sundurmadaki yaşlı adamla solgun, sağlıksız ciltli kadın bir an sessizce durup Ford'un Ana Cadde'ye geri dönmesini seyrettiler. Geldiğinden çok daha hızlı gidiyordu.

"Eh, yaptık işte," dedi yaşlı adam tatminle.

"Evet," diye katıldı kadın, "ve kendimi göt gibi hissediyorum. Bize... bana nasıl baktıklarını görünce kendimi *hep* göt gibi hissederim zaten."

"Eh," dedi yaşlı adam, "sadece yedi senede bir oluyor o kadar. Hem öyle yapılması şart. Çünkü..."

"Çünkü ritüelin parçası," dedi kadın somurtarak.

"Hı hı. Ritüel."

Köpek onaylarcasına kuyruğunu kaldırıp tekrar yellendi.

Kadın onu tekmeleyip ellerini beline koyarak yaşlı adama döndü. "Dört kasabanın en *pis kokan* iti bu, Henry Eden!"

Köpek homurdanarak doğrulup yalpalayarak sundurma basamaklarından inerken, yalnızca Laura Stanton'a ters ters bakacak kadar duraksadı.

"Kendini tutamıyor," dedi Eden.

Kadın iç geçirerek yoldaki Ford'un ardından baktı. "Yazık," dedi. "Çok *iyi* insanlar gibi görünüyorlar."

"*Bizim* elimizden bir şey *gelmez*," diyen Henry Eden bir sigara daha sarmaya başladı.

Böylece Grahamlar gerçekten de akşam yemeklerini bir midyecide yediler. Komşu Woolwich kasabasında ("Doğa manzaralı Wonderview Moteli'nin memleketi," yazısını Elise'e gösterdi John, onu gülümsetmeye boşuna çabalayarak) bir tane buldular ve eski, büyük bir mavi ladinin altındaki bir piknik masasına oturdular. Midye tezgâhı Willow'un ana caddesindeki binalardan neredeyse tamamen farklıydı. Otopark neredeyse doluydu (arabaların çoğu tıpkı onlarınki gibi başka eyaletlerin plakasını taşıyordu) ve yüzleri dondurmalı çocuklar birbirlerini çığlık çığlığa kovalarken ebeveynleri geziniyor, kara sinek öldürüyor ve hoparlörden numaralarının okunmasını bekliyorlardı. Tezgâhın

mönüsü epey zengindi. Hatta John insanın derin bir tavaya sığabilecek neredeyse her şeyi bulabileceğini düşündü.

"O kasabada bırak iki ayı, iki *gün* bile kalabilir miyim, emin değilim," dedi Elise. "Soğudum oradan Johnny."

"Şakaydı o kadar. Yerlilerin turistlere yapmayı sevdikleri türden. Fazla ileri gittiler. Herhalde artık pişman olmuşlardır."

"Ciddi görünüyorlardı," dedi kadın. "Olanlardan sonra nasıl oraya geri dönüp de o ihtiyarın karşısına çıkarım?"

"Takma kafana... sigaralarına bakılırsa artık hayatında herkesle *ilk kez* tanıştığı bir döneme girmiş. En eski dostlarıyla bile."

Elise ağzının kenarlarındaki titremeleri kontrol altında tutmaya çalıştıktan sonra pes edip kahkahayı bastı. "Kötüsün sen!"

"Dürüst olabilirim ama kötü değilim. Alzheimer olmuş demiyorum ama tuvalete gitmek için bile yol haritasına ihtiyaç duyabilirmiş gibi bir hali vardı."

"Diğer herkes neredeydi sence? Kasaba bomboş görünüyordu."

"Herhalde Grange'da fasulye yiyor ya da Eastern Star'da kâğıt oynuyorlardır," dedi John gerinerek. "Az yemişsin tatlım."

"Tatlın pek aç değildi."

"Dedim ya, sadece bir *şakaydı,*" dedi John onu ellerinden tutarak. "Neşelen biraz."

"Sadece şaka olduğuna cidden, cidden emin misin?"

"Cidden, cidden eminim. Yani, hey... Willow, Maine'e her yedi senede bir kurbağa mı yağıyormuş? Bir Steven Wright monoloğuna benziyor."

Elise bezgince gülümsedi. "Çiselemiyormuş," dedi, "sağanak oluyormuş."

"Yaşlı balıkçının ilkesini paylaşıyorlar herhalde... attın mı büyük atacaksın. Çocukken kaldığım bir yatılı kampta millet bataklıkta avladıkları kuşlar hakkında atıp tutardı. Bu da ona benziyor. Hem aslında düşününce çok da şaşırtıcı değil."

"Ne değil?"

"Senelik gelirlerinin çoğunu yazlıkçılardan elde eden insanların yazlıkçı mantalitesi edinmeleri."

"O kadın şaka yapıyormuş gibi *davranmıyordu*. Doğrusunu istersen... beni biraz korkuttu Johnny."

John Graham'ın normalde sevimli olan yüzü asılıp sertleşti. Bu ifade yüzünde tuhaf dursa da sahte ya da samimiyetsiz görünmüyordu.

"Biliyorum," dedi torbalarını, peçetelerini ve plastik sepetlerini toplarken. "Bunun için özür dileyecek. Eşek şakalarını anlayabilirim ama biri karımı korkuttu mu –ki *beni* bile biraz korkuttular yahu– iş değişir. Geri dönmeye hazır mısın?"

"Yolu tekrar bulabilecek misin?"

John sırıtınca anında normal haline büründü. "Geride ekmek kırıntıları bıraktım."

"Ne kadar akıllısın canım," diyen Elise ayağa kalktı. Tekrar gülümsemesi John'ın hoşuna gitti. Elise derin bir nefes aldı –mavi işçi gömleğinin altındaki göğsü kabardı– ve bıraktı. "Nem azaldı sanki."

"Hı hı." John çöpleri bir çöp kutusuna sol eliyle fırlattıktan sonra Elise'e göz kırptı. "Yağmur mevsimi bu kadarmış demek ki."

Ama Hempstead Yolu'na geri döndüklerinde nem eskisinden da fazlaydı. John'a tişörtü göğsüne ve sırtına yapışmış bir örümcek ağıymış gibi geliyordu. Artık zarif bir çuhaçiçeği rengi tonuna bürünmüş olan akşam göğü hâlâ bulutsuzdu ama John elinde bir pipet olsa doğrudan havadan su içebileceğini düşündü.

Tepesinde Hempstead Place bulunan yüksek tepenin dibindeki yolda sadece bir ev daha vardı. Önünden geçerlerken John pencerelerden birinde kımıldamadan duran bir kadın silüetinin onlara baktığını gördü.

"İşte arkadaşın Milly'nin büyük halası," dedi John. "O bakkaldaki kasaba delilerini arayıp da geldiğimizi haber vermesi

büyük incelik tabii. Biraz daha kalsak yellenme yastıkları, el sıkışınca elektrik veren aletler ve takırdayan dişler de çıkarırlardı herhalde!"

"O köpeğin bünyesinde o elektrikli aletten vardı zaten."

John gülüp kafa salladı.

Beş dakika sonra kendi garaj yollarına girdiler. Yol uzun otlarla ve küçük çalılarla kaplıydı ve John yaz fazla ilerlemeden *bu* ufak sorunu halletmeye karar verdi. Hempstead Place derme çatma bir çiftlik eviydi; binaya nesiller boyu ihtiyaç duyuldukça –veya lüks olsun diye– eklemeler yapılmıştı. Arkasındaki ahır, eve üç tane dökünti, zigzag şeklinde barakayla bağlanıyordu. Yazın bu erken vaktinde barakalardan ikisi mis kokulu hanımelleriyle neredeyse tamamen kaplanmıştı.

Kasaba manzarası muhteşemdi, özellikle de böyle bulutsuz bir gecede. John bu kadar nem varken manzaranın nasıl *öyle* net olabildiğini merak etti bir an. Arabanın önünde dururken Elise yanına geldi ve bir an öylece, birbirlerinin beline sarılmış halde durup, Augusta yönünde zarifçe uzanan tepelere bakıp, akşamın gölgelerinde kendilerini kaybettiler.

"Çok güzel," diye mırıldandı Elise.

"Dinlesene," dedi John.

Ahırın elli metre kadar arkasında sazlarla ve uzun otlarla kaplı bataklık bir arazi vardı ve içinde bir sürü kurbağa hep bir ağzından şarkı söyleyip zıplıyor, Tanrı'nın nedense onlara verdiği elastik boğazlarını şişiriyorlardı.

"Şey," dedi Elise, "en azından kurbağalar buradaymış."

"Kara kurbağası değiller ama." John başını kaldırıp açık gökyüzüne baktı; Venüs soğuk soğuk yanan gözünü açmıştı şimdi. "İşte oradalar Elise! Yukarıdalar! Kara kurbağası bulutları!"

Elise kıkırdadı.

"'Bu gece, küçük Willow kasabasında,'" dedi John sesini değiştirerek, "'soğuk bir kara kurbağası akımıyla sıcak bir semender akımının karşılaşması sonucunda..."

Elise onu dirsekledi. "Ah *seni,*" dedi. "Haydi içeri girelim."

İçeri gittiler. Git yazısının önünden geçmediler. İki yüz dolar almadılar.

Dosdoğru yatağa gittiler.

Elise bir saat kadar hoş bir şekerleme yaptıktan sonra çatıdan gelen bir sesle uyandı. Dirseklerinin üstünde doğruldu. "O neydi Johnny?"

"Hımım," diyen John sırtını döndü.

Kara kurbağaları, diye düşünen Elise gülümsedi... ama kaygıyla. Kalkıp pencereye gitti ve önce yere değil de göğe baktığını fark etti.

Gökyüzü hâlâ bulutsuzdu ve şimdi trilyonlarca yıldızla kaplıydı. Sade, sessiz güzelliklerinden büyülenerek bir an onlara baktı.

Pat.

Pencereye hızla sırtını dönüp tavana baktı. Her ne idiyse tam tepeye, çatıya düşmüştü.

"John! Johnny! Uyan!"

"Ha? Ne?" John doğrulurken saçı karmakarışıktı.

"Başladı," diyen Elise tiz bir sesle kıkırdadı. "Kurbağa yağmuru."

"Kara kurbağası," diye düzeltti John. "Elise, ne diyorsun se..."

Pat pat.

John etrafa bakındıktan sonra ayaklarını yere bastı.

"Bu çok saçma," dedi usulca ve öfkeyle.

"Ne demek is..."

Pat ÇAT! Alt kattan cam tıngırtıları geldi.

"Ah, lanet olsun," dedi John kalkıp mavi kot pantolonunu hışımla alarak. "Yeter. Artık... cidden... *yeter.*"

Evin yan cephesinden ve çatıdan pek çok hafif takırtı geldi. Artık korkmuş olan Elise büzülerek John'a sokuldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani o deli kadın, bir de herhalde o yaşlı adamla bazı arkadaşları dışarıdan eve bir şeyler atıyorlar," dedi John, "ve ben

hemen bu işe bir son vereceğim. Bu küçük kasabada yeni gelenlerle dalga geçmek adetten olabilir ama..."

PAT! ÇAT! Mutfaktan.

"*Lanet OLSUN!*" diye bağıran John koridora koştu.

"Beni bırakma!" diye bağıran Elise peşinden koştu.

John koridorun ışığını açıp apar topar merdivenden indi. Evden gelen darbe seslerinin temposu giderek yükseliyordu ve Elise, *Dışarıda kaç kasabalı var ki? Bunu yapmak için kaç kişi gerekir? Hem ne atıyorlar? Yastık kılıflarına sokulmuş taşlar mı?* diye düşünecek zamanı buldu.

John merdivenin dibine varıp salona girdi. Oradaki büyük bir pencere, daha önce hayran kaldıkları manzaranın aynısını sergiliyordu. Pencere kırılmıştı. Halıya irili ufaklı cam parçaları saçılmıştı. John dışarıdakilere seslenip pompalı tüfeğini alacağını söylemek niyetiyle pencereye yöneldi. Sonra kırık camlara bakıp da yalınayak olduğunu hatırlayınca durdu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra cam parçalarının arasında karanlık bir şeklin durduğunu görünce –akrabalarıyla evlenen o embesillerin camı kırmakta kullandıkları taş olduğunu farz etti– gözü döndü. Yalınayak da olsa pencereye koşabilirdi ama tam o sırada taş kımıldadı.

Taş değil bu, diye düşündü John. *Bir...*

"John?" diye sordu Elise. Artık evin her tarafından boğuk gürültüler geliyordu. Sanki iri, yumuşak dolu taneleriyle bombardımana tutulmuşlardı. "John, nedir o?"

"Bir kara kurbağası," dedi John hayretle. Kırık camların arasında kımıldayan şekle bakmayı sürdürmekteydi ve karısından çok kendi kendine konuşuyordu.

Gözlerini kaldırıp pencereden dışarı baktı. Orada gördükleri dehşete ve şaşkınlığa kapılmasına yol açtı. Artık ne tepeleri görebiliyordu, ne de ufku... hatta kırk metreden yakın olan ahırı bile doğru dürüst seçemiyordu.

Gökten bir şeyler yağıyordu durmadan.

Kırık pencereden içeri üç tanesi daha girdi. Biri yere, kımıldayan arkadaşının yakınına düştü. Sivri bir cam parçasına rast gelince vücudundan siyah bir sıvı kalın sicimler halinde fışkırdı.

Elise çığlığı bastı.

Diğer ikisinin takıldığı perdeler sert bir rüzgâr esiyormuşçasına kıvrılıp sarsılmaya başladı. Biri kendini perdelerden kurtarmayı başardı. Yere düştükten sonra John'a doğru zıplamaya başladı.

John artık kesinlikle kendisine ait değilmiş gibi gelen elini duvarda gezdirdi. Parmaklarının rast geldiği ışık düğmesine bastı.

Cam parçalarıyla kaplı zeminde sıçrayarak üstüne gelen şey bir kara kurbağasıydı ama aynı zamanda değildi de. Yeşilli siyahlı vücudu fazla iri, fazla tombuldu. Siyahlı sarılı gözleri dev yumurtalar gibi pörtlekti. Ağzından fırlamış iri, iğne gibi sipsivri dişler çenesini açık tutuyordu.

Kalın bir sesle vırakladıktan sonra zemberekten boşanmışçasına John'ın üstüne atladı. Arkasındaki pencereden içeri başka kurbağalar düşmekteydi. Yere düşenlerin çoğu oracıkta ölüyor ya da sakatlanıyordu ama başka pek çoğu –sayıları çok fazlaydı– perdeleri güvenlik ağı niyetine kullanarak yere sağ salim yuvarlanıyorlardı.

"*Dışarı çık!*" diye karısına seslenen John, üstüne saldıran –çılgıncaydı ama gerçekti– kurbağayı tekmeledi. Yaratık geri çekilmek yerine sipsivri dişlerini John'ın ayak parmaklarına geçirivirdi. Anında gelen acı alev alev ve yoğundu. John düşünmeden yan dönüp duvarı var gücüyle tekmeledi. Ayak parmaklarının kırıldığını hissetti ama kurbağa parçalandı ve siyah kanı lambriye yelpaze gibi yarım daire şeklinde saçıldı. John'ın ayak parmakları aynı anda bütün yönleri birden gösteren çılgınca bir yol işaretine dönüşmüştü.

Elise koridor kapısının eşiğinde duruyordu. Artık evin her yerinden gelen cam kırılması seslerini işitebiliyordu. Sevişmeleri bitince giydiği John'ın tişörtünün boğazını iki eliyle kavramıştı. Her taraftan çirkin vıraklamalar geliyordu.

"*Dışarı çık Elise!*" diye haykırdı John. Dönüp kanlı ayağını salladı. Kendisini ısıran kaplumbağa ölmüştü ama inanılmayacak kadar iri dişleri olta iğneleri gibi etine saplanıp kalmıştı. Bu

sefer futbol topuna vuran bir adam gibi ayağını havada sallayınca kurbağa nihayet savrulup gitti.

Uçuk salon halısı şimdi tombul, zıplayan vücutlarla kaplıydı. Üstelik hepsi de *onlara* doğru zıplıyordu.

John kapıya koştu. Kurbağalardan birine basıp ezdi. Ayağı yaratığın vücudundan fışkıran soğuk jölede kayınca az kalsın düşüyordu. Elise sımsıkı tuttuğu tişört boğazını bırakıp onu kavradı. Birlikte koridora yuvarlandılar ve John kapıyı kapayınca sıçramakta olan bir kurbağa araya sıkıştı. Kapı onu ikiye biçti. Yaratığın üst kısmı titreyerek yere düştü, dişlerle dolu siyah dudaklı ağzı açılıp kapandı, siyahlı sarılı gözleri onlara pörtlek pörtlek baktı.

Elise ellerini yanaklarına koyup isterik çığlıklar atmaya başladı. John onu tuttu. Elise başını sallayarak ondan uzaklaştı; saçı yüzüne düşmüştü.

Çatıya düşen kurbağaların sesleri kötüydü ama vıraklamaları daha da kötüydü çünkü bu sesler evin içinden gelmekteydi... *her yerinden.* John dükkânın sundurmasındaki sallanan sandalyesinde oturan yaşlı adamın peşlerinden seslenişini anımsadı: *Ama panjurları kapatın.*

Tanrım, neden ona inanmadım ki?

Hemen ardından: *Nasıl* inanabilirdim *ki? Hayatım boyunca yaşadığım hiçbir şey beni ona inanmaya* hazırlamadı!

Dışarıdaki toprağa düşen ve çatıda parçalanan kurbağaların seslerinin arasından daha korkunç bir ses işitti: Salondaki kurbağalar kapıyı kemirmeye, parçalamaya başlamışlardı. Kapının giderek artan kurbağaların ağırlığı yüzünden menteşelerine iyice yaslandığını görebiliyordu.

Dönünce düzinelerce kurbağanın zıplayarak ana merdivenden indiklerini gördü.

"Elise!" Onu kavradı. Elise çığlıklar atarak ondan uzaklaşıyordu. Tişörtün bir kolu yırtıldı. John elindeki kumaş parçasına bir an tamamen sersemlemiş halde baktıktan sonra onu yere attı.

"*Elise, lanet olsun!*"

Elise çığlığı basıp tekrar geriledi.

En öndeki kurbağalar artık koridor zeminine ulaşmış, hevesle zıplayarak yaklaşıyorlardı. Kapı üstü penceresi gevrek bir sesle parçalandı. İçinden fırlayan bir kurbağa halıya düştü ve sırt üstü kalakaldı, benekli pembe karnı açıkta, perdeli ayakları havada titreşir halde.

John karısını kavrayıp sarstı. "*Bodruma inmeliyiz! Bodrumda güvende oluruz!*"

"*Hayır!*" diye haykırdı Elise ona. Gözleri salınan dev sıfırlara dönüşmüştü ve John onun bodruma sığınma fikrini değil *her şeyi* reddettiğini anladı.

Şefkatin, yatıştırıcı sözlerin sırası değildi. Elise'in tişörtünü ön kısmından kavradığı gibi onu direnen bir tutukluyu ekip arabasına sürükleyen bir polis misali koridorda çekmeye başladı. Merdivenlerden hızla inen kurbağaların öncülerinden biri muazzam bir sıçrayış yaptı ve sivri dişlerle dolu ağzı, Elise'in çıplak topuğunun bir saniye önce bulunduğu boşlukta kapandı.

Koridorun yarısında Elise durumu anlayıp kendi rızasıyla gelmeye başladı. Kapıya ulaştılar. John kolu çekti ama kapı kımıldamadı.

"*Kahretsin!*" diye bağırıp yine kolu çekti. Faydasızdı. Açılmıyordu.

"*John, çabuk ol!*"

Elise arkasına bakınca koridora sel gibi boşanan kurbağaların birbirlerinin üstünden dev sıçrayışlar yaparak yaklaştıklarını, üst üste düştüklerini, sarmaşık gül desenli uçuk duvar kâğıdına çarptıklarını, sırt üstü yuvarlanıp arkadaşları tarafından ezildiklerini gördü. Dişleri, sarılı siyahlı gözleri ve kabarıp sönen lastiksi gövdeleri kocamandı.

"*N'OLUR JOHN! N'O...*"

Sonra bir tanesi sıçrayıp sol bacağına, dizinin hemen üstüne kondu. Elise çığlık atarak yaratığı kavrayınca parmakları onun derisini yarıp içindeki siyah sıvıya girdi. Elise kurbağayı söküp aldı ve kollarını kaldırırken bir anlığına o korkunç yaratık göz hizasına geldi; dişleri küçük ama katil bir fabrika makinesi gibi

açılıp kapanıyordu. Elise onu var gücüyle fırlattı. Yaratık havada tekerlek gibi dönerek mutfak kapısının karşısındaki duvara çarpıp parçalandı. Yere düşmedi, çünkü iç organlarıyla duvara yapışmıştı.

"*JOHN! AH TANRIM, JOHN!*"

John Graham birden neyi yanlış yaptığını anladı. Kapıyı çekmek yerine itti. Kapı birden açılınca az kalsın diğer taraftaki merdivenden yuvarlanıyordu ve bir an aklından annesinin şanslı çocuğu olup olmadığı düşüncesi geçti. Tırabzana el yordamıyla tutundu ve sonra yanından hızla geçip gecenin içindeki bir ateş topu gibi çığlık atan Elise yüzünden yine düşme tehlikesi geçirdi.

Ah düşecek, düşmemesi mümkün değil, düşüp boynunu kıracak...

Ama Elise her nasılsa düşmedi. Bodrumun toprak zeminine ulaşınca yere yığılıp yarılmış bacağını kavrayarak hıçkırmaya başladı.

Kurbağalar açık bodrum kapısından içeri zıplayarak giriyorlardı.

John dengesini kazandı, döndü ve kapıyı hızla kapadı. İçeride kalan kurbağaların çoğu sahanlıktan atladılar, basamaklara çarptılar ve aralarındaki boşluklardan düştüler. Bir tanesi neredeyse dimdik yukarı sıçrayınca John birden kahkaha krizine kapıldı... aklında birden Toad Hall'daki Bay Kurbağa'nın otomobil yerine pogo sopasına binmiş haldeki görüntüsü çok net bir şekilde belirdi. Gülmeyi sürdürerek, sıçrayışının zirvesine ulaşmış olan, yerçekimiyle kendi enerjisi arasında kusursuz bir dengeyle asılı kalmış kurbağanın kabarıp inen gevşek göğsünün tam ortasına yumruğu indirdi. Yaratık gölgelerin içine düştü ve kalorifer ocağına çarpınca John hafif bir *bonk!* sesi işitti.

Karanlıkta parmaklarını duvarda gezdirerek eski tarz bir ışık düğmesi olan silindiri buldu. Işığı açınca Elise yine çığlığı bastı. Bir kurbağa saçına takılmıştı. Vıraklıyor, kıvrılıp bükülüyor, Elise'in boynunu ısırıyor, dönüp durdukça dev, şekilsiz bir bigudiye benziyordu.

Elise ayağa kalkıp koşarak geniş bir tur attı, aşağı konmuş kutulara takılıp düşmekten mucize eseri kurtularak. Bodrumun destek kirişlerinden birine çarptı, sekti, sonra dönüp kafasının arkasını oraya iki kez sertçe vurdu. Boğuk bir fışkırma sesi duyuldu, etrafa siyah bir sıvı saçıldı ve sonra saçından düşen kurbağa tişörtünün arkasından aşağı yuvarlandı, irin izleri bırakarak.

Elise'in çığlığındaki delilik John'ın kanını dondurdu. Bodrum merdiveninden koşarak, yuvarlanarak inip Elise'i kollarının arasına aldı. Elise başta direndikten sonra pes etti. Çığlıkları giderek dinip yerini kesintisiz ağlamaya bıraktı.

Sonra, eve ve toprağa çarpan kurbağaların uzaktan gelen bir gök gürültüsünü andıran seslerinin arasında, buraya düşmüş kurbağaların vıraklamalarını işittiler. John'dan uzaklaşan Elise'in parlak gözleri çılgınca sağa sola çevrildi.

"Neredeler?" dedi soluk soluğa. Sesi boğuktu, onca haykırıştan sonra biraz çatlak çıkıyordu. "Neredeler John?"

Ama aramalarına gerek yoktu; kurbağalar *onları* görmüşlerdi zaten ve hevesle sıçrayarak yaklaşıyorlardı.

Grahamlar geriledi ler ve John duvara yaslı paslı bir kürek gördü. Küreği kaptığı gibi, gelen kurbağaları döve döve öldürmeye başladı. Sadece bir tanesi yanından geçebildi. Yerden bir kutuya, oradan da Elise'in üstüne atlayıp tişörtünü dişleriyle kavradı ve memelerinin arasına asılı kaldı, bacaklarını savurarak.

"Kımıldama!" diye seslendi John. Küreği bırakıp iki adım öne giderek kurbağayı kavradığı gibi çekip tişörtten ayırdı. Yaratık kumaşın bir parçasını kopardı. John'ın ellerinde kıvranırken, kabarıp inerken, kıvrılırken sivri bir azı dişinden o koton şerit sarkıyordu. Derisi siğilliydi, kuru ama korkunç bir şekilde sıcak ve her nasılsa *kıpır kıpırdı*. John ellerini sıkıştırarak kaplumbağayı patlattı. Parmaklarının arasından kan ve sümüksü bir sıvı fışkırdı.

O küçük canavarların ancak yarım düzineden azı bodrum kapısından geçmeyi başarmıştı ve kısa sürede hepsi öldüler. John'la Elise birbirlerine sarılarak dışarıda kesintisiz devam eden kurbağa yağmurunu dinlediler.

John alçak bodrum pencerelerine baktı. Arkaları dolduğundan kararmışlardı ve birden gözünde evin dışarıdan bakıldığındaki hali canlandı; kımıl kımıl, hoplayıp zıplayan kurbağalarla kaplı olmalıydı.

"Pencereleri bloke etmeliyiz," dedi boğuk bir sesle. "Ağırlıkları yüzünden kırılacaklar, o zaman da içeri kurbağa *yağar*."

"Neyle bloke edeceğiz ki?" diye sordu Elise, boğukça bağırarak. "Ne kullanabiliriz?"

John etrafa bakınınca bir duvara yaslı duran eski, kara kontrplaklar gördü. Hiç yoktan iyiydi.

"Şunları," dedi. "Yardım et de küçük parçalara ayırayım."

Hızlı ve telaşla çalıştılar. Bodrumda sadece dört pencere vardı ve darlıkları, camlarının yukarıdakilerden daha uzun süre dayanmasını sağlamıştı. Tam son kontrplağı da yerleştirmişlerdi ki ardındaki camdaki ilk çatlamayı işittiler... ama kontrplak dayandı.

Sendeleyerek bodrumun ortasına geri döndüler; John kırık ayağı yüzünden topallıyordu.

Merdivenin tepesinden bodrum kapısını kemiren kurbağaların sesleri geliyordu.

"Ya tamamen parçalarlarsa ne yapacağız?" diye fısıldadı Elise.

"Bilmiyorum," dedi John... tam o sırada yıllardır kullanılmasa da hâlâ sağlam olan kömür kaydırma oluğunun kapağı birden içeri düşmüş ya da atlamış kurbağaların ağırlığı yüzünden açıldı ve içeri yüzlerce kurbağa, yüksek basınçla boşaldı.

Elise bu kez çığlık atamadı. Ses tellerini fazla incitmişti.

Oluğun kapağı açılınca Grahamlar bodrumda uzun süre sağ kalamadılar ama John Graham sonuna kadar Elise'in yerine de haykırdı.

Geceyarısı Willow'daki kurbağa sağanağı çiselemeye dönüştü.

Sabah bir buçukta karanlık, yıldızlı gökyüzünden son kur-

bağa göl kıyısındaki bir çamın üstüne düştü, yere atladı ve gecenin içinde gözden kayboldu. Artık bir sonraki kurbağa yağmuruna yedi sene vardı.

Beşi çeyrek geçe civarı günün ilk ışığı göğe ve yeryüzüne yayılmaya başladı. Willow kımıl kımıl, zıplayan, yakınan kurbağalarla kaplanmıştı. Ana Cadde'deki binaların açılarıyla köşeleri yok olmuştu; her şey yuvarlak, kambur ve kıpırtılıydı. Otobandaki WILLOW, MAINE'E HOŞGELDİNİZ, *MİSAFİRPERVER* BİR YERDİR! tabelası sanki otuz tane pompalı tüfek mermisiyle delik deşik edilmiş gibi görünüyordu. Delikleri açanlar uçan kurbağalardı tabii. Genel Perakende Satış Mağazası'nın önündeki İTALYAN SANDVİÇLERİ – PİZZA – YEMEK – BALIK AVLAMA LİSANSLARI tabelası devrilmişti. Üstünde ve çevresinde kurbağalar birdirbir oynuyorlardı. Donny's Sunoco benzincisindeki pompalardan her birinin tepesinde ufak birer kurbağa toplantısı yapılmaktaydı. Willow Stove Dükkânı'nın tepesindeki fırıldağın yavaşça dönen demir ibresinin üstüne iki kurbağa, atlı karıncaya binmiş minik, eğri büğrü çocuklar misali oturmuşlardı.

Göle bu erken vakitte çıkarılmış olan birkaç tekne (ancak 4 Temmuz'dan önce Willow Gölü'nde yüzmeye yalnızca en iyi yüzücüler cesaret edebilirdi, kurbağalar olsun olmasın) kurbağalarla dolmuştu ve balıklar çok yakındaki onca yiyecek yüzünden deliye dönmüşlerdi. Arada sırada teknelerde kendine yer arayan birkaç kurbağa *plip! plip!* diye sesler çıkararak düşüp aç bir alabalığa ya da somona yem oluyordu. Kasabanın içindeki ve civarındaki yollar –Henry Eden'ın dediği gibi, böyle küçük bir kasaba için çok fazlaydılar– kurbağalarla kaplıydı. Elektrik şimdilik kesikti; düşen kurbağalar her yerdeki elektrik kablolarını koparmışlardı. Bahçelerin çoğu mahvolmuştu ama Willowlular çiftçi sayılmazlardı zaten. Bazı insanların oldukça büyük sığır sürüleri vardı ama hayvanlarını o geceliğine güvenli yerlerde tutmuşlardı. Willow'da hayvancılık yapan çiftçiler yağmur mevsimini çok iyi bilirlerdi ve süt kaynaklarını o zıplayan, etobur kurbağa sürülerine kaptırmaya niyetleri yoktu. Yoksa sigorta şirketine ne derlerdi?

Hempstead Place aydınlandıkça çatıdaki ölü kurbağalar, kurbağa yağmuru yüzünden parçalanmış su olukları, kurbağalarla kımıl kımıl bir ön bahçe açığa çıktı. Sıçraya sıçraya ahıra girip çıkıyor, bacaları dolduruyor, John Graham'ın Ford'unun tekerleklerinin çevresinde fütursuzca zıplıyor ve ön koltukta ayinin başlamasını bekleyen bir kilise cemaati gibi sıra sıra oturmuş vıraklıyorlardı. Binaya yaslanmış yığınlardaki kurbağaların çoğu ölüydü. Bu yığınlardan bazıları bir metre seksen santim yüksekliğindeydi.

6:05'te güneş ufukta belirdi ve ışığının üstüne düştüğü kurbağalar erimeye başladılar.

Derileri solup beyazlaştı, sonra da sanki saydamlaştı. Kısa süre sonra vücutlarından hafif bataklık kokulu buharlar yükselmeye ve sular minik kabarcıklarla akmaya başladılar. Gözleri gün ışığı aldıklarındaki konumlarına göre içeri ya da dışarı düştü. Derileri duyulur bir sesle patladı ve belki on dakika boyunca sanki Willow'un her yerinde şampanya patlatıldı.

Sonrasında kurbağalar çabucak çözüldüler, eriyip insan menisini andıran bulanık, beyaz bir sıvıya dönüştüler. Bu sıvı Hempstead Place'in çatısının kiremitlerinden akıp saçaklarından irin gibi damladı.

Canlı kurbağalar öldüler; ölülerse çürüyüp o beyaz sıvıya dönüştüler. Sıvı kısa süreliğine kabarcık yaptıktan sonra yavaşça toprağa sızdı. Topraktan incecik buhar şeritleri yükseldi ve kısa süreliğine Willow'daki bütün tarlalar sönmekte olan bir volkanın yatağını andırdılar.

Yediyi çeyrek geçe her şey bitmiş, geriye sadece tamiratlar kalmıştı, ki yöreliler buna alışkındılar.

Maine'in bu ücra köşesindeki neredeyse unutulmuş kasabanın sakinlerine göre, yedi yıllık sessizlik ve rahatlık için ufak bir bedeldi bu.

Sekizi beş gece Laura Stanton'ın dökküntü Volvo'su Genel Perakende Satış Mağazası'nın ön bahçesine girdi. Laura arabadan indiğinde her zamankinden de solgun ve hasta görünüyordu.

Aslında *gerçekten* hastaydı; bir elinde hâlâ altılık Dawson birası paketi vardı ama artık bütün şişeler boştu. Felaket bir şekilde akşamdan kalmaydı.

Henry Eden sundurmaya çıktı. Köpeği peşinden geldi.

"Şu iti içeri sokmazsan hemen eve gidiyorum," dedi Laura merdivenin dibinden.

"Yellenmesi elinde olan bir şey değil ki Laura."

"Yellendiğinde çevresinde olmam gerekmiyor ama," dedi Laura. "Ciddiyim Henry, çabuk. Başım felaket ağrıyor ve bu sabah en son isteyeceğim şey şu köpeğin kıçıyla *Hail Columbia*'yı çalmasını dinlemek."

"İçeri git Toby," dedi Henry kapıyı açık tutarak.

Toby ona ıslak gözlerle baktı, *Mecbur muyum? Tam da burada işler ilginçleşmeye başlamıştı,* dercesine.

"Çabuk git," dedi Henry.

Toby içeri geri dönünce Henry kapıyı kapadı. Laura mandalın takıldığını duyana kadar bekledikten sonra merdivenden çıktı.

"Tabelan düşmüş," dedi boş şişelerle dolu karton kutuyu verirken.

"Kör değilim be kadın," dedi Henry. Bu sabah o da pek keyifli sayılmazdı. Willow'daki çoğu insan keyifsizdi. Kurbağa yağmuru altında uyumak zor işti. Tanrı'ya şükür ki yalnızca yedi senede bir oluyordu, yoksa insan kafayı yerdi.

"Tabelayı içeri almalıydın," dedi Laura.

Henry anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Dedim ki ısrar etmeliydik," dedi Henry başkaldırırcasına. "Hoş bir genç çiftti. Daha çok uğraşmalıydık."

Zonklayan başına karşın yaşlı adama biraz şefkat hisseden Laura onun koluna elini koydu. "Ritüel böyle," dedi.

"Ama bazen içimden ritüeli siktir et demek geliyor!"

"*Henry!*" Kendini tutamayıp afallayan Laura elini geri çekti. Ama kendine Henry'nin yaşlandığını anımsattı. Kafasındaki çarklar biraz paslanmaya başlamıştı herhalde.

"Umurumda değil," dedi Henry ısrarla. "Cidden hoş bir genç çift gibi görünüyorlardı. Hem sen de öyle demiştin, sakın inkâr etme."

"*Ben de* hoş olduklarını düşündüm," dedi kadın. "Ama elimizden bir şey gelmezdi Henry. Daha dün gece öyle diyen sensin."

"Biliyorum," dedi Henry iç geçirerek.

"Onları kalmaya zorlamayız," dedi kadın. "Tersine. Kasabadan gitmelerini söyler, uyarırız. Kalmaya kendileri karar verirler. *Hepsi* kalmaya karar verir. Kendi kararlarını verirler. *Bu* da ritüelin parçası."

"Biliyorum," diye yineledi Henry. Derin bir nefes alıp yüzünü ekşitti. "Sonrasındaki kokudan nefret ediyorum. Kahrolası kasabanın her tarafı bozulmuş süt gibi kokuyor."

"Öğlene kadar geçer. Biliyorsun."

"Hı hı. Ama umarım bir sonraki sefere kadar ölürüm Laura. Ölmezsem de bari yağmur mevsiminden hemen önce gelenleri karşılama işini başkası devralsın. Ben de herkes gibi faturalarımı ödeyebilmeyi seviyorum ama kurbağalar adamı canından bezdiriyor. Sırf yedi yılda bir bile olsa, kurbağalar adamı cidden canından bezdirebiliyor."

"Kadını da," dedi Laura usulca.

"Şey," dedi Henry iç geçirip etrafa bakınarak, "artık ortalığı toplamaya ufak ufak başlayabiliriz herhalde, ne dersin?"

"Elbette," dedi kadın. "Bu arada Henry, biliyorsun ki ritüeli biz belirlemiyoruz, sadece uyguluyoruz."

"Biliyorum ama..."

"İşler değişebilir. Ne zaman ya da neden bilinmez ama değişebilir. Bir daha yağmur mevsimi gelmeyebilir veya bir dahaki sefere kasaba dışından gelen olmaz belki..."

"Öyle deme," dedi adam korkuyla. "Kimse gelmezse kurbağalar gün ışığına maruz kalınca gitmeyebilirler."

"Bak, gördün mü?" dedi kadın. "Benim gibi düşünmeye başladın işte."

"Şey," dedi adam, "nasılsa çok var. Değil mi? Yedi yıl uzun zaman."

"Evet."

"*Cidden* hoş bir genç çiftti, değil mi?"

"Evet," dedi kadın tekrar.

"Ne korkunç bir ölüm," dedi Henry Eden, sesinde hafif bir titremeyle; Laura bu sefer bir şey demedi. Bir an sonra Henry ona tabelasını doğrultmasına yardım edip etmeyeceğini sordu. Laura edeceğini söyledi, şiddetli baş ağrısına karşın... Henry'yi bu kadar moralsiz görmekten hoşlanmıyordu, özellikle de tıpkı gelgitler ya da ay dönemleri gibi tamamen kontrolünün dışında olan bir şey yüzünden.

İşleri bittiğinde Henry kendini biraz daha iyi hissediyor gibiydi.

"Hı hı," dedi. "Yedi yıl *cidden* çok uzun bir zaman."

Öyle, diye düşündü Laura a*ma hep geçip gider ve yağmur mevsimi hep tekrar gelir ve onunla birlikte yabancılar da gelir, hep iki kişi, hep bir adamla bir kadın ve biz hep onlara tam olarak ne olacağını söyleriz ve bize inanmazlar ve... olanlar olur.*

"Hadisene moruk," dedi, "bana bir fincan kahve ver, yoksa başım çatlayacak."

Henry kahve getirdi ve daha bitirmeden kasabadan çekiç ve testere sesleri gelmeye başladı. Pencereden bakınca Ana Cadde'deki panjurların açıldığını ve insanların konuşup gülüştüklerini görebiliyorlardı.

Hava sıcak ve kuruydu, tepedeki gökyüzü uçuk, sisli bir maviydi ve Willow'da yağmur mevsimi sona ermişti.

PARDON, DOĞRU NUMARA

YAZARIN NOTU: Senaryo kısaltmaları basittir ve bu yazarın fikrince en çok senaristlerin kendilerini birbirlerine yakın hissetmeleri için vardırlar. Her halükârda şunları bilmesiniz ki, YÇ *yakın çekim*; ÇYÇ *çok yakın çekim*; İÇ *iç mekân*; DIŞ *dış mekân*; AP *arka plan*; B.A. *bakış açısı* anlamına gelir. Bunların çoğunu zaten biliyordunuz herhalde, değil mi?

1. BÖLÜM

KAMERA AÇILIR:

KATIE WEIDERMAN'İN AĞZINA, ÇYÇ

Telefonla konuşmaktadır. Güzel ağız; birkaç saniye sonra geri kalanının da ağzı kadar güzel olduğunu göreceğiz.

KATIE
Bill mi? Şey, kendini iyi hissetmiyormuş ama yeni bir kitaba başlamadan önce hep öyle olur zaten... uyuyamaz, her baş ağrısının bir beyin tümörünün ilk belirtisi olduğunu sanır... yeni kitaba başlayınca düzelir.

SES, AP: TELEVİZYON.

KAMERA GERİ ÇEKİLİR. KATIE mutfak köşesinde oturmuş, bazı kataloglara göz atarken kız kardeşiyle çene çalmaktadır. Kullandığı telefonda bir ilginçlik fark ederiz: Çift hatlıdır. Hangi hattın kullanıldığını gösteren IŞIKLI DÜĞMELERİ vardır. Şu an sadece bir tanesi –KATIE'ninki– kullanılmaktadır. KATIE SOHBETİNİ SÜRDÜRÜRKEN KAMERA ONDAN UZAKLAŞIP MUTFAKTAN GEÇER ve kemerli kapı boşluğundan salona girer.

KATIE (ses, azalır)
Ah, bugün Janie Charlton'ı gördüm... evet! *Kocaman* olmuş!...

Sesi giderek azalır. Televizyonun sesi yükselir. Üç çocuk vardır: JEFF, sekiz yaşında, CONNIE, on yaşında ve DENNIS, on üç yaşında. Televizyonda *Çarkıfelek* vardır ama izlememektedirler. Bunun yerine Şimdi Ne Olacağını tartışarak iyi zaman geçirmektedirler.

JEFF
Yapmaaa! İlk *kitabıydı*!

CONNIE
İlk *berbat* kitabı.

DENNIS
Her hafta yaptığımız gibi *Cheers*'i ve *Wings*'i seyredeceğiz Jeff.

DENNIS yalnızca bir ağabeyin başarabileceği şekilde son noktayı koyar. Yüz ifadesi "Biraz daha konuşmak ve sıska vücudunu ne kadar acıtabileceğimi görmek ister misin Jeff?" demektedir.

JEFF
En azından kaydetsek?

CONNIE
Annem için CNN'i kaydediyoruz. Bu gece Lois Teyze'yle telefonda uzun konuşabilirmiş.

JEFF
CNN'i nasıl kaydedebilirsiniz, Tanrı aşkına? *Hiç bitmez ki!*

DENNIS
O yüzden seviyor zaten.

CONNIE
Hem Tanrı aşkına demesene Jeffie... daha küçüksün, Tanrı'dan ancak kilisede bahsedebilirsin.

JEFF
Öyleyse bana Jeffie deme.

CONNIE
Jeffie, Jeffie, Jeffie.

JEFF kalkar, pencereye yürür ve dışarıdaki karanlığa bakar. Gerçekten sinirlenmiştir. DENNIS ve CONNIE ağabeyi ve ablası olarak buna çok sevinirler elbette.

DENNIS
Zavallı Jeffie.

CONNIE
Bence intihar edecek.

JEFF (onlara dönerek)
İlk kitabıydı! Hiç mi *umurunuzda değil*?

CONNIE
Çok meraklıysan yarın video kasetçiden kiralarsın.

JEFF
O filmi 18 yaşından küçüklere vermiyorlar biliyorsunuz!

CONNIE (hülyalı)
Kapa çeneni, Vanna başladı! Vanna'ya *bayılırım!*

JEFF
Dennis...

DENNIS
Git babama söyle, ofisindeki video kayıt cihazıyla kaydetsin... bu kadar sinir bozucu, sümüklü bir velet olmayı da kes.

JEFF odadan çıkarken Vanna White'a dil çıkarır. Mutfağa girerken KAMERA TAKİP EDER.

KATIE
...yani bana *Polly*'nin strep testinin pozitif çıkıp çıkmadığını sorunca ona Polly'nin kolejde olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım... Tanrım, Lois, onu özlüyorum...

JEFF mutfaktan geçerek merdivene doğru yürümektedir.

KATIE
Çocuklar, sessiz olur musunuz LÜTFEN?

JEFF (somurtarak)
Sessiz olurlar. *Artık.*

Biraz üzgün bir şekilde merdivenden çıkar. Katie bir an arkasından sevgi ve endişeyle bakar.

KATIE

Yine tartışıyorlar. Eskiden Polly onları hizaya getirirdi ama artık okulda olduğundan... bilmiyorum... belki de onu Bolton'a göndermek çok iyi bir fikir değildi. Bazen evi arayınca sesi o kadar *mutsuz* geliyor ki...

İÇ. DRACULA ROLÜNDE BELA LUGOSI, YÇ

Drac, Transilvanya'daki şatosunun kapısında durmaktadır. Ağzından çıkan konuşma balonunda şu yazılıdır: "Dinleyin! Gece çocuklarım! Müzikleri ne güzel!" Poster bir kapıya asılıdır ama bunu ancak JEFF kapıyı açıp da babasının çalışma odasına girince fark ederiz.

İÇ. KATIE'NİN BİR FOTOĞRAFI, YÇ

KAMERA DURDUKTAN SONRA YAVAŞÇA SAĞA PAN YAPAR. Bir başka fotoğrafı, bu sefer okuldaki kızın, POLLY'nin fotoğrafını geçeriz. On altı yaşlarında tatlı bir kızdır. POLLY'nin yanında DENNIS durmaktadır... sonra CONNIE... sonra JEFF.

KAMERA PAN YAPMAYI SÜRDÜRÜRKEN GERİ ÇEKİLİNCE kırk dört yaşlarında bir adam olan BILL WEIDERMAN'i görürüz. Yorgun görünmektedir. Masasındaki bilgisayara bakmaktadır ama zihinsel sihirli küresi o gece tatil yapmakta gibidir çünkü ekran boştur. Duvarlarda çerçevelenmiş kitap kapakları görürüz. Hepsi de tüyler ürperticidir. Birinin ismi *Hayalet Öpücük*'tür.

JEFF usulca babasının arkasından yaklaşır. Halı ayak seslerini hafifleştirir. BILL iç geçirerek bilgisayarı kapatır. Bir an sonra JEFF ellerini babasının omuzlarına sertçe koyar.

JEFF
BÖÖÖÖÖÖÖ!

BILL
Selam Jeffie.

Sandalyesini çevirerek, hayal kırıklığına uğramış oğluna bakar.

JEFF
Neden korkmadın?

BILL
Korkutmak benim işim. Bağışıklık kazandım. Bir sorun mu var?

JEFF
Babacığım, *Hayat Öpücüğü*'nün ilk bir saatini seyretsem, gerisini de sen kaydetsen olur mu? Dennis'le Connie *izin* vermiyorlar.

BILL şaşkınlıkla dönüp kitabın kapağına bakar.

BILL
Onu seyretmek istediğine emin misin evlat? Epey...

JEFF
Evet!

İÇ. KATIE, TELEFON KÖŞESİNDE

Bu sahnede Katie'nin arkasındaki, kocasının çalışma odasına çıkan merdiveni net olarak görürüz.

KATIE
Bence Jeff'in dişlerinin *cidden* düzeltilmesi gerekiyor ama Bill'i bilirsin...

Diğer hat çalar. Diğer ışık titreşir.

KATIE
Öbür hat, herhalde Bill...

Ama şimdi arkasındaki merdivenden BILL ile JEFF'in indiğini görürüz.

BILL
Tatlım, boş video kasetlerim nerede? Çalışma odasında bulamadım ve...

KATIE (BILL'e)
Bekle!

(LOIS'e)
Seni bir saniye bekleteceğim Lo.

Onun hattını beklemeye alır. Şimdi iki hat da yanıp sönmektedir. Yeni aramanın yapıldığı hattın düğmesine, üsttekine basar.

KATIE
Alo, Weidermanler'in evi.

SES: ACİZ HIÇKIRIKLAR.

HIÇKIRAN SES (filtre)
Götür... n'olur gö... gö–gö...

KATIE
Polly? Sen misin? Sorun ne?

SES: HIÇKIRIKLAR. Korkunçtur, yürek paralayıcıdır.

HIÇKIRAN SES (filtre)
N'olur... çabuk...

SES: HIÇKIRIKLAR... sonra KLİK! Bağlantı kesilir.

KATIE
Polly, sakin ol! Mesele her neyse o kadar kötü ola...

ÇEVİR SESİ.

JEFF boş bir video kaset bulma umuduyla televizyon odasına gitmiştir.

BILL
Kimdi?

KATIE kocasına bakmadan ve yanıt vermeden tekrar alttaki düğmeye basar.

KATIE
Lois? Dinle, seni sonra ararım. Arayan Polly idi ve sesi çok kötüydü. Hayır... kapattı. Tamam. Olur. Sağol.

Kapatır.

BILL (kaygıyla)
Polly miydi?

KATIE
Hüngür hüngür ağlıyordu. "N'olur beni eve götürün" der gibiydi... O lanet olası okulda perişan olduğunu biliyordum zaten... Neden beni ikna etmene izin verdim ki...

Küçük telefon masasını telaşla karıştırmaktadır. Kataloglar taburesinin çevresinden yere düşer.

KATIE
Connie, adres defterimi sen mi aldın?

CONNIE (ses)
Hayır anneciğim.

BILL arka cebinden çıkardığı yıpranmış bir defteri karıştırır.

BILL
Buldum. Yalnız...

KATIE
Biliyorum, kahrolası yurdun telefonu hep meşguldür. Ver şunu bana.

BILL
Tatlım, sakin ol.

KATIE
Onunla konuştuktan sonra sakin olurum. Daha on altı yaşında Bill. On altı yaşındaki kızlar depresyona girmeye meyilli olurlar. Hatta bazen in... şu kahrolası numarayı versene!

BILL
617–555–8641.

Katie numarayı tuşlarken KAMERA KAYARAK YÇ'YE GEÇER.

KATIE
Haydi, haydi... bu kadar meşgul olma... bir kerecik olsun...

SES: TIKIRTILAR. Sessizlik. Sonra... telefon çalmaya başlar.

KATIE (gözleri kapalı)
Sağol Tanrım.

SES (filtre)

Hartshorn Hall, ben Frieda. Seks Kraliçesi Christine'i arıyorsan hâlâ banyoda Arnie.

KATIE
Polly'yi telefona çağırabilir misin? Polly Weiderman'i? Ben Kate Weiderman. Annesiyim.

SES (filtre)
Ay, tüh! Pardon. Sizi şey sanmıştım... bekleyin lütfen Bayan Weiderman.

SES: AHİZE BİR YERE BIRAKILIR.

SES (filtre, çok hafif)
Polly? Pol?... Telefon!... Annen arıyor!

İÇ. TELEFON KÖŞESİ, DAHA GENİŞ BİR AÇI, BILL İLE

BILL
Eee?

KATIE
Onu getiriyorlar. Umarım.

JEFF bir video kasetle döner.

JEFF
Bir tane buldum baba. Dennis saklamış. Her zamanki gibi.

BILL
Bir dakika Jeff. Git televizyon seyret.

JEFF
Ama...

BILL
Unutmam. Haydi şimdi *git*.

JEFF gider.

KATIE
Haydi, haydi, haydi...

BILL
Sakin ol Katie.

KATIE (sinirlenir)
Sesini duysan sakin ol demezdin! Sesi...

POLLY (filtre, neşeli ses)
Selam anne!

KATIE
Pol? Tatlım? İyi misin?

POLLY (mutlu, canlı sesle)
İyi mi? Biyoloji sınavından tam not aldım, Fransızca Sohbet Denemesi'nden de B, ayrıca Ronnie Hansen beni Hasat Balosu'na davet etti. O kadar iyiyim ki bugün bir güzellik daha olursa *Hindenburg* zeplini gibi patlarım herhalde.

KATIE
Demin beni arayıp hüngür hüngür ağlamadın mı?

KATE'in yüzünden bu sorunun yanıtını zaten bildiğini anlarız.

POLLY (filtre)
Tabii ki hayır!

KATIE
Sınavına ve flörtüne sevindim tatlım. Arayan başkasıydı herhalde. Seni sonra ararım, tamam mı?

POLLY (filtre)
Tamam. Babama selam söyle!

KATIE
Söylerim.

İÇ. TELEFON KÖŞESİ, DAHA GENİŞ

BILL
İyi miymiş?

KATIE
İyiymiş. Arayanın Polly olduğuna *yemin* edebilirdim ama... sevinçten etekleri zil çalıyor.

BILL
Öyleyse bir eşek şakasıydı. Veya birisi çok ağladığı için yanlış numara çevirdi... biz kulağı kesik yazarların tabiriyle "titreyen bir gözyaşı tabakasının ardından bakarak".

KATIE
Şaka da değildi, yanlış numara da! *Ailemden* biriydi!

BILL
Bunu bilemezsin tatlım.

KATIE
Öyle mi? Jeffie telefon edip ağlasa onu tanımaz mıydın?

BILL (bunu duyunca etkilenir)
Hı hı, olabilir. Tanıyabilirdim herhalde.

Katie onu dinlememektedir. Bir numarayı hızla tuşlamaktadır.

BILL
Kimi arıyorsun?

Katie yanıt vermez. SES: TELEFON İKİ KEZ ÇALAR. Sonra:

YAŞLI KADIN SESİ (filtre)
Alo?

KATIE
Anne? Sen... (Duraksar) Birkaç saniye önce aradın mı?

SES (filtre)
Hayır canım... niye sordun?

KATIE
Ah... bu telefonları bilirsin. Lois'le konuşurken diğer hat çalınca açamadım.

SES (filtre)
Şey, ben değildim Kate, bugün La Boutique'te *muhteşem* bir elbise gördüm ve...

KATIE
Bunu sonra konuşuruz anne, tamam mı?

SES (filtre)
Kate, iyi misin?

KATIE
Ben... anne, ben ishal oldum galiba. Kapatmalıyım. Hoşçakal.

Kapatır. BILL telefonun kapanmasını bekledikten sonra anırırcasına GÜLMEYE başlar.

BILL

Vay be... ishal demek... bir daha acentam aradığında bu aklımda bulunsun... ah Katie, o kadar harikaydı ki...

KATIE (neredeyse haykırarak)
Bu komik değil!

Bill gülmeyi keser.

İÇ. TELEVİZYON ODASI

JEFF ile DENNIS boğuşmaktadır. Dururlar. Üç çocuk mutfağa doğru bakar.

İÇ. TELEFON KÖŞESİ, BILL VE KATIE

KATIE

Sana ailemden biriydi diyorum ve sesi... ah, anlamıyorsun ki. O sesi *tanıyordum.*

BILL

Ama Polly iyiyse, annen de iyiyse...

KATIE (emin olarak)
Dawn.

BILL

Yapma tatlım, daha bir dakika önce Polly olduğuna emindin.

KATIE

Dawn *olmalı.* Lois'le telefondaydım, annem de iyiymiş, yani geriye *bir tek* Dawn kalıyor. En küçüğümüz o... Polly ile karıştırmam normal... o çiftlikte bebekle birlikte yapayalnız!

BILL (irkilir)
Ne demek yapayalnız?

KATIE
Jerry, Burlington'da! Arayan Dawn'dı! *Dawn'a bir şey oldu!*

CONNIE kaygıyla mutfağa girer.

CONNIE
Anne? Dawn Teyze iyi mi?

BILL
Bildiğimiz kadarıyla iyi. Sakin ol güzelim. Ağzını hayra aç.

KATIE bir numarayı tuşlar ve dinler. SES: DIT-DIT-DIT diye meşgul sesi. KATIE kapatır. BILL kaşlarını kaldırarak ona sorarcasına bakar.

KATIE
Meşgul.

BILL
Katie, emin misin...

KATIE
Geriye bir tek o kalıyor... o olmalı. Bill, korkuyorum. Beni arabayla oraya götürür müsün?

BILL telefonu ondan alır.

BILL
Numarası nedir?

KATIE
555-6169.

BILL numarayı tuşlar. Meşgul sesi alır. Kapatıp 0'a basar.

OPERATÖR (filtre)
Operatör.

BILL
Baldızıma ulaşmaya çalışıyorum operatör. Hat meşgul. Bir sorun olabilir. Hatta girebilir misiniz lütfen?

İÇ. TELEVİZYON ODASININ KAPISI

Üç çocuk da orada sessizce ve kaygıyla ayakta durmaktadır.

İÇ. TELEFON KÖŞESİ, BILL VE KATIE

OPERATÖR (filtre)
Adınız nedir bayım?

BILL
William Weiderman. Numaram...

OPERATÖR (filtre)
Örümcek Felaketi'nin yazarı William Weiderman mı?!

BILL
Evet, onu yazan benim. Eğer...

OPERATÖR (filtre)
Ah aman Tanrım, o kitaba *bayıldım*! *Bütün* kitaplarınıza bayılıyorum! Ben...

BILL
Buna çok sevindim. Yalnız şu an karım kız kardeşi için çok endişeleniyor. Eğer mümkünse...

OPERATÖR (filtre)
Evet, bunu yapabilirim. Lütfen numaranızı verin de kaydedeyim Bay Weidermarı. (Kadın KIKIRDAR.) Kimseye vermem, *söz.*

BILL
Numaram 555–4408.

OPERATÖR (filtre)
Peki aradığınız numara?

BILL (KATIE'ye bakar)
Eee...

KATIE
555–6169.

BILL
555–6169.

OPERATÖR (filtre)
Bir saniye Bay Weiderman... bu arada *Hayvanın Gecesi* harikaydı. Bekleyin.

SES: TELEFONDAN GELEN TAKIR TUKUR SESLER.

KATIE
Bağlıyor mu...

BILL
Evet. Şimdi...

Son bir TIKIRTI.

OPERATÖR (filtre)
Üzgünüm ama o hat meşgul değil Bay Weiderman. Telefon

açık kalmış. Acaba size bendeki *Örümcek Felaketi*'ni göndersem...

BILL telefonu kapatır.

KATIE
Neden kapadın?

BILL
Kadın hatta giremedi. Telefon meşgul değilmiş. Açık kalmış.

Kaygıyla bakışırlar.

DIŞ. ALÇAK BİR SPOR ARABA KAMERADAN GEÇER GECE

İÇ. ARABA, İÇİNDE KATIE İLE BILL

KATIE
Hey Bill... onun iyi olduğunu söyle bana.

BILL
O iyi.

KATIE
Şimdi de gerçek fikrini söyle.

BILL
Jeff bu gece usulca arkamdan sokulup her zamanki gibi böööö dedi. Korkmayışıma çok bozuldu. Ona bağışıklık kazandığımı söyledim. (Duraksar) Yalan söyledim.

KATIE
Jerry neden taşındı ki, zaten günün yarısında dışarıdayken? O küçücük bebekle birlikte? *Neden?*

BILL
Şşt Kate. Geldik sayılır.

KATIE
Daha hızlı git.

DIŞ. ARABA

Bill hızlanır. Araba tozu dumana katar.

İÇ. WEIDERMANLER'İN TELEVİZYON ODASI

Televizyon hâlâ açıktır ve çocuklar hâlâ oradadır ama şamatayı kesmişlerdir.

CONNIE
Dennis, Dawn Teyze iyi midir sence?

DENNIS (kadının öldüğünü, manyağın teki tarafından kellesinin kesildiğini düşünerek)
Hı hı. Kesinlikle.

İÇ. TELEFON, TELEVİZYON ODASI B.A.SI

Telefon karanlıkta duvarda asılı durmakta, darbe vurmaya hazır bir yılan gibi görünmektedir.

GÖRÜNTÜ KARARIR

2. BÖLÜM

DIŞ. ISSIZ BİR ÇİFTLİK EVİ

Uzun bir garaj yolu eve uzanmaktadır. Salonda tek bir ışık yanmaktadır. Arabanın farları garaj yolunda süzülür. WEIDERMANLER'İN arabası garajın yakınında durur.

İÇ. ARABA, İÇİNDE BILL VE KATIE

KATIE

Korkuyorum.

BILL eğilip koltuğunun altından bir tabanca çıkarır.

BILL (ciddiyetle)

Böööö.

KATIE (çok şaşırarak)

Onu ne zaman aldın?

BILL

Geçen sene. Seni ve çocukları korkutmak istemedim. Taşıma ruhsatım var. Haydi gel.

DIŞ. BILL VE KATIE

Çıkarlar. KATIE arabanın önünde dururken BILL garaja gidip içeri bakar.

BILL

Arabası burada.

KAMERA onları ön kapıya kadar takip eder. Artık TELEVİZYONUN YÜKSEK SESİNİ duyabiliriz. BILL zili çalar. İçeriden zil sesini duyarız. Beklerler. KATIE zile basar. Hâlâ kapıyı açan yoktur. KATIE zile tekrar basar ve parmağını çekmez. BILL aşağı bakar:

DIŞ. KİLİT, BILL'İN B.A.SI

Üstünde iri çizikler vardır.

DIŞ. BILL VE KATIE

BILL (alçak sesle)
Kilit kurcalanmış.

KATIE bakınca inler. BILL kapıyı açmaya çalışır. Kapı açılır. Televizyonun sesi yükselir.

BILL
Arkamda kal. Bir şey olursa kaçmaya hazır ol. Tanrım, keşke seni evde bıraksaydım Kate.

İçeri girer. KATIE dehşetle, ağlamaklı bir halde peşinden gelir.

İÇ. DAWN VE JERRY'NİN SALONU

Bu açıdan odanın sadece küçük bir kısmını görürüz. Televizyonun sesi iyice yükselir. BILL tabancayı kaldırarak odaya girer. Sağa bakar... ve birden tamamen gevşer. Tabancayı indirir.

KATIE (yanına sokularak)
Bill... ne...

Bill gösterir.

İÇ. SALON, GENİŞ, BILL İLE KATIE'NİN B.A.SI

İçeride sanki kasırga esmiş gibidir... ama bu karmaşanın sebebi hırsızlık ve cinayet değildir; on sekiz aylık sağlıklı bir bebektir o kadar. Bebek bütün gün salonu dağıttıktan sonra yorulmuştur, annesi de yorulmuştur ve birlikte kanepede uyuyakalmışlardır. Bebek DAWN'ın kucağındadır. Kafasında bir volkmen kulaklığı vardır. Kahvaltı sofrasının üstüne oyuncaklar saçılmıştır –çoğu sert plastikten yapılma Susam Sokağı ve PlaySkool oyuncaklarıdır–. Bebek ayrıca kitaplıktaki kitapların çoğunu düşürmüştür. Görünüşe bakılırsa bir tanesini epey kemirmiştir de. BILL gidip kitabı alır. *Hayalet Öpücük*'tür.

BILL

İnsanların kitaplarımı yalayıp yuttuklarını duymuştum ama bu kadarı fazla.

Eğlenmektedir. KATIE ise eğlenmemektedir. Kız kardeşinin yanına gider, kızmaya hazır halde... ama DAWN'ın ne kadar bitkin göründüğünü fark edince yumuşar.

İÇ. DAWN İLE BEBEK, KATIE'NİN B.A.SI

Raphael'in bir Meryem ve Çocuk tablosundaki gibi mışıl mışıl uyumakta, rahatça solumaktadırlar. KAMERA AŞAĞI PAN YAPAR: Volkmene. Huey Lewis and The News'in müziğini kısık sesle duyarız. KAMERA BİRAZ DAHA İLERİ PAN YAPAR, sandalyenin yanındaki masada duran bir Princess telefona. Telefon açıktır. Fazla değil; bağlantıyı kesip de insanların ödünü patlatmaya yetecek kadar o kadar.

İÇ. KATIE

İç geçirir, eğilir ve telefonu kapatır. Sonra volkmenin STOP düğmesine basar.

İÇ. DAWN, BILL VE KATIE

Müzik kesilince DAWN uyanır. BILL ile KATIE'ye şaşkınlıkla bakar.

DAWN (uykulu)

Eee... selam.

Valkmen kulaklığının kafasında olduğunu fark edince çıkarır.

BILL

Selam Dawn.

DAWN (hâlâ uykulu)

Keşke arasaydınız. Ortalık dağınık.

Gülümser. Gülümseyince yüzü ışıldar.

KATIE

Denedik. Operatör, Bill'e telefonun açık kaldığını söyledi. Bir terslik var sandım. O bangır bangır müzikle nasıl uyuyabiliyorsun?

DAWN

Dinlendiriyor.

(BILL'in elindeki kemirilmiş kitabı görür)

Aman Tanrım, kusura bakma Bill! Justin'in dişleri çıkıyor ve...

BILL

Bazı eleştirmenler kemirecek en doğru şeyi bulduğunu söyleyebilirler. Seni korkutmak istemiyorum güzelim ama birisi ön kapının kilidini tornavida gibi bir şeyle kurcalamış. Her kimse kilidi zorlamış.

DAWN

Ah, hayır! Geçen hafta Jerry yaptı. Benim yüzümden yanlışlıkla kapıda kaldık, anahtarı yanında yoktu ve yedek anahtar kapının üstündeki yerinde değildi. Jerry çok sinirlendi çünkü felaket çişi gelmişti, o yüzden tornavidayla kapıyı açmayı denedi. O da işe yaramadı... sağlam kilitmiş. (Duraksar) Anahtarımı bulduğumu Jerry işini çalılarda çoktan halletmişti.

BILL

Kilit zorlanmadıysa ben nasıl demin kapıyı açıp girebildim?

DAWN (suçluluk duyarak)

Şey... bazen kilitlemeyi unutuyorum.

KATIE

Beni bu gece aramadın mı Dawn?

DAWN

Yoo, hayır! *Kimseyi* aramadım! Justin'in peşinde koşmaktan fırsat yoktu zaten! Kumaş yumuşatıcıyı yemek isteyip duruyordu! Sonra uykusu gelince buraya oturdum ve filmin başlayana kadar biraz müzik dinleyeyim dedim Bill, sonra da uyumuşum...

BILL filmden bahsedildiğini duyunca fark edilir şekilde irkilerek kitaba bakar. Sonra kol saatine göz atar.

BILL

Jeff'e kaydedeceğime söz vermiştim. Haydi Katie, geri dönmeliyiz.

KATIE

Bir saniye.

Telefonu alıp tuşlara basar.

DAWN

İyi de Jeffie öyle bir şeyi seyredecek kadar büyüdü mü sence Bill?

BILL

Sonuçta kablolu televizyon. Kan torbalarını çıkarıyorlar.

DAWN (şaşkın ama sevimli)

Ha. İyi öyleyse.

İÇ. KATIE, YÇ

DENNIS (filtre)

Alo?

KATIE

Dawn Teyze'nin iyi olduğunu haber vereyim dedim.

DENNIS (filtre)

Ah! Harika. Sağol anne.

İÇ. TELEFON KÖŞESİ, DENNIS VE DİĞERLERİ

DENNIS *çok* rahatlamış görünmektedir.

DENNIS

Dawn Teyze iyiymiş.

İÇ. ARABA, BILL VE KATIE

Bir süre sessiz dururlar.

KATIE

İsterik bir salak olduğumu düşünüyorsun, değil mi?

BILL (gerçekten şaşırır)

Hayır! Ben de korkmuştum.

KATIE

Kızmadığına emin misin?

BILL

Aksine rahatladım. (Güler) Bizim Dawn biraz dalgındır ama onu severim.

KATIE (yaslanıp onu öper)

Ben de *seni* seviyorum. Tatlı adamsın.

BILL

Gulyabaniyim ben!

KATIE

Beni kandıramazsın canım.

DIŞ. ARABA

KAMERANIN ÖNÜNDEN GEÇER VE GÖRÜNTÜ KAYBOLURKEN YENİSİ BELİRİR:

İÇ. JEFF, YATAKTA

Odası karanlıktır. Yorgan çenesine kadar çekilidir.

JEFF

Kalanını kaydetmeye *söz* veriyor musun?

KAMERA GERİ ÇEKİLİNCE BILL'in yatakta oturduğunu görürüz.

BILL

Söz.

JEFF

En çok şu ölü adamın punk rockçının kafasını kopardığı sahneyi sevdim.

BILL

Şey... *eskiden* bütün kan torbalarını çıkarırlardı.

JEFF

Ne dedin babacığım?

BILL

Hiç. Seni seviyorum Jeffie.

JEFF

Ben de seni seviyorum. Rambo da.

JEFF hiç de saldırgan görünmeyen bir oyuncak ejderhayı kaldırır. BILL önce ejderhayı, ardından JEFF'i öper.

BILL

İyi geceler.

JEFF

İyi geceler. (BILL kapıya ulaşırken) Dawn Teyze'nin iyi olmasına sevindim.

BILL

Ben de.

Çıkar.

İÇ. TELEVİZYON, YÇ

Filme çekilmeden iki hafta kadar önce bir trafik kazasında ölmüş (ve ardından sıcak havada epey kalmış) gibi görünen bir adam sendeleyerek bir yer altı türbesinden çıkmaktadır. KAMERA GERİ ÇEKİLİNCE BILL'in videonun PAUSE düğmesine bastığını görürüz.

KATIE (ses)

Böööö.

BILL sevecenlikle etrafa bakınır. KAMERA DAHA ÇOK GERİLEYİNCE KATIE'yi üstünde seksi bir gecelikle görürüz.

BILL

Al benden de o kadar. Reklamlardan sonra kırk saniye kadarını kaçırdım. Rambo'yu öpmek zorunda kaldım.

KATIE

Bana kızmadığına emin misin Bill?

BILL yanına gidip onu öper.

BILL

Hiç kızmadım.

KATIE

Benimkilerden biri olduğuna yemin edebilirdim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Benimkilerden biri derken?

BILL

Evet.

KATIE

O hıçkırıkları hâlâ duyabiliyorum. Kaybolmuş... çok üzgün birinin sesiydi.

BILL

Katie, hiç sokakta bir tanıdık gördüğünü sanıp da seslenince yabancının teki olduğunu anladığın oldu mu?

KATIE

Evet, bir kez. Seattle'da. Bir alışveriş merkezindeydim ve eski oda arkadaşımı gördüğümü sandım. Ben... ah. Ne demek istediğini anladım.

BILL

Evet. Bazı insanların görüntüleri değil de sesleri benzer.

KATIE

Ama... *seninkilerden olanları bilirsin.* En azından bu geceye kadar öyle sanıyordum.

Kaygılı bir ifadeyle yanağını BILL'in omzuna dayar.

KATIE

Polly olduğuna o kadar emindim ki...

BILL

Çünkü yeni okula alışamadığından kaygılanıyordun... ama sana bu gece söylediklerine bakılırsa bence gayet alışmış. Değil mi?

KATIE

Evet... öyle galiba.

BILL

Takma kafana canım.

KATIE (ona dikkatle bakar)

Seni bu kadar yorgun görmekten nefret ediyorum. Haydi, çabuk, aklıma bir fikir geldi.

BILL

Uğraşıyorum işte.

KATIE

Yatağa geliyor musun?

BILL

Jeff'in kaydını bitirir bitirmez.

KATIE (eğlenerek)

Bill, o makineyi neredeyse her şeyi akıl eden Japon teknisyenler yaptı. Kendi kendine çalışır.

BILL

Evet ama bunu seyretmeyeli uzun zaman oluyor ve...

KATIE

Tamam. İyi eğlenceler. Uyumadan biraz dururum herhalde. (Duraksar) Benim de aklımda birkaç fikir var.

BILL (gülümser)

Öyle mi?

KATIE

Öyle.

Bacaklarını bol bol sergileyerek odadan çıkarken aklına bir fikir gelince kapı eşiğinde geriye döner.

KATIE

Punkçının kafasının koparıldığı sahneyi gösterirlerse...

BILL (suçluluk hissiyle)

Kaydetmem.

KATIE

İyi geceler... ve tekrar teşekkürler. Her şey için.

Çıkar. BILL koltuğunda oturur.

İÇ. TELEVİZYON, YÇ

Bir arabanın içinde bir çift sarmaş dolaş öpüşmektedir. Birden yolcu kapısı ölü adam tarafından sökülür ve GÖRÜNTÜ KAYBOLURKEN YENİSİ BELİRİR:

İÇ, KATIE, YATAKTA

Karanlıktır. KATIE uyumaktadır. Uyanır... az çok.

KATIE (uykulu)

Hey, koca adam...

El yordamıyla arar ama yatağın diğer tarafı boştur, yorgan hâlâ yukarıdadır. KATIE doğrulur. Bakar:

İÇ. KOMODİNDE BİR SAAT, KATIE'NİN B.A.SI

Saatte 2:03 AM yazılıdır. Sonra 2:04'e geçer.

İÇ. KATIE

Artık tamamen uyanıktır. Kaygılıdır da. Kalkar, sabahlığını giyer ve yatak odasından çıkar.

İÇ. TV EKRANI, YÇ

Kar.

KATIE (ses, yaklaşır)
Bill? Tatlım? İyi misin? Bill? Bi...

Dona kalır, gözleri dehşetle açılır.

İÇ. BILL, KOLTUĞUNDA

Yana kaymıştır, gözleri kapalıdır, bir eli gömleğinin içindedir. DAWN uyuyordu. BILL uyuyordu.

DIŞ. BİR TABUT, BİR MEZARA İNDİRİLMEKTEDİR

RAHİP (ses)
Böylece William Weiderman'ın dünyevi kalıntılarını toprağa veriyoruz, ruhu için hiç kaygılanmadan. "Sakın üzülmeyin kardeşlerim..."

DIŞ. MEZARLIK

Bütün WEIDERMANler burada toplanmıştır. KATIE ile POLLY'nin üstünde birbirinin aynısı siyah elbiseler ve peçeler vardır. CONNIE siyah bir etekle beyaz bir bluz giymiştir. DENNIS ile JEFF siyah takım elbiseler giymişlerdi. JEFF ağlamaktadır. Biraz olsun avunmak için koltuk altında Ejderha Rambo'yu taşımaktadır.

KAMERA KATIE'YE GEÇER. Gözyaşları yanaklarından yavaşça süzülmektedir. Eğilip bir avuç toprak alır. Mezara atar.

KATIE

Seni seviyorum koca adam.

DIŞ. JEFF

Ağlamaktadır.

DIŞ. MEZARIN İÇİNE TEPEDEN BAKIŞ

Tabutun üstüne toprak saçılmıştır.

GÖRÜNTÜ KAYBOLURKEN YENİSİ BELİRİR:

DIŞ. MEZAR

BİR MEZARLIK BEKÇİSİ son toprağı yerleştirip üstüne pat pat vurur.

MEZARLIK BEKÇİSİ

Bayım, karım diyor ki, keşke kalp krizi geçirmeden önce bir şeyler daha yazsaymışsınız. (Duraksar) Ben şahsen kovboy kitaplarını severim.

MEZARLIK BEKÇİSİ ıslık çalarak uzaklaşır.

GÖRÜNTÜ KAYBOLURKEN YENİSİ BELİRİR:

DIŞ. BİR KİLİSE GÜNDÜZ

YAZI: BEŞ YIL SONRA

DÜĞÜN MARŞI çalmaktadır. Büyümüş olan POLLY bir pi-

rinç yağmurunun içine neşeyle girer. Üstünde gelinlik, yanında yeni kocası vardır.

Yolun iki yanında dizilmiş kutlamacılar pirinç atmaktadır. Gelinle damadın arkasından başkaları gelmektedir. Aralarında KATIE, DENNIS, CONNIE ve JEFF vardır... hepsi de beşer yıl büyümüştür. KATIE'nin yanında başka bir adam yürümektedir. Bu HANK'tir. Arada KATIE de evlenmiştir.

POLLY dönüp annesine bakar.

POLLY

Sağol anne.

KATIE (ağlayarak)

Ah, bir şey değil güzelim.

Kucaklaşırlar. Bir an sonra KATIE geri çekilip HANK'e bakar. Kısa bir gerilim anından sonra POLLY, HANK'e de sarılır.

POLLY

Sen de sağol Hank. Çok uzun süre gıcığın teki olduğum için özür dilerim...

HANK (rahat bir edayla)

Hiçbir zaman gıcığın teki olmadın Pol. Bir kızın sadece tek bir babası olur.

CONNIE

Atsana! Atsana!

Bir an sonra POLLY buketini atar.

DIŞ. BUKET, YÇ, AĞIR ÇEKİM

Havada dönüp durmaktadır.

GÖRÜNTÜ KAYBOLURKEN YENİSİ BELİRİR:

İÇ. ÇALIŞMA ODASI, KATIE İLE GECE

Bilgisayarın yerini bir yığın tasarımın üstünde duran geniş bir lamba almıştır. Kitap kapaklarının yerindeyse bina fotoğrafları durmaktadır. Bunlar muhtemelen projelerini HANK'in çizdiği binalardır.

KATIE masaya düşünceli ve biraz üzgün bir edayla bakmaktadır.

HANK (ses)
Yatağa geliyor musun Kate?

KATIE dönünce KAMERA GERİ ÇEKİLEREK bize HANK'i gösterir. Pijamalarının üstüne bir sabahlık giymiştir. KATIE onun yanına gülümseyerek gidip hafifçe sarılır. Belki saçında birkaç gri tel fark ederiz; güzel at kuyruğu saçı BILL'in ölümünden sonra seyrelmiştir.

KATIE
Birazdan. Bir kadının ilk evladının evlendiğini görmesi sıradan bir olay değildir biliyorsun.

HANK
Biliyorum.

Çalışma odasının çalışma kısmından daha konforlu kısmına geçerlerken KAMERA TAKİP EDER. Bu kısım eski halinden pek farklı değildir; bir kahve sehpası, stereo müzik seti, televizyon, kanape ve BILL'in eski, rahat koltuğu vardır. KATIE buna bakar.

HANK
Onu hâlâ özlüyorsun, değil mi?

KATIE

Bazı günler daha da çok özlüyorum. Sen bilmiyorsun, Polly de hatırlamıyor.

HANK (şefkatle)

Neyi hatırlamıyor güzelim?

KATIE

Polly, Bill'in ölümünün beşinci yıldönümünde evlendi.

HANK (ona sarılır)

Neden yatağa gelmiyorsun?

KATIE

Birazdan.

HANK

Tamam. Belki hâlâ uyanık olurum.

KATIE

Aklında bir şeyler var, değil mi?

HANK

Olabilir.

KATIE

Güzel.

HANK onu öptükten sonra kapıyı arkasından kapatarak çıkar. KATIE, BILL'in eski koltuğuna oturur. Yakındaki kahve sehpasında televizyonun uzaktan kumandasıyla bir telefon durmaktadır. KATIE ekranı görüntüsüz televizyona bakarken KAMERA YÜZÜNE YAKLAŞIR. Bir gözünde beliren bir gözyaşı safir gibi parlar.

KATIE

Sani *gerçekten* hâlâ özlüyorum, koca adam. O kadar özlüyorum ki. Her gün. Bir şey diyeyim mi? İçimi çok acıtıyor.

Gözyaşı düşer. KATIE uzaktan kumandayı alıp açma düğmesine basar.

İÇ. TELEVİZYON, KATIE'NİN B.A.SI

Bir Ginsu Bıçakları reklamı biter ve yerini STAR LOGOSU alır.

SPİKER (ses)

Şimdi Perşembe gecesi Star Time Filmi *Hayalet Öpücük* için 63. Kanal'a dönüyoruz.

Logo KAYBOLURKEN YERİNİ iki hafta kadar önce bir trafik kazasında ölmüş ve ardından sıcak havada epey kalmış gibi görünen bir adam ALIR. Adam aynı eski yer altı türbesinden sendeleyerek çıkar.

İÇ. KATIE

Birden irkilir... neredeyse dehşete kapılır. Uzaktan kumandanın kapatma tuşuna basar. Televizyon kapanır.

KATIE'nin yüzü oynamaya başlar. Yaklaşan duygusal fırtınayı durdurmaya çalışır ama o filmi rastlantı eseri görmek zaten hayatının en duygusal günlerinden birini yaşarken bardağı taşıran son damladır. Korkunç, yürek paralayıcı bir şekilde hüngür hüngür ağlamaya başlar. Koltuğun yanındaki sehpaya uzaktan kumandayı bırakmaya çalışırken telefonu yere düşürür.

SES: ÇEVİR SİNYALİ.

Telefona bakarken gözyaşlı yüzü birden hareketsizleşir. Ak-

lına bir şey gelmeye başlar... Bir fikir? Bir sezgi? Anlamak güçtür. Belki önemi yoktur da.

İÇ. TELEFON, KATIE'NİN B.A.SI

ÇEVİR SESİ YÜKSELİR.

SAHNE KARARIRKEN... bir ses duyarız...

BILL (ses)
Kimi arıyorsun? *Neden* aramak istiyorsun? Çok geç olmasa kimi *arardın*?

İÇ. KATIE

Şimdi yüzünde tuhaf bir hipnoz ifadesi vardır. Eğilir, telefonu kapar ve tuşlara görünüşe göre rastgele basar.

SES: TELEFON ÇALAR.
Alo, Weidermanler'in evi.

KATIE –şimdiki, saçına kır düşmüş KATIE– hıçkırmaya devam etse de yüzünde acizce bir umut doğmaya çalışmaktadır. Üzüntüsünün derinliğinin telefonda bir çeşit zaman yolculuğu yapmasını sağladığını bir bakıma kavramaktadır. Kendini zorlayarak konuşmaya çalışmaktadır.

KATIE (hıçkırarak)
Götür... n'olur gö... gö–gö...

İÇ. KATIE, TELEFON KÖŞESİNDE, TEKRAR

KATIE
Polly? Sorun ne?

İÇ. KATIE, ÇALIŞMA ODASINDA

KATIE (hıçkırarak)

N'olur... çabuk...

SES: KESİLEN BAĞLANTININ TIKIRTISI.

KATIE (haykırarak)

Onu hastaneye götür! Yaşamasını istiyorsan hastaneye götür! Kalp krizi geçirecek! O...

SES: ÇEVİR SESİ.

KATIE telefonu çok yavaşça kapatır. Bir an sonra tekrar alır. Tamamen kendini kaybetmiş bir halde konuşur. Ne yaptığının farkında bile değildir muhtemelen.

KATIE

Eski numarayı çevirdim. Çevirdim...

GEÇİŞ:

İÇ. BILL, TELEFON KÖŞESİNDE, YANINDA KATIE İLE

Telefonu KATIE'den yeni almış, operatörle konuşmaktadır.

OPERATÖR (Filtre, KIKIRDAR.)

Kimseye vermem, *söz.*

BILL

Numaram 555...

GEÇİŞ:

İÇ. KATIE, BILL'İN ESKİ KOLTUĞUNDA, YÇ

KATIE (tamamlar)

...4408.

İÇ. TELEFON, YÇ

KATIE'nin titreyen parmağı numarayı, 555–4408'i dikkatle tuşlarken çıkan sesleri duyarız.

İÇ. KATIE, BILL'İN ESKİ KOLTUĞUNDA, YÇ

TELEFON ÇALMAYA BAŞLARKEN gözlerini kapar. Yüzünde ıstırap verici bir umut ve korku karışımı vardır. Yüz ifadesi, bu hayati mesajı vermek için bir fırsat daha bulabilsem, demektedir... tek bir fırsat daha.

KATIE (alçak sesle)
N'olur... n'olur...

KAYITLI SES (filtre)
Çalışmayan bir numaraya ulaştınız. Lütfen kapatıp tekrar arayınız. Yardıma ihtiyacınız varsa...

KATIE telefonu tekrar kapatır. Yanaklarından gözyaşları süzülür. KAMERA PAN YAPARAK VE AŞAĞI, telefona ÇEVRİLEREK UZAKLAŞIR.

İÇ. TELEFON KÖŞESİ, KATIE İLE BILL, TEKRAR

BILL
Öyleyse bir eşek şakasıydı. Veya birisi çok ağladığı için yanlış numara çevirdi... biz kulağı kesik yazarların tabiriyle "titreyen bir gözyaşı tabakasının ardından bakarak".

KATIE
Şaka da değildi, yanlış numara da! *Ailemden* biriydi!

İÇ. KATIE (ŞİMDİKİ ZAMAN) BILL'İN ÇALIŞMA ODASINDA

KATIE

Evet. Ailemden biriydi. Çok yakın biriydi. (Duraksar) *Bendim.*

Birden telefonu odanın diğer tarafına fırlatır. Sonra TEKRAR HIÇKIRMAYA başlar ve elleriyle yüzünü örter. KAMERA bir an ONU GÖSTERDİKTEN sonra KAYARAK UZAKLAŞIR

İÇ. TELEFON

Halıda durmaktadır, hem sıradan, hem de bir şekilde ürpertici görünerek. KAMERA YAKLAŞARAK ÇYÇ'YE GEÇER... ahizedeki delikler bir kez daha dev, karanlık uçurumlar gibi görünür. Sahne DONAR, sonra

GÖRÜNTÜ SOLARAK KARARIR.